

Лесь Подерв'янський

ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ

УВАГА!
Ненормативна
лексика

УВАГА!
Некористувача
лексика

Лесь Подерв'янський

ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ

Лесь Подерв'янський
Герой нашого часу.
П'єси

До книжки включено кращі п'єси добре знаного в Україні та за кордоном художника та драматурга Лєся Подерв'янського. Серед них такі класичні твори української драматургії як «Гамлет», «Кацани», «Піздец», «Павлік Морозов».

Попри те, що невиправний романтик Подерв'янський зображає нашу дійсність набагато привабливішою, аніж вона є насправді, його твори демонструють безкомпромісну правду життя.

Для всіх повнолітніх поцінувачів справжнього красного письменства.

ОБЕРЕЖНО! НЕНОРМАТИВНА ЛЕКСИКА.

Не рекомендується особам до 18 років.

Художник
Михайло Александров

Усі права застережені. Переклади, відтворення або передача будь-якої частини цього видання у будь-якій формі та будь-яким способом категорично заборочені без письмової згоди Автора.

© Лесь Подерв'янський, тексти, 1998, 2000, 2001

© Ігор Лапінський, передмова, 2000, 2001

© Михайло Александров,

художнє оформлення, 2000, 2001

© Михайло Лидресв, фото, 1997, 2000, 2001

© «Кальварія», макет, 2000, 2001

ШО НЕ ЯСНО?

Відвага, наснага і звитяга
Леся Подерв'янського

Чи є правильним, що будь-яка можливість безладдя та дезорганізації символічного з боку зовнішніх сил, все те, чим символічне зламане, належить дзеркальності («уявлюваному») або «реальності», визначуваній як «неможлива»? Шизофренії або психозу? У такому разі які треба вивести звідси наслідки?*

Жак Дерріда

Наш могутній, непохитний, неборимий і непереможний Київ (славетне місто над Дніпром) багатий на пам'ятники. І які ж вони різні, і яке їх розмаїття, різномогуття та різнобагаття! Тут не тільки поторошені руйновища давніх давен, сивої давнини та дивної старовини, — наш Сучасник, натхненний і неперевершений, доклав особливих зусиль, щоб примножити красу і велич рідного міста, яке, нарешті, вже в наші часи перетворилося таки на зразкове.

Саме ці величні споруди привертають особливу увагу гостей столиці. І «друг степей калмик», і московит, і темношкірий трудівник африканської савани завмирають, засліплені їхньою потужною красою. І майже всі вони — беспрецедентно авангардові.

Авангард — це, перш за все, самовіддана сміливість. Чи є дев світі місто, в центрі якого, там, де цнотливі бабусі сюсюкають до своїх внученят, стояв би пам'ятник двом люмпенам-бомжам, один з яких — хохол, а інший — кацап? Над підарасами незгасно сяє металева підкова «на щастя», а поруч дебела мадонна з серпом і колоссям дає нам надію, що народиться-таки покоління, яке повісить цих довбурів на сталевій підкові.

* СИМВОЛ (грец.) - умовне позначення будь-якого предмета, поняття або явища. С. бувають речові (напр., червоний галстук у радянських піонерів), образні (напр., в СРСР емблема «Серп і молот» - С. союзу робітничого класу і селянства). «Словник іншомовних слів», К., 1975 р.

Енциклопедії всіх країн і народів оспівують творчу сміливість і безкомпромісовість Пікассо, Далі, Мура та інш. Але чи вистачило би сили й хисту цим почитувим митцям побудувати вісімдесятиметровий пам'ятник гермафродиту з найдорожчих у світі металів? Цю оспівану «прорабами перестройки» суперстатую можна без перебільшення назвати найвищим досягненням світового мистецтва. Адже, як відомо, дитя Гермеса і Афродіти — архетип, що «не дався на зуби» жодному класику, навіть Шекспіру. Та «наші» його перемогли.

На тлі моря зеленого, яке невпинно і нескінченно грає і співає, ці металеві споруди ще більш звеличують міць славетного міста над Дніпром, а мешканці столиці, пишаючись ними, ходять щасливі, добре вгодовані і одягнені. Традиційно — у все турецьке.

Ось у такому незгасно сяючому раю й живе Лесь Подерв'янський — красивий художник-монстр, мрія всіх київських дівчат. На Бесарабці, де він народився, безсмертний сіяч — Ілліч — жестом, суворим як просо, вказав йому шлях до подвигів творчих незмірних соцреалістичного мистюка, якого годують макаронами, а по святах ще й бацилу** дають. Та подвиги творчі незмірні у сфері живопису Леся Подерв'янського — стаття окрема. Ми ж, сповнені насолоди і сонцесяйного щастя, з головою поринемо у чудовий казковий світ Подерв'янського поета.

За власним свідченням автора, його поетика стоїть на трьох китах. Перший кит — драматургія Семюеля Беккета, другий кит — красномовство українського номенклатурного письменства, третій кит — військовий мат. Кити, в свою чергу, стоять (мабуть на хвостах?) на тій специфічній мові, якою в наші часи розмовляють: більша частина уряду та парламенту, бухветчиці, двірники, тобто всі ті, що з гордістю називали себе нещодавно «простой савецкій челавек». Йдеться про славнозвісний с у р ж и к — «мову дебілів та дегенератів» (Л.П.).

Минуло вже досить часу відтоді, коли будь-якого читача (чи глядача) шокували колізії та діалоги театру абсурду. За допомогою звичайного здорового глузду доведено, що у нас необхідності у такому театрі немає, оскільки наше буремне життя набагато абсурдніше, ніж будь-чия, хай навіть найгеніальніша, творча уява. Багато заплатив би Беккет, щоб послухати діалог бомжа напідпитку і бабусі-комуністки у вісімнадцятому тролейбусі, коли той проїздить повз божевільню ім. Павлова. Зображення «реальной действительности» нині — прерогатива журналістики.

** БАЦИЛА (червоноармійське) - їжа, яка нагадує м'ясо.

І все ж таки, театр є театр. Іонеско вважав, що саме цей «театр парадоксу» відображає «действительность» набагато реальнішою, ніж будь-яка традиційна драматургія. Герої ж п'єс Леся Подерв'янського — часто-густо аж занадто традиційні. Це, мабуть, «справжні герої», піднесені й величні. Вони, здається, такі ж могутні і неборимі, як столичні статуї, як невтопляємий київський офіціоз. Їхня архетипіка, хоча й пародіює казкову, — первісна, жаклива і дика.

Емоції, «переживання», та й взагалі — «духовний світ» героїв Л.Подерв'янського можливо порівняти хіба що з емоціями диплодоків, птеродактилів та інших ящерів мезозойської ери. Скільки світових держав, починаючи з Риму, пишаються орлами на своїх гербах?! Найвищим подвигом для героя будь-якого часу, будь-якого народу є зборення дракона, змія, смока, і т.ін. Герої ж київського поета ставляться до цих тварин, як до звичайнісінького харчу з гастрономівського холодильника: варять з орлів та драконів суп і прозаїчнішим чином споживають його. Тут проситься на перо слово «десакралізація», але в нашому випадку воно не спроможне, бо не може бути десакралізованою принципова пустеля та майже абсолютне духовне безвітря, яке випромінює і буде довго ще випромінювати біологічно відмінний підвид роду людського — славнозвісний *homo sovieticus*.

На цьому тлі красномовство українського номенклатурного письменства та його незламні металеві герої, їхні вчинки, мотивація цих вчинків, мають (яким не дивним може здатися таке ствердження) багато спільного з персонажами Л.Подерв'янського. Шизофренія, садомазохізм і, врешті решт, паранойа, як наслідок «ентузіазму», фанатизму та поганської псевдодуховності, ці ознаки ідеологізованого божевілья будуть завше видимі в творіннях перефарбованців, за які б гасла вони не ховалися.

Київський офіціоз, взагалі, — тема особливого дослідження. Достатньо подивитись в очі будь-кому з поймаваних сьогоднішнім життям його представників, і побачиш там, на дні льодового озера Коцит, дещо до найвищого ступеня жорстке та непроглядне, хиже і нерухоме. Погляд яшура.

Але ж треба робити «хорошую міну при плохой игре». І ось тут, якщо уважно придивитись до деяких фразеологізмів в цих п'єсах, виникає картина дикого фальшу та лицемірства, тупого до такого ступеня, що воно навіть не намагається сховатися за «шо-то такое приличное». Сало з повидлом, намальоване на обличчі хтивого дядька Гамлета, тече в цих п'єсах скрізь, де герої, сповнені інфантильного чуття гумору, намагаються «хитрувати».

Простої савецкій чела́век... В кожній черговій п'єсі мова цього «чела́века» робиться все «простішою»:

«САЛОМОН САМСОНОВИЧ. Та! Та хіба це фантоми, то хуйня, а не фантоми. Якісь казлі з дурдому втекли, або ви, діду, десь чарку йобнули, чи укололись хара́шо.

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ. Тада шим не увлека́лись, тада порядок був», — чи не такою «мовою» спілкувались працівники ЧАЕС напередодні сходження зірки Полин? Згоден, не всі, не всі...

Дехто з персонажів п'єс Л.Подерв'янського претендує на так би мовити «сложность загадочной слав'янской душі». Переважно — це жіночі постаті. Та їхня позиція не зустрічає одностумства з боку партнерів-чоловіків, в казарменній уяві яких «всі жінки — бляді». Тому сердечні поривання подерв'янських «леді» чахнуть, так би мовити, на пню в психологічно замкненому просторі, царині принципових антиджентльменів.

Замкнений (хочеться сказати — сценічний) простір зазвичай — місце проживання злодіїв, хронічних алкоголиків, наркоманів та статевих збоченців. Цього клаустрофілічного простору аж занадто багато в літературі «X»-го століття, починаючи, мабуть, з Кафки. Герої Камю, Сартра, Дюрренмата живуть так, наче народилися у ньому, і сенс їхнього життя наче полягає в тому, щоб нескінченно намагатися вирішити якісь-там власні суперскладні психологеми.

Здегенеровані ж персонажі Л.Подерв'янського «вирішують» аналогічні проблеми за допомогою всесвітньо знаменитої неконвенційної фразеології, ім'я якої — «русскій мат». Відтак тотальний гротеск перетворюється на власну протилежність, і саме тому п'єси Л.Подерв'янського сприймаються в руслі комічного. Адже оцей пресловутий «матюк» в українській мові — явище чужинне. Породження східної орди, активно трансльований «рядами савецкой армії», він зникне разом із суржи́ком і мішанською звичкою (хай би якою численною вона не була!) розмовляти мовою подерв'янських «ледів-блядів»*** — кацапською мовою.

Літературний Чорнобиль Леся Подерв'янського має одну дуже суттєву особливість. Всупереч одеському прислів'ю: «А штоб ти бил такой умний, как моя жена потом», він відбувся до Чорнобиля, а не після нього. Більшість своїх речей Леся Подерв'янський написав у 70-80 роках. Апокаліптичне безвір'я — *finale ostinato* майже всіх його п'єс, без перебільшення може бути потрактоване як певне пророцтво. У

*** «ЛЕДІВ-БЛЯДІВ» (жартівливе) — «у смисле переносном».

Л. Подерв'янський, «Гамлет»

нашій країні поети були, є і завжди будуть пророками, бо як вони навіть на це нездатні, то навіщо взагалі вони потрібні?

Коли вчитуєшся в Гоголя, мимоволі пригнічує питання, чому цей фантастично обдарований письменник бачив навколишній світ таким незугарним, таким потворним? А чи не ховав він в потаємних закутках своєї душі особливий світ-вирій, порівняльно з яким наш буденний здавався йому саме таким? Кто відповість на це запитання? Кто змалює той світ?

Книжку, яку ви тримаєте в руках, вельмишановний чительнику, дітям показувати не слід. Краще її заховати на потаємну полицю, де сором'язливі батьки ховають порножурнали та відеокасети відповідного змісту. Іноді, крадькома, її можна почитати і, супроводжуючи цей процес нутряним хихотінням, згадувати *del ostinato* заключну репліку Городничого...

Ігор Лапінський

Лесь Подєрв'янський

Народився 1952 року в Києві

Закінчив:

дитсадок №222 у 1957

школу №51 у 1969

Київський художній інститут у 1976

піхотний полк у 1977

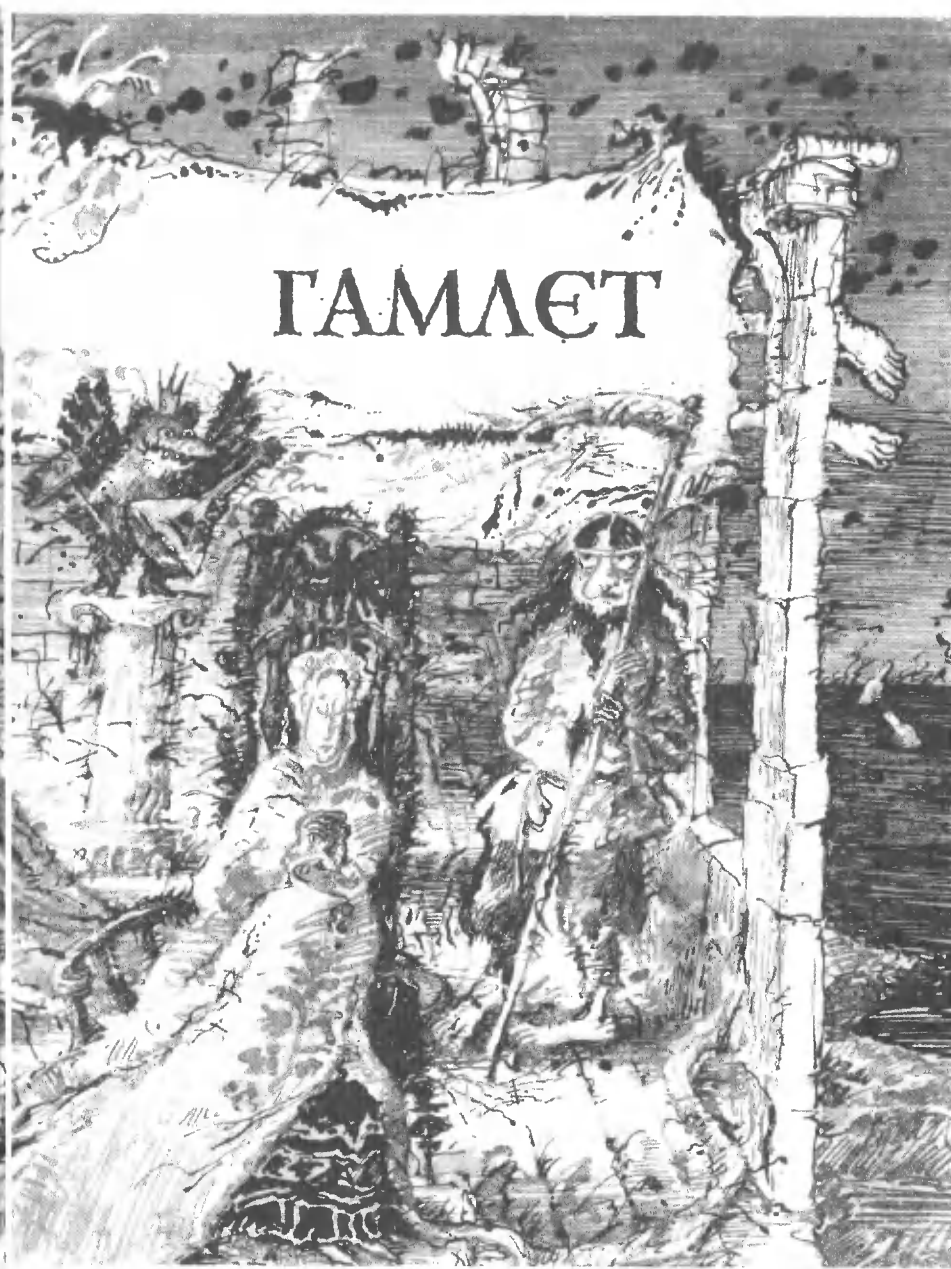
курси водіїв у 1994

Член спілки художників України

Живописець

Персональні виставки в Україні та за кордоном

ГАМЛЕТ, або ФЕНОМЕН ДАТСЬКОГО КАЦАПІЗМУ

Трагедія

ДІЙОВІ ОСОБИ

Гамлет, датський кацап.

Маргаріта, мати Гамлета.

Привид, страшне чудо, старано прикрите замизганим в багнюку і сукровицю простирадлом.

Клавдій, хтивий дядько принца.

Зігмунд Фрейд, відомий психіатр.

ДІЯ ПЕРША

Берег моря. Чути розбешені крики морських птахів, ревіння моржа і інші звуки, іздаване різною морською сволотою. Входить Гамлет, одягнений в зручну приемну толстовку і такі ж самі парусинові штани. Гамлет красиво підперезаний вузьким шкіряним пояском. Він босий, барадатий і пацаватий. В руках у нього дебелий дрючок.

Гамлет.

Як остопиздило купатися мені!
Чи може іскупатися? Купатись,
Чи не купатись? Блядські ці питання
Заябують. Чи може, не вагаєсь,
Спустити враз штани та батерфляєм
Хуярити, аж поки за буями
В очах не потемніє? Ну, а згодом,
Про наслідки можливі не подумать
Один лиш тільки раз — і вже крадеться
Піздець з своєю усмішкою хижой,
Прастуда, гемарой, чіряк на сраці,
Запльована підлога, лікарі,
Від шприця гематома і могила!
На ній брудна Афелія вонюча
Та купка маргаріток, а під нею
Лежить той фраєр, що любив купатись.
Такіє варіанти їбав я в рот і в носа!

Гамлет харка у море і його дрючком пиздячить. Входить Клавдій,
хтивий дядько принца.

Клавдій (*грайливо*).

Мон шер Гамлет! Ходім у кабінет,
Канхвету дам тобі я посмоктати.
Канхвета очень класна, «Тузік» вкусний.

Клавдій гидотно плямка, ізоображая вкусний, ніхуйовий «Тузік». У ту
же мить із моря вилазить привид у брудному простирадлі.

Привид.

Не вірь, мій сину, цьому підарасу!
Канхвету ту тобі він в жопу встромиць.

Клавдій.

А-а-а! (*Тікає*).

Привид.

От бач, злякався, йобаний сцикун!
Він обісцяв мене на полюванні,
Коли я міцно спав. Підступною рукою
Він в вухо спрямував брудного хуя,

І скосопиздила моє прекрасне тіло
Смертельная гангрена. Помсти хочу!
Побачить цю падлюку на параші
За грою в «півника» з неголеним убивцею,
Або в канторі сраним інженером,
Або у юрті раком на підлозі,
Татари щоб його їбали в сраку!..
Гамлет.

Не можна мстити! Повинні ми любити
Всіх підарасів, злодіїв, убивць,
Бо кожен з них нарід, всі богоносці.

Привид (*іронічно*).

То може ти і м'яса не їси?

Гамлет.

Ні, не їсу я м'яса принципово.
Я тіки випить іноді люблю,
Бо ми — народ широкий і гостинний,
І випити ми можемо дохуя,
Намного більше інших іногородців,
Жидів та басурман.

Привид.

Хуйова мода!

Пробздилось щось у Датському князівстві.
Коли я був царем, їбав я в жопу
Всіх богоносців в купі з Львом Толстим
(Ну це, канешно, в смислі переносном),
Бо підарасів з дитинства не любивши,
Їх посилав на «хімію» їбошити
На благо Батьківщини. О, часи!
О, Данія нещасная!

Гамлет.

Ви, батьку,
Там привидом вже зовсім заїбались,
Щось пиздите таке, що не прощати
За цілий тиждень, — я вже Вам сказав,
Що мститися не можна, бо всі люди —
Це браття на землі, окрім жидів,
Татар, масонів, негрів, біларусів,

Которих я ненавиджу. В цілому ж,
Я гуманіст — не то що Ви, папаша!
Вам тіки би горілки засадить
Та мамку бідну на печі їбати,
Аж дим із хати йде. А потім чаю
Посьорбати і кидати сокиру
В паралізовану бабуню, унітаза
Хуярить чобітьми... І також много
Другой хуйні за Вами замічав я.
Навіщо ж Вам було родного брата,
Слабкішого за Вас своїм здоров'ям,
Примушувать лизати Вам мінета?
От він і їбанувся, бідолашний,
І це не дивно! Мати моя бідна
Ненавиділа вас, як я жидів.
Мене ж, синка харошого, любила
І часто пестила, а я із нею грався
У «курочку та півника»... Ви, батьку,
Пиздуйте в ваше море, та хутчіше,
Бо я дрючком переїбу їбальник,
Ще й дядька позову, і ми з ним разом
Таких піздюлей вам понакладаєм,
Шо Данія здригнеться!..

Привид.

Сучий сину,
Хуйовий неданосок — так на батька,
Таку хуйню казать? Чом не втопив я
Тебе у малафьї, як ти родився?
Чом не засунув в жопу головою
Й не задушив? О, курв'яча сімейка!
Зажди ж у мене!

Привид топиться у морі.

Гамлет.

Папаша блядський, в доску заїбали!
Піти би випити у барі шампаньйоли,
Бо в сурлі мов коти понасцикали,
І несвідомо хочеться лизати
Шершавим язиком гарячі зуби.

Гамлет уходить. Моржі ревуть, птахи кричать. Море шумить.

ДІЯ ДРУГА

На сцені стоїть рояль «Стенвей», на ньому лежать шпроти. Посеред сцени стоїть кацапське крісло, позбавлене художнього смаку. Над всім цим герб висить національний, на гербі зображено ведмеда. В одній руці в ведмеда молоток, а в другій — балалайка. Це символізує працелюбність і незакомплексованість тварюки. На кріслі сидить Маргаріта, мати Гамлета, і вишиває комірєць косоворотки. Вона наспівує «Комаріки».

Непомітно, м'ягкою ходою підараса, входить Клавдій, хтивий дядько принца.

Клавдій.

Сьогодні я гуляв на датському взмор'є
З твоїм синком красивим. Я канхвету
Харошу, очень вкусну йому давав,
Но он не взяв, мудило.

Маргаріта.

Какой чудак, їй богу!

Клавдій (*сам до себе*).

Я виїбу його.

(*До Маргаріти*).

Канхвета «Тузік» очень нехуйова.

Маргаріта (*лагідно*).

Бешкетнику!..

Клавдій.

Чимсь бздить у кабінеті,
Неначе хтось насрав нечистоплотно?
Відкрийте хвортку, хами, щоб пробздилось!..

Підскочивши, два хама в косоворотках, в чоботях, швиденько відкривають хвіртку. У неї в ту ж мить влітає привид.

Привид.

Ага, падлюки! Всім скидять штани
І стати раком, щас піздец вам буде,
Слівайте воду, йобані масони,
Чи як вас там?

Клавдій, Маргаріта і хами злякано виконують накази привида, який дико регоче і літає по кабінету.

Клавдій.

Мій Привиде, ніякої хуйні
Не робим ми — ко всім жидомасонам
Іспитиваєм злобу і ненависть
І кождий день національні гімни
На балалайці хором ісполняєм.
Боятсья нас жиди та басурмани,
Престіж крепчаєт, мощно возрастаєт
День ото дня процент жирова у маслі.
Довольні хами, ситі в них їбала.
Гараздо менсьє стало підарасів.
Їбошать всі вони, як папа Карло,
На «хімії» в Черкасах, лізбіянки
Усі на Соловах...

Входить Гамлет. Він у сраку п'яний. В одній руці у нього дрючок, в другій — шампанське.

Привид.

Дивись, мій сину, це — жидомасони,
Ти запиздяч дрючком їх по печінці,
Потом міне доложиш. Шо не ясно?

Гамлет.

Папаша, все буде в лучшем віде, не хвилюйтесь!

Гамлет пиздить усіх дрючком. Пиздячить герба з ведмедем, потім заливає шампанське в рояль і шпроти запускає туди ж. І по роялю пиздить дрючком. Рояль гуде.

Привид.

Мій сину, то рояль, а не жиди,
Його не нада пиздить, за валюту
Його я купував...

Гамлет.

Їбав я всі роялі,
Всю валюту і всіх жидів!..

Гамлет пиздить привида дрючком. Привид пада. На полу лежать трупи, попизджені Гамлетом. В роялі тихо плавають шпроти.

Входить Зігмунд Фрейд. Його окуляри гасмниче блищать у темряві.

Гамлет (*потихеньку починає тверезитись*).

Ітогі падведьом: упиздив тата,

І мамку запиздячив з рідним дядьком,

Попиздив мебель цєнную, герба

Національного хуйнув, усюди смерть, розруха...

Не буду більше пити я!..Хоч правда,

Яка розумная цьому альтернатива?

Ех, блядська Данія! Піздец всім сподіванням!..

Гамлет рве на собі толстовку. Тихо грає музика, приємний голос співа «Яблучко». Зігмунд Фрейд підходить до Гамлета, коле його шприцем у сраку і уводить до божевільного дому. На сцені з'являються семеро матросів в жаклих чорних бушлатах. Пісня «Яблучко» переможно шириться. Під веселі звуки «Яблучка» матроси мовчки страшно відбивають чечьотку.

Завіса

КАЗКА
ПРО РЕПКУ,
або
ХУЛ НЕ ЯСНО?

КАЗКА ПРО РЕПКУ, або ХУЛІ НЕ ЯСНО?

ДІЙОВІ ОСОБИ

Свирид Опанасович, дєдка.

Химка, бабка.

Валька, онука.

Джек, песик.

Мурзік, котик.

Вера і Надежда, мишки.

Саломон Самсонович і Африкан Свиридович, дослідники калу.

ДІЯ ПЕРША

Хата Свирида Опанасовича — забацане місце, куди рєдко ступа культура. З вікна, затягнутого бичачим пузирем, можна побачити грязюку, дощ, бурю, а також мороз. Інколи, в ритмічному оскаженінні, з диким завиванням і карканням, мимо вікна проносяться зграї ворон, драконів, крилатих клопів і летючих пацюків. В ці хвилини в хаті темніє. Посеред хати сидить Свирид Опанасович у валянках і шапці-ушанці, за спиною у нього ружжо, біля руки лежить гостро наточена сокира, так, що дотягнуться до неї зовсім не важко. Вінчає обстановочку опудало крокодила, яке гойдається під стелею. На крокодилі де-не-де приклеєні

ярлики готелів і закордонних спиртних напоїв. Свирид Опанасович видовбує з кишені коробочку калу, нюхає її, чха і кладе в кишеню назад. Входять мокрі і брудні дослідники калу Саломон Самсонович і Африкан Свиридович, вдягнуті у все резинове. В руках у них прибори, якими міряють кал. У Саломона Самсоновича під пахвою невеличкий забитий дракон, він швиряє його на стола, як магазінну курку.

Саломон Самсонович (до діда). Скажи бабі, щоб борщ зварила. Часником заправить та сметаною, галушками — то, що нада!

Свирид Опанасович з огидою бере дракона за обляпані кров'ю зелені крильця.

Свирид Опанасович. Блядь! Колись я іще пацаном був, то їх зимою в нас не було. Оце, як тіки осінь, вони своїх дітей ото позганяють на леваду і вчать літати, а потім посідають, падли, і тіки м'ясом римигають, ну чисто корови. А через пару тижнів всі в Африку полетять. І так красиво летять, блядь, строєм, аж земля трясеться. Коли їх головний серне, то і остальні тоже. Бува, цілі села гімном засиплять. Порядок тада у них був!..

Саломон Самсонович. А шас?

Свирид Опанасович. Шас ні. Шас ні в них, ні в нас, кругом порядку нема.

Африкан Свиридович. А шас чого не улітають, діду?

Свирид Опанасович. Хуй його зна. Колись порядок був, нахуй, не те, що січас!

Входить Валька, онука Свирида Опанасовича, це здоровенна обізяна, вдягнута у просте, охайне платтячко.

Валька. Шо ви пиздите, діду? Раньше, раньше... Шо за ностальгія, чого вам шас не хвата, тюрми?

Свирид Опанасович. Мовчи, обізяна йобана, шо ти понімаєш?

Африкан Свиридович (мрійливо лапа дракона). Вони таки шас сильно поменшали. Я помню, ще коли малий був, то були такі, як бугаї, а шас такі, як курчата. І шо воно далі буде?

Саломон Самсонович. А хулі тут непонятного? Обичний мутагенез. Дракони меншають до таких розмірів, щоб прогодувати свої сім'ї.

Африкан Свиридович. Зате пацюки стали, як самольоти, а клопи, як сичі.

Саломон Самсонович. Шо ви хочете, Африкан Свиридович? Це жизнь, а жизнь, як в песні пойдуть, «не кончається».

Свирид Опанасович *(ні до кого не звертаючись)*. Жизнь хуйовая!..

З сіней чути шкрябання і завивання Джека.

Саломон Самсонович. І потом, Африкан Свиридович, подивіться на Дарвіна...

Свирид Опанасович. Ти б на себе подивився, весь в гамні!..

Саломон Самсонович. А ви не пиздять зря, Свирид Опанасович, вас пока не спитали. Так от, взгляніте шире: спочатку у нас все мале, ну там раковини, спірохети різні. Вобщем, що я вам розкажучу, та поїбень, що з моря вилізла. Так?

Африкан Свиридович. Так.

Свирид Опанасович. Так.

Говорячи це, Свирид Опанасович професійно відчикрижує дракону голову і заходитьсь його обдирати. З сіней знову чути істеричне скавучання Джека і дряпання його пазурів.

Саломон Самсонович. Потом знов все велике, динозаври, бронтозаври, всякі там пиздозаври. Так?

Африкан Свиридович. Так.

Свирид Опанасович. Так.

З цими словами Свирид Опанасович кида драконів тельбухи і голову Джеку, який з гавканням вривається до хати. Джек представляє собою здорового упиздня у піджаку, штанах, чоботах, але з собачою головою. Давлячись м'ясом, Джек страшно гарчить.

Саломон Самсонович. Потім знов все мале, опять поразводилось всяке падло — миші, комарі, клопи, пігмеї, блядь, всякі карлікі!..

Африкан Свиридович. А слони?

Саломон Самсонович. Які слони? Ви їх коли-небудь бачили? Ви ще бронтозаврів би згадали! Хуйня це все! Басні дідуся Панаса, не було ніяких слонів...

Свирид Опанасович *(продовжує пиздити дракона на катлети)*. Інтересно у вас получается: слонів не було, а дідусь Панас, значить, був?

Саломон Самсонович. І дідуся Панаса тоже не було, нюхайте свій кал, діду, і не отвлікайтесь. Патом знов все больше: дракони, як бугаї, бугаї, як я не знаю що...

Свирид Опанасович (тупо). Як слони.

Свирид Опанасович роздмухує вогонь і ставить казан із драконом у піч.

Африкан Свиридович (в їдливо). Але ж клопи малі, мандавошки іщоь менші, я вже не кажу про пацюків, самі обичні пацюки. Мій тато, як був малий, з ними грався. А щас піди, пограйся, кожен пацюк, як Б-52! Дракони аж всцикаються...

Саломон Самсонович. Кстаті, яка в них середня швидкість?

Африкан Свиридович. Хуй його зна, знаю тіки, що як летить, не видно. А дракони катострофічно поменшали, так що тут і Дарвін ваш не просцить собі хуя, не те що ми з вами.

Саломон Самсонович. А хулі ми, рядові аспіранти, наше діло — кал.

Африкан Свиридович. Ну, не скажите, Саломон Самсонович, наша праця прекрасна, і она нужна людям.

Саломон Самсонович (з тонкою іронією). Особенно таким, як Валька. Це ж ваш інститут її розробляв?

Африкан Свиридович. Інтересно, що ви маєте против Вальки? Нормальна внучка нормального дедушки.

Саломон Самсонович. При чьом здесь дедушка? Ви лучше спитайте, хто її мама? Признайтесь, мама була ваша — лабораторна?

Валька (гордо). Мама була дика.

Африкан Свиридович (запопадливо регоче). От бачите, а ви іще обіжаєте, самі ви лабораторний! Я за вальчиною мамой добряче погасав по джунглях, а она, в свою чергу, мене харашо покусала. Сама запальна, кров гаряча. Азія!

Саломон Самсонович. Ну, харашо, ну з Валькой ясно. От ви, практик, розкажіть, а якщо обізяною буде мужчіна, а женщіна буде обична, що тагда?

Африкан Свиридович. Всьо буде навпаки, плод буде схож на людину, але з інтелектом обізяни. Первий закон Менделя, але це тупіковий хід, у нас навіть завалили дісертацію одного мудака.

Саломон Самсонович. Ну навіщо так жорстоко? Були б гарні обізянки.

Африкан Свиридович. Їх нема чого прикрашати, вони і так гарні. Подивіться на Вальку, бачте, які в неї зуби, а у вас?

Саломон Самсонович. Хулі зуби, зуби вставить можна, але я їбати б її не став, хіба що п'яний...

Валька (ображено). А я тобі, дураку, і трезвому б не дала! Ходить цілий день весь в гамні і що-то вообража. Йобарь найшовся!

Свирид Опанасович. Валька, не пизди, коли старші балакають!..

Валька. А чого вони обзиваються?

Африкан Свиридович. От ви напрасно питаєтесь, Саломон Самсонович, найті у Вальки якусь естетику, отталківаясь от антропоморфності.

Саломон Самсонович. Ви говоріте понятней, Африкан Свиридович.

Африкан Свиридович. Ну от смотріте, от ви говоріте, що Валька некрасіва, а лебедь красівий?

Саломон Самсонович. Красівий.

Африкан Свиридович. А от давайте, щоб у вас була така шия, як у лебедя, отакі лапи красні і пір'я кругом, тоже красиво, а? Шо мовчите, скуштували хуя? Так і остальное: лебедь красівий, як лебедь, а обізяна, как обізяна. Хулі не ясно?

Саломон Самсонович. А ніхуя!.. Ну просто інститут красоти!

Валька (пиздить Джека, який з гарчанням доїда голову дракона). А ну, діду, скажіть йому, щоб Мурзіку лишив. Мурзик, киць-киць-киць!..

Голос Мурзіка з сіней. Я січас...

Входить Мурзик, здоровенний сибірський котяра з шерстю, вусами і всім, чим положено. Від звичайного кота Мурзик відрізняється тіки розмірами, саблезубістю і гарним баритонем. Оба дослідника при виді Мурзіка машинально встають, як це роблять немаючі гідності подчиньонні при виді начальника.

Мурзик (лагідно, але дещо зверху). Сідіте, сідіте, я етого не люблю. В чьом дело, Валентіна?

Валька (просто показує на пол, де валяються кишки і гарчить Джек). Їж, Мурзик!

Мурзік з виразом огиди дивиться на брудну підлогу і на хижого Джека, який гарчить і виширяє зуби із-під стола, і з усією силою пиздить його ногою. Переляканий Джек, повизгуючи, вилітає з хати, а Мурзік з виглядом гідності сідає за стіл.

Саломон Самсонович (*запопадливо виймає з кишені красіву коробочку із калом, оздоблену палехською розписною, і протягує Мурзіку*). Понюхайте, це імпортний, ви такого не нюхали.

Мурзік. Сам нюхай!

Входить Химка — це звичайна вередлива стара баба. Попоравшись у печі, вона дістає звідти казан смачного борщу. Товариство сідає обідати.

Саломон Самсонович (*пошепки, з набитим ротом, до Африкана Свиридовича*). А Мурзіка теж ваш інститут розробляв?

Африкан Свиридович. Ні, це природа. Такого Мурзіка — хуй розробиш. Все, що ми шас можемо, це такі, як Джек або Валька.

Саломон Самсонович. Да! Мурзік — це Європа!

Африкан Свиридович. Ха! Японія!

Мурзік (*почувши про Японію, елегантно витирає з вусів драконовий жир*). Можете там не шепотіть, я улавлюю ультразвуки, бачу в цілковитій темряві, читаю мислі на відстані, стрибаю вгору на 20 метрів, а в довжину — на 50, можу перегризти любе залізо і поцарапати любу каменюку. За один раз можу виїбати двадцять киць, не при Вальці будь сказано. Ще продовжувать?

Африкан Свиридович. Ех, нам би так!

Мурзік. Вам так не буде.

З цими словами Мурзік хлібом лізе в тарілку і елегантно підчищає ним недоїдки, потім з'їдає хліб і знову витирає вуса від жиру.

Саломон Самсонович. А скажіть, Мурзік...

Мурзік. Васильович.

Саломон Самсонович. Мурзік Васильович, і не надоїло вам бути отаким суперменом?

Африкан Свиридович (*поправляє*). Суперкотом.

Мурзік (*дуже спокійно*). Ви хотіли пошуткувать, але у вас не вийшло. Ні, не надоїло. Я теж, шановний, міг би запитать — чи не надоїло вам цілий день борсатись в чужому калі, але як бачте, я цього не роблю.

Африкан Свиридович. Така вже в нас робота. І потім кал — це цікаво.

Мурзік. Звичайно. Кожному своє.

Саломон Самсонович. Розумієте, Мурзік Васильович, кал — дуже цікава штука. Ви помітили, що людина, коли посре, завжди оглядається, щоб побачити, скіки вона насрала і якої якості кал. Їй цікаво, а цікавість — це шлях в майбутнє.

Мурзік. Навіщо вам шлях у те, чого у вас нема?

Африкан Свиридович. Ну, не кажіть. У людства зоряне майбутнє, а без кала далеко не полетиш. Вся наша діяльність — це боротьба з забобонами, ця смілива патріотична цікавість — це подвиг!

Мурзік. Тоді чому всі ваші інститути не спроможні розробить такого хлопця, як я? Чому у вас виходять одні уроди?

Саломон Самсонович. Цікаве питання. Будемо полемізувати.

Саломон Самсонович *(ухитряється робить два діла: полемізувати і маленькою паличкою зчищать з резінового камбінезона гавно, а паличку витирать об лаву, на якій сидить Африкан Свиридович)*. Розумієте, Мурзік Васильович, людина завжди цікавилася трьома речами. По-перше — своїм калом, по-друге — питками та казнями, і уродами. Дайте їй все це, і вона буде відчувать, що живе не напрасно. Ми — вчені, питки та казні — то не наше діло, але кал, але уроди... Давно пройшли, шановні, ті часи, коли цар Петро імпортував уродів за шалену валюту. Тепер маємо своїх і розробляєм все нові і нові моделі. По-перше, ми тепер незалежні від Заходу, і економія, а ви лізете тут з своєю красою, ви нікому не потрібні. Перш за все тому, що не цікаві, у вас нема аномалій, ви просто нудна тварина, у якої все на місці! Той, хто вас робив, — не вчений!

Збуджено жестикулірую палочкой з калом, Саломон Самсонович задіває крокодила з імпортними наклейками, який тихо висів над головами в товариства. З страшним грюкотом крокодил падає прямо на голову Мурзіку, який з диким нявчанням злякано стрибає прямо в бичачий пузир, яким затягнуте убоге вікно. Мурзік, заплутавшись у пузирі, вивалюється в страшну непривітну природу, з якої інколи продовжує доноситись його несамолюбне нявчання. Крокодил залишається лежати на столі. Їбало в крокодила під час удара розкрилося, як кришка в чамайдана. Возбуджоний Саломон Самсонович кидає палочку з гавном крокодилу в гризло і захоплює його кошмарну шелепу.

Саломон Самсонович. Ну, як я йому врізав, цьому хвастунові?

Африкан Свиридович. Та не кажи, ці коти вже заїбали, я їх усіх віддав би на мило!

Баба Химка. Він, клятий, мишей зовсім не чіпа, каже, що з мишами треба поводитись так, як хочеш, щоб миші поводитись з тобою...

Саломон Самсонович. Ти диви, Толстого читав!

Свирид Опанасович. Топити треба.

Голос з сіней. Не треба.

Входять мишки — Вера і Надежда. При першому ж погляді на них становиться ясно, чому Мурзик увльокся Толстим. Це здоровенні тварюки із частоколом зубів і великими крилами за плечима. Вера і Надежда дуже нагадують страшних птеродактилів тріасового періода і ведуть себе соответственно.

Вера. Не треба того ублюдка топить, як трохи підросте та зажиріє, ми з Надею його з'їмо.

Надежда. Блядь, сука буду!

Надежда вийма з вуха бичок і розкурює його. Обидві бляді сидять, розкарячившись, поклавши голі хвости на стола, чухають собі пизди, матюкаються і плюють на підлогу.

Африкан Свиридович (сам до себе). Ой-ой-ой! Які падорви пратівні! Ой, як страшно! Ну, я пожалуй, пайду...

Вера. Сідеть була команда, блядь!

Африкан Свиридович (сам до себе). Ай! Як страшно! Ви не переживайте, я уйду по-англійські...

І з цими словами Африкан Свиридович хоче лізти в вікно. Він так бздить Вери і Надежди, що, очевидно, хуйово сообража.

Саломон Самсонович. Африкан Свиридович, не теряйте человеческое лицо. Хуй їм в рот, тим блядям, лізьте в двері!

Вся ця героїчна тірада пропада даром. Африкан Свиридович, преодолівши бар'єр підвіконня, зника в дикій природі.

Надежда. Ну кому це чмо нада? Шо він про себе вообража? Я сьодні так наїлася, що дивиться на нього не можу!..

Валька. Тато завжди такий, так сидять, пиздять собі, як нормальні, а потім раптом як почнуть кричати та боятися. А чого боятися? Чи бзди, чи не бзди, однаково здохнем...

Вера. Може, в його совість не чиста?..

Валька. Ну, про совість нічого не скажу, бо не бачила.

Саломон Самсонович. Шас врем'я таке дурне, у всіх нерви, всі лікуються, якіхось прізраків та фантомів бачать, а я от скіки живу — жодного не бачив. А ви, діду?

Свирид Опанасович. Один раз, як малий був і на леваді кози пас, то з лісу виїзжають четверо, всі на конях, худі і голі. Всі з косами, а в одного ще веси магазинні. Мабуть, шо по сіно поїхали, тіки от віси нахуя?

Валька. А сіно взвешивать.

Саломон Самсонович. Та! Та хіба це фантоми, то хуйня, а не фантоми. Якісь казли з дурдому втекли, або ви, діду, десь чарку йобнули, чи укололись харашо...

Свирид Опанасович. Тада цим не увлекались, тада порядок був!..

Свирид Опанасович встає і затика сокиру за пояс. Тепер стає видно, шо ззаду у Свирида Опанасовича стирчить здоровенний рудий хвіст, як у сеттера.

Свирид Опанасович (до Химки). Ходімо стара.

Саломон Самсонович. Куду ви, діду?

Свирид Опанасович. Репку треба витягнуть, здорова, клята, виросла, як клуня!

Валька. Треба Джека й Мурзіка позвати...

Валька тіка з хати. Мишкі — Вера і Надежда, баба Химка і Свирид Опанасович ідуть за нею. Саломон Самсонович один лишається в хаті, він дістає з крокодила обісрану паличку і продовжує чистити з себе гівно під удалі звуки старовинної пісні «Дубінушка», ісполненням якої обично супроводжуються фізичні зусилля любителів колективного катарсису.

Завіса

П'ЯТЬ ХВИЛИН НА РОЗДУМИ

П'єса без дійових осіб

На сцені середньовічна ратуша, зроблена в стилі сталінського барокко. На ратуші великий годинник із знаками зодіаку та різною іншою хуйньою. Посередині годинника стирчать гарні скульптури робітника і колгоспниці. В руках у робітника — молоток, в руках у колгоспниці — серп.

Стрілки на годиннику показують без п'яти дванадцять. Перед ратушею великий майдан, на майдані натовп. Натовп терпляче слухає набридливе тікання годинника, уважно спостерігаючи красиві золоті стрілки, зроблені в виді гарних пшеничних колосків.

Повільно спливає одна, друга, третя, четверта хвилина. Коли, нарешті, стрілки з колосками наближаються до цифри дванадцять, натовп іздає страшне статеве мичання, і, одночасно з тим, красивий золотий робітник на годиннику з усією силою пиздить молотком по пиці гарну золоту колгоспницю, яка, в свою чергу, пиздить робітника серпом по яйцях.

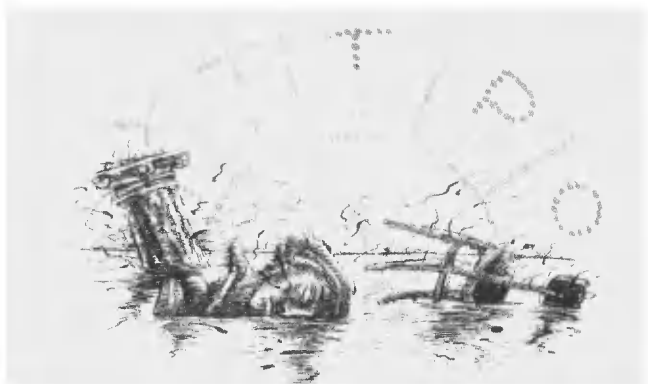
Роздається голосний дзвін. Статеве мичання натовпу переходить у страшне ревіння. І саме в цю мить дверцята на годиннику відчиняються і з них виходить Сталін.

Він позолочений і пофарбований. В одній руці у нього трубка, в другій — знак зодіаку. Зі рта Сталіна іде дим. За Сталіним виходять Маленков, Каганович, Ворошилов, Будьоний, Хрущов, Берія і інші — всього дванадцять штук. Всі вони, за винятком Хрущова, тримають в руках знаки зодіаку. У Хрущова в руці — здоровенна кукурудза. Під звуки приємної часової музики вони пропливають з одного віконця в друге. Годинник б'є дванадцять разів. З останнім ударом дверцята на годиннику страшно захлопуються і натовп падає на коліна. Серед мертвої тиші чути приємний кацапський голос:

«Московское время — двенадцать часов».

Завіса

ДАНКО

Феєрія

ДІЙОВІ ОСОБИ

Данко.

Натовп.

ДІЯ ПЕРША

Ліс. Входить натовп. Натовп дико і страшно реве. Де по де можна іноді почути обривки розлючених фраз типу: «Хлопці, хороші ноги б'ють. Начальство очки гребе, а ми пизди лопатою вигрібаємо». Та таке інше.

Входить Данко і стріляє з пістолета в повітря.

Данко. Мовчать!

Всі мовчать так, що стає ніяково.

Данко. Не розмишлять! Чмо японське... Іттіль!

Голоси. Та куди ж іттіль?

Данко. Іттіль, контра! Хто не хоче — уб'ю, нахуй!

Данко вириває з грудей серце, яке світиться карасіновим світлом, і вимахує ним, як ліхтарем.

Голос з натовпу. Ніхуя собі!

Данко (кричить). Ура! Вперед, чмо японське!

Всі біжать за Данком в напрямі, протилежному тому, куди йшли.

ДІЯ ДРУГА

Болото. Входить натовп з Данком.

Данко. Іттіль!

Голос з натовпу. Ги, та вже мабуть прийшли!

Данко. Контра! От не пиздїть, а іттіль!

Голос з натовпу. Я їбав таку жїзнь!..

Данко. Шо поставали, пизда ваша мати?!.

Запопадливий голос з натовпу. Данко, серце згасає!..

Справді, серце в руці у Данко починає гаснути. Данко кидає його з розмаху об кочку і затоптує ногами. Потім вириває у себе печінку. Печінка відразу ж починає горіти синім вогнем.

Данко (несамовито реве). Іттіль!

Данко і натовп зникають у напрямі, протилежному тому, куди йшли.

ДІЯ ТРЕТЯ

Пустиня. Входить натовп з Данком.

Данко (шуткує). Ге-ге! Ніхуйова пагодка!..

Натовп мовчить.

Данко. Що мовчите, га? Де Ізергіль, стара блядь?

Голос з натовпу. Вчора здохла.

Данко (невпевнено). Іттіль.

Голос з натовпу. А не пішов би ти сам нахуй?!.

Запопадливий голос з натовпу. Данко, печінка згасає!..

Данко кида об підлогу смердючу, згорівшу печінку.

Запопадливий голос. Данко, нирки рви, вони горітимуть!..

Данко вирива нирки. Вони горять, але не так яскраво, як хотілося б. Тоді Данко і їх кида об пісок.

Данко. Що, падлюки, тепер довольні?

Натовп мовчить.

Данко. Тепер вам всім піздец!

Помирає.

Голос з натовпу. Ніхуя не піздец, ми тут з пустині сад зробимо!

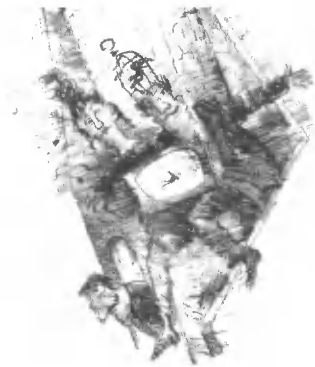
Голоси. А вірно хлопці, а діло каже!

Голоси. Ура! Вперед, чмо японське!

Всі. Ура!!!

Натовп зникає в напрямку, протилежному тому, куди йшов.

Завіса

СНОБИ

ДІЙОВІ ОСОБИ

Венедікт Абрамовіч, сноб.

Перец Моїсєєвіч, сноб.

Свирид Свиридович, сноб.

Поліна Йосипівна і Ельза Піздаускас, снобихи.

Скворцов, ведущій передачі «В міре животних».

Дія відбувається в квартирі Свирида Свиридовича. Квартира Свирида Свиридовича обвішана різним шматтям, в числі якого: ручна ворона в клітці, портрет святої Варвари, бюст східного деспота, іржаве відро, прибите до стелі, напівз'їдений клопами метелик, розп'ятий на стіні, забитий Хемінгуєм кабан, картина з голими шлюхами, диван в стилі рококо, в якому їбеться шашель, та інше. За брудним столом сидить Свирид Свиридович, пале люльку і дивиться «В міре животних». На столі лежить книга. На книзі написано: «Гомосексуалізм і східна філософія». Автор книги Цюнь Хунь Мунь.

Скворцов (*в телевізорі*). Інтересно, что с наступленієм брачного періода поведеніє саламандри меняється. Обратіте вніманіє на вздувшієся желези саламандри у основанія єїо хвоста.

На екрані вознікає гідкий силует саламандри. Грає Пінк Флоід. Раз по раз саламандра іздає звуки, ніби пилою возять по шихверу.

Свирид Свиридович (*сам до себе*). Хе-хе, йобане чудо!..

Входять Венедікт Абрамовіч і Перец Моїсєєвіч з пляшками горілки.

Скворцов (*в телевізорі*). Посмотріте. Так іспугана саламандра питається напугать непрошеного гостя перед тем, как ретіроваться.

На екрані саламандра гидко сре, переливаючись цвітами райдуги. Грає Пінк Флоїд.

Свирид Свиридович (*показує на книгу*). Ви ето читалі?

Перец Моїсєєвіч. Позвольте, Свирид Свиридович, ето ж бульварная інтерпретація «Алмазної Сутри». Вот я Вам прінєсу книженцію, одін купец пішет о руськом православїї. В молодості бил большой разбойнік, представьте себе, ізнасілував свою мать. Ето так, апріорі, затем долго жив на Востоке. Вобщє, умнейша, опитнейша людина!

Венедікт Абрамовіч. Как ето сказано в Блока: «Веліка Росія, а ідіти некуда...».

Свирид Свиридович. Магія слова, батенька!..

З цими словами Свирид Свиридович наливає горілку і вся компанія випиває.

Скворцов (*в телевізорі*). Сейчас ми познайомимось іщо з однім представітелем обширной сім'ї плазунів. Ви, наверное, его уже узналі. Відіте, какой он сімпатічний.

На екрані з'являється страшна пашека крокодила. В зубах у його стирчать шматки волохатого собаки.

Скворцов. Да, в лесу другіє закони, чем у нас з вами. Токо зазевался і, глядіш, угоділ кому-то на ужин. Так сказать, маленькіє трагедії.

Входять Поліна Йосипівна і Ельза Піздаускас.

Ельза Піздаускас (*з неруським акцентом*). Еті мужчіни, оні, как всегда, п'ють втіхаря. А женщинам ні слова.

Венедікт Абрамовіч. Рекомендую — у нас в гостях ізвестнейшая Ельза Піздаускас.

Ельза. Хоть би ти, Веня, не виябувався, ти ж знаєш, я етого не люблю.

З цими словами Ельза Піздаускас наливає собі гранчак горілки і випиває його.

Поліна Йосипівна. Ви не читали статтю Ганцмахера «На порогі розуму»?

Перець Моїсєєвіч. Я що-то слухав, ето про пріручену акулу, она ест з рюмочки яйця. Кстаті, господа, ви знаєте — до сіх пор ніхто не знає, хто в акули мужчина, а хто женщина.

Ельза Піздаускас. Наверно, я б определіла по запаху. Га-га-га...

Ельза Піздаускас неприємно регоче, давлячись солоним помідором.

Поліна Йосипівна. Представтьте, не вгадалі, ето про обізяну. Обізяна впервие заговорила...

Венедікт Абрамовіч. Ха... І что же, меня інтересует, ваша обізяна могла б такое сказать?

Поліна Йосипівна. Представтьте, всего одну фразу. Она сказала: «Шо, піздюкі, доігралісь?».

Венедікт Абрамовіч. Ха! Ето ішо ні о чьом не говоріт. Она может рефлексорно проіводіть звук.

В цю ж саму мить Свирид Свиридович досить голосно пердить.

Ельза Піздаускас. Лучше чесно пьорднуть, чем предательські набздеть.

Скворцов (в телевизорі). От відіте, как іногда получається. Токо наш новий знакомий собрался в родную стіхію, как хозяйін тайгі, которому надоело сосать лапу, прийшов на водопой. Обично, еті сільніе звері ізбегают друг друга.

На екрані ведмідь і крокодил боягузливо харчать один на одного. Причому, крокодил не випускає з пащеки неохайних шматків волохатого собаки.

Перець Моїсєєвіч (шуткує). Шо, піздюкі, доігралісь?

Поліна Йосипівна. Шо-то, мальчікі, ви заболталісь. Не забивайте ж про дам.

Свирид Свиридович і Перець Моїсєєвіч розливають горілку. Всі випивають і закусують ковбасою.

Свирид Свиридович (сп'янілим голосом). Ето напoмiнаєт мне фільм Хічкока. Він і Вона сидять, оба голиє, Он з ножом, Вона з

топором, режуть ковбасу і їдять. А над їми стоїть д'явол в образі жінщини.

Свирид Свиридович намагається ізобразити, як виглядав д'явол в образі жінщини в фільмі Хічкока.

Перец Моїсєєвіч. Свирид Свиридович, та покиньте, ето ж із другого фільма! Вобщє, я Вам советую — покиньте ту хуйню і посмотріте новий фільм Хабібуліна. От де екзистенція, їбать меня в рот і в нос! Человек на огороді найшов сапку і давай сапати. Весна пройшла, он сапає. Лето пройшло, он сапає. Осінь пройшла, он сапає. Ото піздец...

Поліна Йосипівна. А зімою?

Перец Моїсєєвіч. Шо зімою? Я шо-то вопроса не пойняв.

Поліна Йосипівна. Ну зімою? Сапає ілі нет?

Перец Моїсєєвіч. Ха. Ну ви бачили такое? Ну куди ж він, нахуй, денється?

Венедікт Абрамовіч. Ти, Поля, сначала думай, а потом спрашуй!

Скворцов (в телевизорі). К щастю, всьо закончілось благополучно. І наш толстокожий знакомий опустілся на дно доєдать свой обед.

На екрані видно потворний хвіст крокодила, який шмякає по болоті. Грає Пінк Флойд. Свирид Свиридович, який під час балачок тихо куняв у кріслі, починає голосно храпіти.

Ельза Піздаускас. От ето номер! Што делать будем?

Венедікт Абрамовіч (філософські). Нічого. Йому ж хуже будет. (*До Перца Моїсєєвіча*). Ти як сьогодні?

Перец Моїсєєвіч. Я шо, можно, конечно.

Поліна Йосипівна. Тут холодно, можно труби застудить.

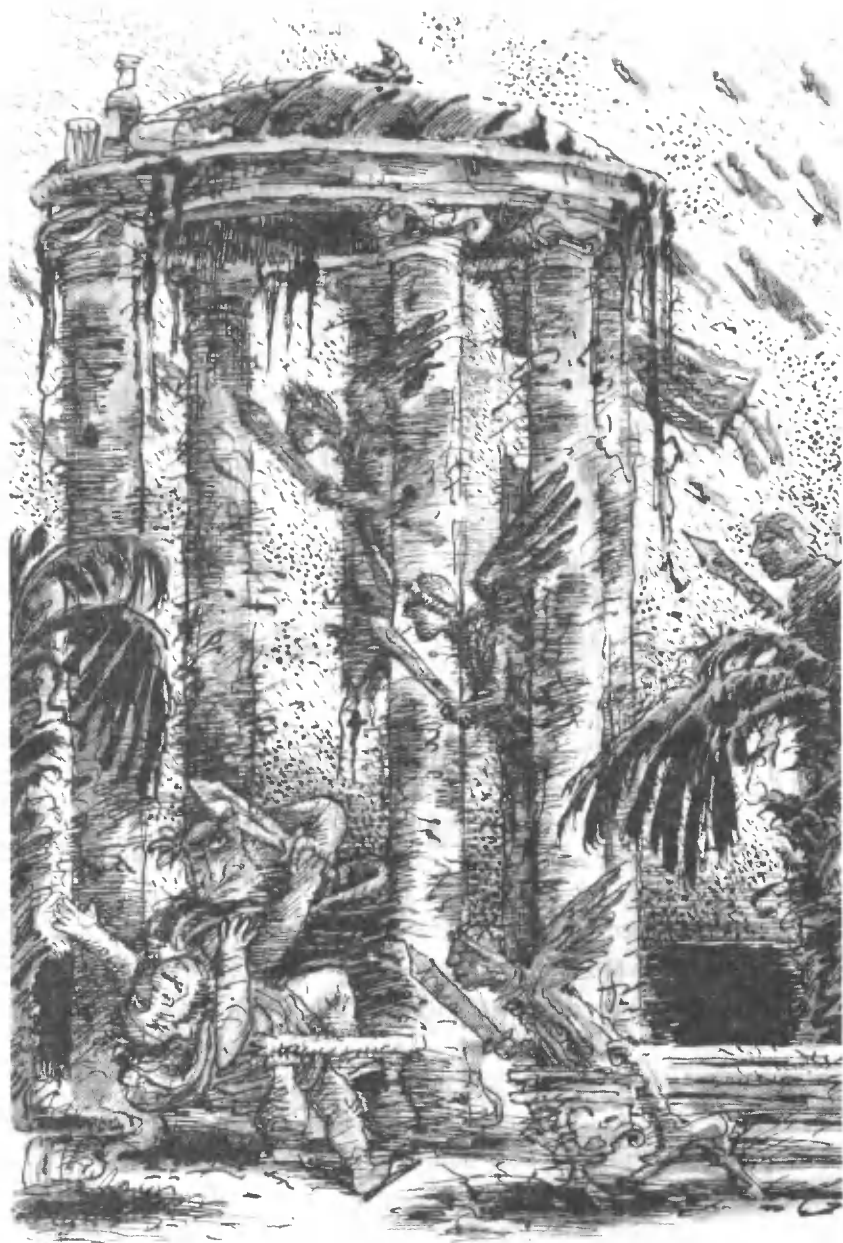
Перец Моїсєєвіч (філософські). Для жінщини труби — все одно, шо для мужчини мозгі.

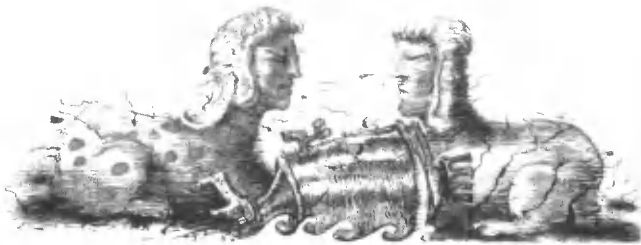
Венедікт Абрамовіч. Харош піздеть!

Венедікт Абрамовіч першим подає приклад і знімає штани. Всі роздягаються. Грає музика з передачі «В міре животних».

Ручна ворона з клітки. Шо, піздюкі, доігрались?

Завіса

КАЦАПИ

(присвячується національному питанню)

ДІЙОВІ ОСОБИ

Владімір, кацап.

Александр, кацап.

Надежда, кацапка.

Ємельян, кацап.

Валентін, малолетній кацап, син Надежди.

Гриша, борець.

Миша, боксьор.

Толя, синок Опанаса.

Опанас, спрацьований уркаган.

Голос із моря, який належить купающомуся ветерану.

ДІЯ ПЕРША

Веранда з самоваром і віноградом біля самого синього моря. На морі штиль. На веранді сидять кацапи і грають у карти.

Александр (до Надежди). Владімір-то твій, в ігрі не бельмеса не петріт.

Владімір. Нарвался на туза моєво, а тепер вот і злішся. Злішся ведь?

Ємельян. Что у нас теперь — две последних?

Надежда. Ти что, друг ситний, с луни, чтоль, свалілся, щас девочек-то не берьом.

Александр. Владімір, ти что, підарас, с черві захода-то нет. Нет, ну ви посмотри́те, ему об'ясняєш, а он сидіт, как нерускій, еблом торгуєт.

Надежда. Валентін, японській бог, почему у кота яйця-то открутіл? Твой кот, чтолі?

Валентін (*ximpro*). Мамочка, я одін разочек-то дьорнул.

Надежда. Ти гляді у меня, Валентін!

Александр. Надежда, да ну его к монахам, ми что — іграєм ілі нет?

Владімір. Нічево, пацаньонок-то боевой растьот. Скажи дяде: «Вот вырасту, дядя Александр, і тебе яйця-то одкручу, чтоб ви блядовалі поменьше».

Валентін. Вот вырасту, дядя Александр, і Ваші яйця-то одкручу, чтоб ви блядовалі поменьше.

Всі кацапи регочуть. На морі потихеньку здійсмаються хвильки і приємно хлюпають у берег.

ДІЯ ДРУГА

Общій вагон забачаного поїзда. На лавках сидять Гриша, Миша, Толя і Опанас. Вони дивляться в вікно, чистять рибину, п'ють чай з алюмінієвого подстаканніка і, взагалі, розважаються, як положено у поїзді.

Толя (*дивлячись у вікно*). Папа, оно дивись — самосвал.

Опанас (*гладить синка по голові*). От якби ти, синок, щас на дорогу вибіжав, де той самосвал, так би усі кишкі у тебя б і шваркнулі.

Толя. Папа, оно диви, гори. Папа, а там наші білі?

Опанас (*гладить Толю по голові*). Білі, синок, оні кругом білі.

Толя. Папа, а оні там стоялі насмерть?

Опанас (*пиздить Толю по голові*). Замовч, не пизди, вже заїбав батька в доску!

Миша. Воно — дитина, не поміває, що папі тяжело.

Гриша. Ви здалеку їдете?

Опанас. З тюрми.

Миша (*дістає вино*). Батя, будеш пить?

Опанас. Та блядська печінка, ну, наливай.

Толя. Папа, і мене дай.

Опанас. На, тіки сцять не проси.

Всі випивають.

Опанас. У морі викупаюсь, нахуй, і його от скупаю (*показує на Толю*), йому лікарі сказали, щоб у морі купався.

Толя. Папа, а що краще: пулемьот чи танк?

Миша. Танк краще. По пулемьоту раз пиздане і пиздарікі.

З цими словами Миша наливає вино Опанасу, Гриші, Толі і собі.

Толя. Папа, я, як виросту, вивчусь на ахвіцера, чи на командіра. А що краще: ахвіцер чи командір?

Гриша. Та одін хуй.

Опанас. Вафльониш ти ещю на ахвіцера учіться.

Миша. Скажи, Толя: «Заїбав ти мене, папа, своїмі ахвіцерами». Скажи: «Я на море їду купаться». Хочеш купаться?

Толя. Я стрілять хочу.

ДІЯ ТРЕТЯ

Веранда з самоваром і кацапами. На морі приємно штормить. Владімір бере в руку чималу каменюку.

Владімір. Надежда, посмотри, как я щас камень-то брошу.

Надежда. Ну, што ти, как пацан, себя не уважаеш. Ведь старий-то поц уже!

Владімір. Вот давай поспорим, раді смеха-то. Трі раза подскочит!

Владімір кида каменюку в море, яка відразу ж тоне.

Надежда. Ну што? Абасрался, підарас! Што, не стыдно?

Ємельян. Владімір, камень-то плоскій надо брать. Посмотри, как у меня раз пять подскочіт.

Надежда. Как пацани, ей богу! Люді-то кругом смотрят, мудозвони старіє!

Владімір. Молчі, курва, а то і тебе бросім в море, нахуй!

Іспугана Надежда молчіт. Владімір і Ємельян кідають камні. Александр, завідуя ім, знаходе огромну каменяку і, вимахуючи нею, біжить униз.

Александр. Пока ви тут мудохалісь, я вот што нашол.

Александр показує Владіміру і Ємельяну скользку, протівну каменяку і швиляє її в море.

Голос з моря. От я, блядь, щас якомусь підарасу кину!

З моря вилазе ветеран війни в плавках і з колодками на волохатих грудях. Одна нога в нього на 10 сантиметрів коротша за іншу.

Ветеран (до Александра). Я, блядь, пиздану одін раз, так меня любя больніца возьмьот, а тебя нет!

Валентін (до Александра). Дядя Александр, вам что, дядя калека яйца открутіт, чтоб ви блядовалі поменьше?

Тривожна мовчанка. Шторм на морі сильнішає.

ДІЯ ЧЕТВЕРТА

Общій вагон забачаного поїзда. За столом сидять п'яні Гриша, Миша, Опанас, Толя і ведуть светскую беседу.

Миша (до Гриші). Сижу я в барі в Прибалтіке, кругом старінні стулья. Так заїбісь зробано. Заходить мудака і каже міне: «Ето место мойо, может ви пересядете?». А я говорю: «Ніхуя собі! Ти шо, абарзел, пацан? Может, ти сам пересядеш? Я їбу такі варіанти».

Гриша. Я тебя за то уважаю, Миша, шо ти рісковий парень.

Миша. В них, в Прібалтіке, блядь, на улицах всьо не по-нашему напісано. А спросі шо-небудь, так он сначала так посмотрит, а потом по-своему шось тири-пири. По-руські ніхуя не понімає. А тьолкі

хуйовіє в них. Так *(показує рукою біля голови)* ещю нічево, а остальное — хуйовое.

Гриша. І шо, і кругом не по-нашому написано?

Миша. Та йоб твою мать, нахуя мне піздеть!

Опанас *(до Толі)*. Сина, оно подивись — море.

Толя *(без ентузіазма дивиться на море)*. Папа, а море — оно большое, так шо другого берега не відно?

Опанас. У бінокль відно.

Толя. А еслі бінокль зламався, тогда відно?

Опанас. Та заїбав — відно, шо ж тада увідіш?

Толя. Папа, а на том берегу наші?

Опанас *(зловісно)*. Там кацапи.

Всі зловісно мовчать. Поїзд зупиняється, чути крики «Приїхали!» і погрозливий гуркіт моря.

ДІЯ П'ЯТА

Веранда з самоваром. На морі здійсмається шторм. Кацапи сидять на веранді.

Александр. Пагодка-то, а, Надежда? Хозяїн собаку-то не вигоніт.

Надежда. Еслі б знала, что ти такой долбойоб, я б с Трофімом лучше б на Селігер с'езділа, чем с тобой тут Му-му за уши ташіть.

Александр. Ти меня, Надежда, не злі. Я тебе за Трофіма матку виверну наізнанку!

Входять Опанас, Толя, Миша і Гриша.

Миша. О, диви, кацапи!..

Гриша *(з московськiм акцентом)*. Как пагодка в Маскве?

Владімір. Я что-то юмор-то не понял...

Опанас. Хуйня якась! Кацапи всегда такі понятливі, а не понімают.

Опанас *(грізно підходить до Владіміра)*. Знімай штани, їбать буду!

Емельян. Пазвольте, ви ж не у себя дома!

Миша пиздить Ємельяна. Миша, Гриша, Опанас і Толя пиздять кацапів. Кацапи кричать дурними голосами.

Надежда. Жлоби проклятіє, я вас ненавіжу! Я б вас всех растреляла!

Опанас (*пиздить Надежду*). Мовчи, курва, када мужчіни разгаварівають!

Зойки стихають, на морі гуде шалений шторм, кругом лежать побиті тіла кацапів.

Толя. Папа, кажись, піздец.

Опанас (*пиздить його*). Скіки тебе учіть можна, блядь, щоб ти не матюкався? Батько для тебе шо, место пустое?

Раптом роздається жохливе сичання. Це кацапський самовар — він закипів. Він сичить, сичить, перекриваючи шторм, і грізно підскакує на місці. Всі з пострахом дивляться на самовар.

Під звуки самовара завіса повільно закривається.

ЙОГИ

ДІЙОВІ ОСОБИ

Піонер Серьожа, йог.

Василь Петрович, йог.

Боріс Глебович, друг Василя Петровича, йог.

Лазарь Германович, кандидат в йоги.

Зульфія, хатня робітниця.

Карпо Герасимович, гамасек.

Дія відбувається в квартирі Василя Петровича.

ДІЯ ПЕРША

Кімната Василя Петровича зроблена з мореного дуба. В ній красиво розташовані гарнітури з червоного дерева. Посередині стирчить рояль «Беккер». На ньому лежать ананаси. Василь Петрович і Боріс Глебович стоять посеред кімнати на голові. Трохи далі, на гарному арабському пуфіку в позі «лотос» сидить піонер Серьожа і ковтає бінта. Всі вони без штанів. Тривала тиша, під час якої чути ковтки піонера Серьожи.

Василь Петрович (*стоячи на голові, до Серьожи*). Скільки?

Серьожа. Півтора метри.

Василь Петрович. Ще двадцять сантиметрів проковтни, Серьожа, і на сьогодні досить.

Боріс Глебович (*стоячи на голові*). Василь Петрович, де ананаси брав?

Василь Петрович (*стоячи на голові*). Де брав, там нема.

Серьожа. Я вже проковтнув, Василь Петрович, що тепер робить?

Василь Петрович. Тепер сиди.

Серьожа сидить, Василь Петрович і Борис Глебович стоять на голові.

Борис Глебович. У мене вже в голові свербить.

Двері відчиняються і входить Лазарь Германович.

Лазарь Германович (*стучить по відчинених дверях*). Тук-тук-тук, можна до вас?

Василь Петрович. А, Лазарь Германович. Заходь, не соромься.

Лазарь Германович. Мені казали, що у вас тут, як у Африці. Йogi, ананаси, таке інше.

Нервово регоче і потирає руки.

Василь Петрович (*прищмокує язиком*). Уци-ци-ци, а що ще буде, Лазарь Германович! Он лишень знімайте штани і ідіть до Серьожи, він Вам покаже.

Лазарь Германович слухняно виконує накази Василя Петровича.

Серьожа (*із бінтом у роті*). Перш за все, шановний, станьте рака, йoga любить прану.

Борис Глебович і Василь Петрович (*регочуть, стоячи на головах*). Авжеж, авжеж.

Входить Зульфiя з мітлою і в паранджі і заходиться прибирати кімнату. Вона чимсь незадоволена.

Зульфiя. Знов ця хурда-мурда.

Борис Глебович (*до Василя Петровича, пошепки*). Василь Петрович, а ну лишень давай з Зульфiї паранджу здеремо.

Василь Петрович (*зухвало*). Нехай носить. Азія!

Обидва регочуть. Весь цей час Лазарь Германович марно намагається стати рака.

Василь Петрович. Харoш, Лазарь Германович, прана вся через жопу вилізе.

Борис Глебович. Га-га-га-га (*регоче*).

Серьожа. Василь Петрович, Борис Глебович, покажіть йому, бо я вже невзможі, я ж іще хлопчик.

Борис Глебович, Василь Петрович, піонер Серьожа стають рака, вишикувавшись у шеренгу, сраками до дверей.

Василь Петрович (до Зульфії). Зульфія, ти теж ставай.

Зульфія кида мітлу і теж стає рака. Всі стоять мовчки. Тіки Борис Глебович регоче.

Василь Петрович. Мовчи. Хай прана іде.

Всі стоять раком. Двері відчиняються і входить Карпо Герасимович — гамасек. Він бачить на полу жопи, а на роялі ананаси.

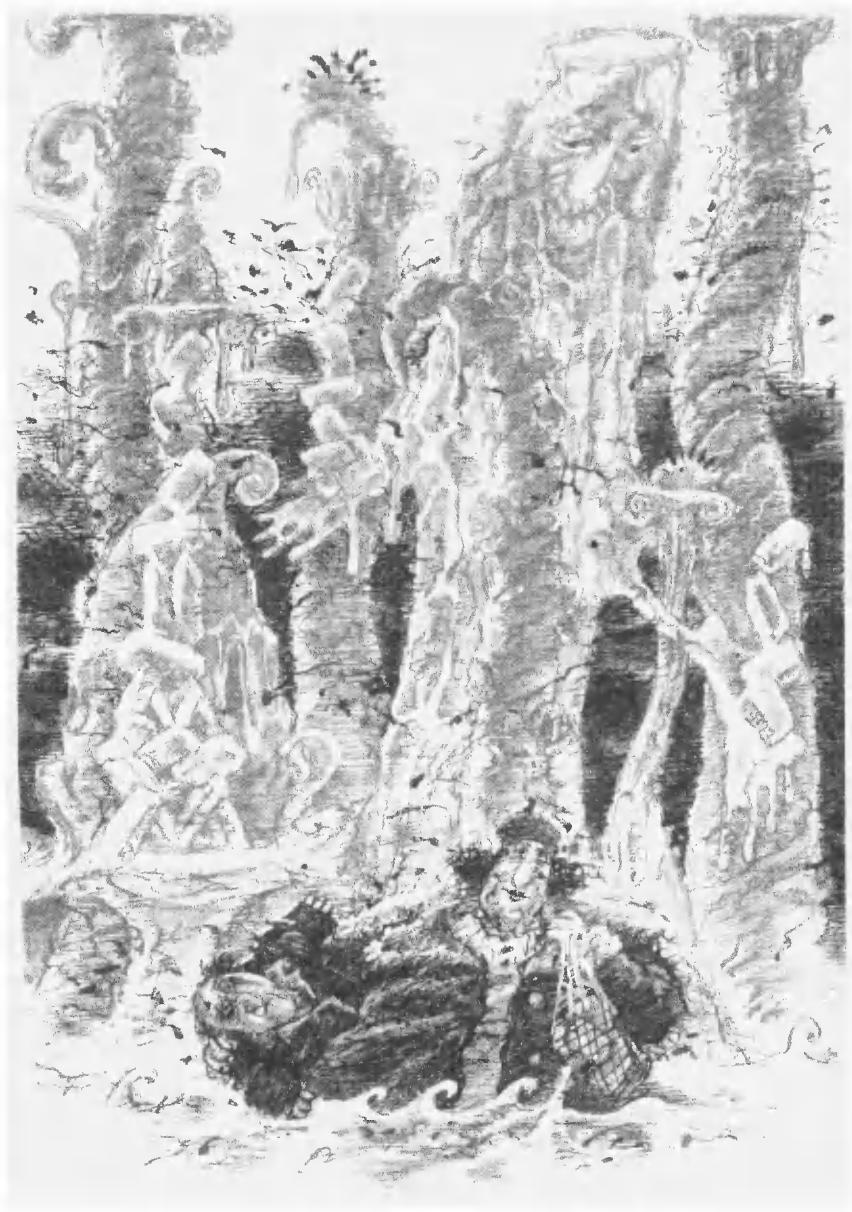
Карпо Герасимович. Ха. Оце й тобі і на!

Карпо Герасимович бере ананас і починає його їсти. Потім зплывує шкарлупки і знімає штани.

Лазарь Германович (боягузливо). Ха, а чули, а десь щось грюкнуло.

Василь Петрович. То, мабуть, прана прийшла.

Завіса

ДОХУЯ МАСЛА

На сцені стоїть гідко розкрашений кіоск з продавцем всередині, біля кіоска стоїть купка мудил і чекає трамвая. Раптом прибігає захеканий мудило і врізується головою в кіоск.

Мудило в цегейковій шапці. Што таке? Што, спокійно ходіть не можете?

Захеканий мудило (лежачи долі). Там дохуя масла!

Всі мудила. Де?

Захеканий мудило. Там! (*Помирає*).

Вбігає другий мудило, він кулею прошиває стоячих мудил і зникає.

Мудило в картузі (шуткує). Скорость охуєвающа.

Мудила, які стоять поруч, тупо сміються.

Мудило в блестящому пальті (впевнено і різко). Там масла дохуя!

Мудило в блестящому пальті зникає в напрямі, в якому, по його підставі, знаходиться дохуя масла.

Мудило в спортивних штанцях з авоською. Люда, що ми стоїмо? Шас, знаєш, скіки долбойобів набіжить?

Мудило в спортивних штанцях і Люда зникають.

Вбігає зразу п'ять здоровенних мудил, вони несуть мішки, повні масла, а в зубах у кожного стирчить по цілій пачці. Мудила насилу совають язиками, силячись його прожувати, при цьому вони противно плямкають.

Один з мудил. Ето кайф, морожено!

Всі остовпіло дивляться їм в слід і стоять, мов хворі стовбняком.

Мудило в цегейковій шапці (раптово скаженіє). За мной!

Натовп, спотикаючись, несеється за ним, чути страшенне ревіння, переходяще в жіночий зойк. Продавець висовується з кіоска до половини і з заздрістю дивиться їм в слід. З того боку, де знаходиться масло, йдуть молодцеваті мудила. У них масні їбальники, в руках вони тримають носилки. На носилках лежить дохуя масла. Зверху, прямо на маслі, лежить іще один мудило, він блює маслом вниз.

Продавець. Шо з ним таке?

Мудило. І з тобою, дед, таке буде, еслі дохуя масла з'їси.

З того боку, з якого прийшли мудила, чути дике ревіння і зойки, де по де мимо кіоска швидко проносяться все нові і нові орди любителів масла. Входять мудило в спортивних штанцях і Люда, вони повзуть раком, згинаючись під маслом. В очах у них щастя.

Мудило в спортивних штанцях. А я тебе говоріл, што когда-нібудь етот день настанет, ето будет, а ти не веріла.

Люда. Якщо б знати, можно було б на тачці под'ехать. Я їбала, його так ташіть!

Входять три мудила, вони несуть мудила в блестящому пальті, вмурованого в масло.

Мудило в блестящому пальті. Я всіх вас їбав, подонки, семеро на одного, фашисти прокляті!

Мудила посміхаються.

Один з мудил. Будеш піздеть, ми тебе і голову в масло засунем.

Продавець. Хлопці, шо ви з ним зделаете?

Мудила (регочуть). Кастріруем нахуй.

З іншого боку до кіоску риссю надбігає агресивна старушка.

Агресивна старушка (до старого). Шо сідиш, старий поц?

Продавець кидає на старушку іспуганий погляд. Старушка убігає, погрожуючи старому кулаком. Згинаючись під маслом, проходить підрозділ виховательок дитячого садку. За ними з куском масла в зубах повзе мудило в цегейковій шапці. Одна нога в нього безпорадно волочиться по асфальту.

Мудило в цегейковій шапці. Дівчата, задеріть спідниці, масла дам. *(Регоче).*

Одна з вихователек метко жбурля чималий шматок масла йому в голову. Мудило в цегейковій шапці іспускає здавлений зойк і здихає. Входить дебела жінка з вусами, бородавками і куснем масла під пахвою.

Жінка до продавця. Арон, збирайся додому, сьогодні я тобі на вечерю гарненько засмажу шматочок масла. *(Помічає труп мудила, який перший приніс звістку про масло).* Арон, хто це?

Арон. Він помер. Дай йому трохи масла, він його любив.

Опасиста жінка відрізає шматок масла і кладе в зуби мертвому мудилу. Арон виходить з кіоска і зав'язує двері на дріт, ніг у Арона немає. Замість ніг у нього маленький возик і два утюжки. Підходить трамвай. Він абсолютно пустий і блакитний. Арон і дебела жінка неквапливо прямують на зупинку. Крім них в трамвай ніхто не сідає. Сідаючи в двері, дебела жінка бере Арона під пахву і разом з Ароном і маслом сідає в трамвай. Трамвай, подзенькуючи, повільно суне в блакитну далечінь під натхненні звуки полонеза Огінського і здавлені крики любителів масла.

Завіса

ЦІКАВІ ДОСЛІДИ

П'єса для шкільного театру

ДІЙОВІ ОСОБИ

Вчитель Мирон Опанасович.

Вчителька Зоя Жорівна.

Піонер Гриша.

Піонер Миша.

Піонер Вася.

Піонерка Стася.

Другорічник Носенко, теж піонер.

ДІЯ ПЕРША

Шкільна лабораторія. Посередині стирчить пластмасовий скелет, обабич його глобус і тваринний куточок. В тваринному куточку бавляться: жаби, їжачок, білочка, котик та кролиха. Кролиха велика, товста і вагітна. Над тваринним куточком висить макет роздавленої жаби. Вінчає обстановочку портрет Дарвіна. Дарвін на портреті показує руками на брудну обізяну. З рота у Дарвіна вилазе напис: «Бога — нема».

Входить вчитель Мирон Опанасович і вчителька Зоя Жорівна.

Зоя Жорівна. Мирон Опанасович, що в нас по плану?

Мирон Опанасович. Чергове заняття по вивченню життя жаби у світі атеїстичного сприйняття дійсності. Кінцева мета — на прикладі жаби довести учнів до переконання, що Бога нема.

Зоя Жорівна. Одна думка, що Бог є, — це вже хуйня, Мирон Опанасович.

Мирон Опанасович. Звичайно, хуйня, Зоя Жорівна, ще й яка хуйня — це ідеалістичний онанізм.

Обоє замислено мовчать, мабуть думають про Бога і про те, що його нема. Лунає дзвоник. В лабораторії з'являються піонери. Починається урок.

Зоя Жорівна. Учні! Тема наших занять сьогодні — жаба. Хто з вас знає про жабу?

Мертва тиша, під час якої піонер Вася лапа за сраку піонерку Стасю.

Зоя Жорівна (*сатаніючи*). Піонер Гриша! До дошки!

Мирон Опанасович. Спокійніше, Зоя Жорівна, спокійніше.

Піонер Гриша (*бадьоро*). Жаба живе в саду. Живиться продуктами народного господарства. Тому жаба — шкідник, її треба знищувать. Наш народ вже давно оголосив війну жабі.

Зоя Жорівна. Проведи дослід.

Піонер Гриша (*дістає жабу з тваринного куточка*). З першого погляду жаба схожа на самольота. У неї єсть фюзеляж і шасі. Шасі у жаби розрізняють: переднє (*відриває і показує*) і заднє (*відриває і показує*). В сраці у жаби є сопло, в котре дослідники встромляють соломину.

Зоя Жорівна. Досить, Гриша. Сідай, п'ять. Миша, продовжуй.

Миша (*бадьоро*). Соломину, яка зветься катетером.

Миша встромляє катетер, надуває жабу і пиздить її об стіл. Потім підбира з підлоги те, що від жаби залишилось.

Миша. В результаті нервового струсу ми бачимо у жаби розлад нервової системи, що привело тварюку до клінічної смерті, ознаками якої служить відсутність потіння дзеркальця.

Миша приклада дзеркальце до жаби — воно не потіє.

Зоя Жорівна. Сідай, п'ять. Починаємо вивчення нового матеріалу. Будь ласка, Мирон Опанасович.

Мирон Опанасович (*дістає з тваринного куточку їжачка*). Діти, хто це?

Піонер Миша. Це їжачок.

Мирон Опанасович. Вірно. Зоя Жорівна, нумо мені скальпеля.

Мирон Опанасович (*заширює скальпелем в їжачка, ріже його і розповідає*). Їжачок, діти, — це ворог народного господарства. Живиться він народними відходами, тому всередині дуже брудний. (*Показує те, що винув з їжачка*). Один їжачок за одну ніч з'їдає стільки народного добра, скіки важить сам. Тому їжачків треба знищувати. І тут нам у пригоді стає наша славна авіація. Один самольот за один день знищує стіки їжачків, скіки важить сам. Носенко, скіки їжачків буде знищено за рік?

Другорічник Носенко (*бадьоро*). Триста шістьдесят п'ять самольотів з їжачками, Мирон Опанасович.

Мирон Опанасович. Знов двійка, Носенко. Хто ж знищує самольоти? Це ж наша гордість. Продовжуйте, Зоя Жорівна.

Зоя Жорівна (*дістає з тваринного куточку білочку*). Діти, перед вами білочка — ворог лісів. (*Вона підключає білочку до штепселя і продовжує розповідати*). Нервові посмикування білочки — це живе свідомство міці нашого електричного струму, а також розплата за загублену білочкою тайгу.

Зоя Жорівна відключа білочку і кидає у вікно її обсмалені рештки.

Зоя Жорівна. Що там ще у нас, Мирон Опанасович?

Мирон Опанасович. Кролиха!

Лунає дзвоник.

Зоя Жорівна. От шкода, знов часу не вистачило! Зробимо висновки, діти. Бога нема, а є природа. Природу треба міняти і знищувати все, що в ній не потрібно. А ти, Носенко, дай щоденник, щоб завтра твій батько був у школі.

Завіса

ХВОРОБА ІВАСИКА

ДІЙОВІ ОСОБИ

Івасик, хлопчик.

Лікар, мужчина.

Сибірська Язва, бацила.

Гангрена, бацила.

Ганарея, бацила.

Випаденіє Матки, бацила.

Смерть, скелет.

ДІЯ ПЕРША

Печера з сталактитами. В ній сидять Сибірська Язва і Гангрена і грають в карти. Вони неохайні і неприємні. Гангрена — синя, Сибірська Язва в тупих сибірських валянках.

Язва. Що у нас козир?

Гангрена. Жир.

Язва. Шостака.

Гангрена б'є.

Язва. Сімака.

Гангрена б'є.

Язва. Вісьмака.

Гангрена б'є

Входить Ганарей. На ній одягнуто брючного костюма, взагалі, вона така ж неприємна, як Язва і Гангрена.

Ганарей. Дівчата, там карасін привезли.

Язва. Га?

Ганарей. В сраці нога.

Входить Випаденіє Матки — воно таке, як і інші, тікі між ногами у нього волочиться мішок.

Гангрена. А хто це к нам лізе?

Ганарей (*шуткує*). Та то якесь Випадіння.

Випаденіє (*ображається*). Ти б на себе подивилася б — стара блядь, брючного костюма наділа. Тьху! (*Плює*).

Ганарей. Га-га-га-га! Ой не можу дівчата, та то ж модно.

ДІЯ ДРУГА

Вітальня. З порт'єрою, тумбочкою і фікусом. Над диваном — портрет Гіппократа. На дивані сидить Івасик і Лікар.

Лікар. Івасик, скажи: «А-а-а...».

Івасик. А-а-а...

Лікар (*у захваті*). Ми ковалі нашого щастя, Івасику.

Івасик. Бе-е-е... (*Пускає слину*).

Лікар хвацько підхоплює слину.

Лікар. А ти, Іване, молодець, знаєш, що лікарі збирають слину на аналізи. Хе! (*Хвастливо*). Я вже чемойдан слини назбирав. (*Ховає слину*).

Івасик. У-у-у...

Лікар (*у захваті*). Івасику, настане день, і всі хвороби буде знищено!

Івасик. Му-у-у...

Лікар. Гарний хлопчик. Зараз лікар випише рецепти, і будем ням-ням димедрольчик. Хочеш ням-ням димедрольчик?

Івасик. Хр-р-р... (*Харчить, випускає слину*).

У двері гупають.

Лікар. Хто там? Сюди не можна. Іде операція.

Голос з-за дверей. Не пизди!

У двері гупають.

Лікар (*нервово клаца зубами*). Гей-гей — стороннім хід заборонено!

Голос з-за дверей. Відчиняй, падло! Двері висадим.

Лікар. Ворог не пройде!

Ставе біля дверей тумбочку.

Івасик. Бе-е-е...

Розганяється і б'є в тумбочку головою. Двері ламаються, в квартиру з криками вриваються бацили. Вони хапають Лікаря і Івасика.

Лікар (*кричить*). Не чіпайте інтелігента!

Івасик (*кричить*). Му-у-у...

Гангрена (*кричить*). В мішок їх! (*Показує на мішок у Випаденія Матки*).

Ганарея, Язва відбирають мішок у Випаденія Матки, яке страшно кричить.

Випаденіє Матки. А-а-а...

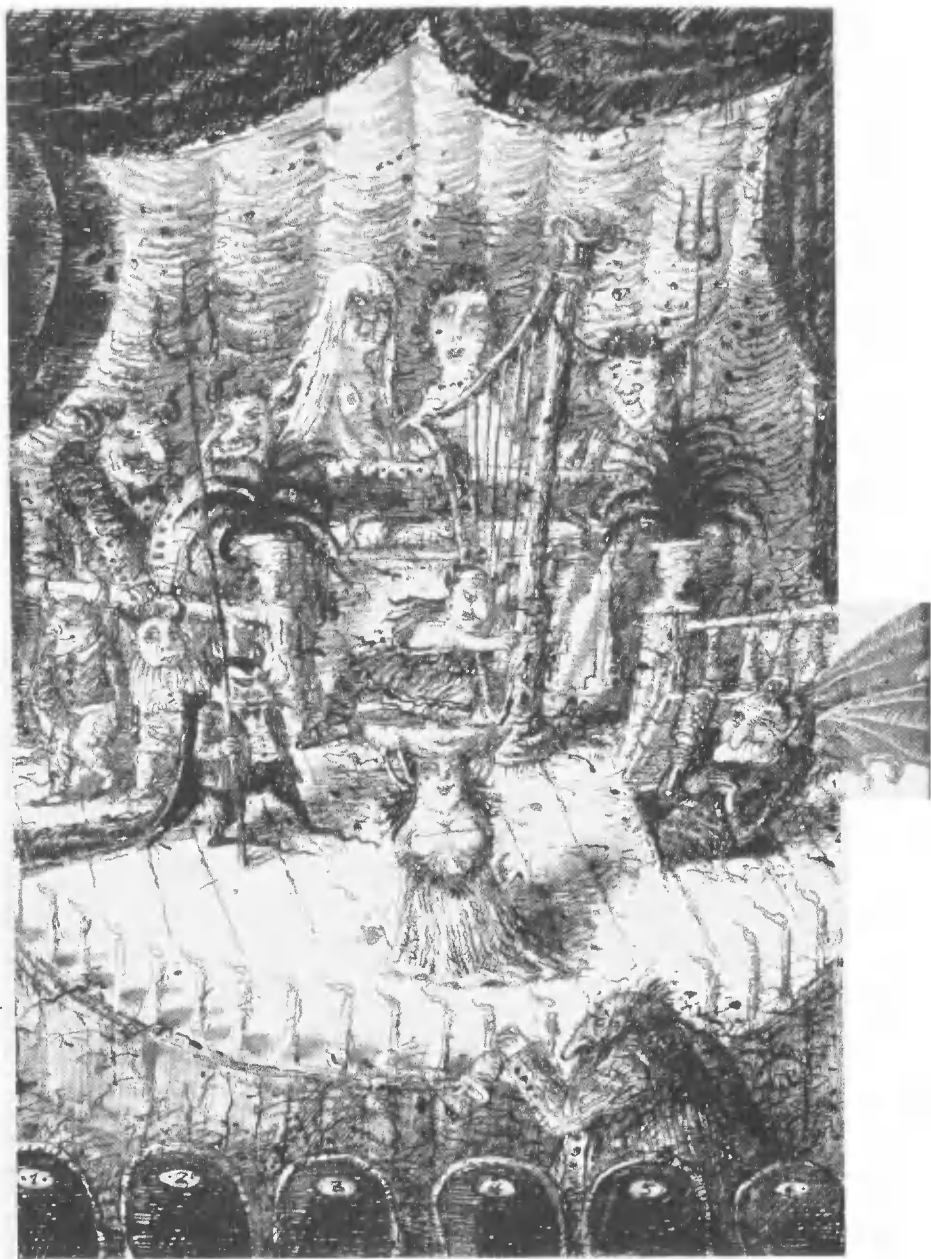
Івасика і Лікаря садять в мішок. Гангрена закручує його, інші бацили пиздять квартиру: фікус, тумбочку, здирають порт'єру і вихором зникають в проломі дверей, несучи в мішку Лікаря та Івасика.

Входить Смерть.

Смерть (*дивиться на Гіппократа*). На!

Смерть показує Гіппократу всім зрозумілого жеста.

Завіса.

ПАЦАВАТА ІСТОРІЯ

П'єса з театрального життя

ДІЙОВІ ОСОБИ

Гриша Непейвода, карлік з театрального колектива «Орфей і Еврідіка».

Вася і Петя Твердохлебови, ліліпути з колектива «Орфей і Еврідіка».

Гнат Пилипович Рак, іграючий режисьор і ісполнітель ролі Орфея.

Лариса Сидорівна Сало, ісполнітельніца ролі Еврідікі.

Коля і Поля, ідіоти-дауни.

Люба Неїжмасло, женщіна-коняка з конкурірующего колектива «Аріель».

Льова Ковбаса і Стьопа Хулімулін, горбуни з колектива «Аріель».

Клім Моїсєйович Кац, головний режисьор народного театра імені турецького комуніста Залупа Хуйбердієва.

Уляна Юхимовна Свігисонечко, юродива старушка.

ДІЯ ПЕРША

Кабінет Кліма Моїсейовича Каца. В кабінеті сидить Клім Моїсейович, зайнятий у справах. Входить Гнат Пилипович Рак, Гриша Непейвода і ідіот Коля.

Гнат Пилипович Рак.

Дозвольте к Вам, Клім Моїсейович поважний,
Звернутися у справах очень важних.

Входить Льова Ковбаса, Стьопа Хулімулін і Поля.

Льова Ковбаса.

Клім Моїсейович, послушайте міня,
Ви підарасів етіх бойтєсь, как огня!

Гриша Непейвода.

Я в страшном гнєвє, помолчі, мудак,
Когда говоріт Гнат Пилипович Рак!

Стьопа Хулімулін.

Моя твою возьмьот за голу сраку
І харашо отпіздіт, як собаку.

Клім Моїсейович Кац (велично).

Ідіте нахуй все, покіньте кабінет!

Все делают одін шаг вперед.

Всі (хором).

Нет!

Під час суперечки ідіоти-дауни Коля і Поля мовчки дивляться один на одного і сопуть. Видно, що вони подобаються один одному. Входять Вася і Петя Твердохлебови, ліліпути з колектива «Орфей і Еврідіка».

Вася Твердохлебов (до Гриши Непейводи).

Лариса Сидорівна Сало
Сьогодні под трамвай попала,
І он їй іспортіл всьо їбало.

Гриша Непейвода.

Она жива?

Петя Твердохлебов.

Жива, конешно,
Но надо что-то делать спешно,
Їйо нам некем заменіть.
Клім Моїсейович Кац.
Сказав я, нахуй всі ідїть!

Входить Лариса Сидорівна Сало і Люба Неїжмасло, обидві страшні.

Люба Неїжмасло.

Смотріте, от хуйова баба,
І відно, шо на перед слаба.

Лариса Сидорівна Сало.

Молчі, ти, тарапашня сука,
Для меня відеть тебя.— мука.

Гнат Пилипович Рак.

Ви, курви, обе замолчіть!

Клім Моїсейович Кац.

Кажу я, нахуй всі ідїть!

Гнат Пилипович Рак.

Клім Моїсейович прекрасний,
Ви не волнуйтеся напрасно.
Ми всьо устроїм вері гут.
На Любу зрітелі ідут,
Однак для ролі Еврідіки
У нейо від немого дікій,
К тому ж вульгарний лексікон,
Проїсхождєньє видаст он!
Я предлагаю їхню Полю
Всерьоз попробовать на ролю,
І тем убить двох зайців вмить,
А колективи заміріть.

Німа сцена.

Клім Моїсейович Кац.

Товариш Рак, ви шо мудак?

Гнат Пилипович Рак.

Іначе нам ніззя нікак.

Ми Полю паранджою вкроем,
Тем самим недостаткі скроем,
А сцену, де вона в могилі,
Ми Сделаєм, как-будто в милі,
Потом она садітся в гроб...

Клім Моїсейович Кац.

Ваш план уже мне остойоб.

Гнат Пилипович Рак (*невозмутімо пояснює*).

Ми образ виделяєм главный,
Характер героїні славний,
По-мойму, будет заїбісь!

Клім Моїсейович Кац.

Ви в страшні дебри забралісь.
А вийдет с етого хуйня.
Орфей в нас хто?

Гнат Пилипович Рак.

Канечно, я.

Клім Моїсейович Кац.

Ну ладно, шас в пизду ідіть.
Глядіть, меня не підведіть,
Бо нам усім тогда піздец.

Всі (хором).

Клім Моїсейович, какой Ви молодец!

ДІЯ ДРУГА

Генеральна репетиція спектакля «Орфей і Еврідіка». Сцена зображує собою пекло. Кругом стоять казани, в яких булькотить смола. На сцені Гнат Пилипович Рак в костюмі Орфея, Гриша Непейвода в костюмі Князя тьми і світа чортів, в яких можна впізнати наших старих знайомих Васю і Петю Твердохлебових, Льову Ковбасу і Стьопу Хулімуліна. Вони тримають в руках списи і тризуби, як то і положено чортам. В залі сидить Клім Моїсейович Кац з колокольчиком.

Гнат Пилипович Рак (*в ролі Орфея до Гриши*).

К тебе прийшов я не таясь,
Тьми вогкой пацаватий Князь.

Гриша Непейвода.

Как же посмел ти, підарас,
Покой нарушіть мой сейчас?

Клім Моїсейович Кац звонить в колокольчик: «Дінь-дінь-дінь».

Клім Моїсейович Кац.

Мне кажется, что ету фразу
Проізносіть не стоїт сразу.
А, если можно, медленей...

Гнат Пилипович Рак.

Клім Моїсейовіч, Вам відней.
(До чортів).

Ей ви, хуї, давайте гроб!

Льова Ковбаса.

Ти не командуй, долбойоб!

Коля, Вася і Петя вкатують на сцену гроб. В ньому лежить Поля в паранджі. За гробом мовчазно йдуть Лариса Сидорівна Сало і Люба Неїжмасло, одягнуті страхопудалами.

Гнат Пилипович Рак.

О, це она, моя прекрасна!
Уви, я странствував напрасно,
Уже ейо не оживіть...

Починає грати на арфі. Гриша Непейвода робить руками паси, щоб Поля встала.

Клім Моїсейович Кац.

Поля, вставай!

Лариса Сидорівна Сало.

Токо блядь так заставляє себя ждять!

Поля лежить. Люба Неїжмасло пиздить Полю дрючком. Поля вивалюється з гроба і падає на підлогу з сильним стуком, вже нежива. У цю ж мить Коля закалує Любу Неїжмасло списом. Гнат Пилипович Рак грає на арфі все голосніше.

Клім Моїсейович Кац.

Хуйню негайно прекратіть!

З цими словами Клім Моїсєйович кидає у Колю колокольчик і влучає йому просто в лоб. Коля і колокольчик падають, причому колокольчик звенить, а Коля ні, бо мертвий. Гнат Пилипович Рак хуярить на арфі *Andante*, але ніхто на сцені не встає, як того потребує п'єса про Орфея. Замість цього на сцені з'являється Уляна Юхимовна Світисонечко, юродива старушка. В руках у неї противотанкова граната.

Уляна Юхимовна Світисонечко.

Ложись на пол, піздоболи!

Всі кидаються на пол, причому поспешно, кинута Гнатом Пилиповичем Раком арфа іздає протівний звук.

Уляна Юхимовна Світисонечко.

Ви мене іжвініте жа хуйову дікцію,

У мене кільцо в жубах.

Дійсно, Уляна Юхимовна не бреше, в зубах у неї кільцо від противотанкової гранати.

Клім Моїсєйович Кац.

Не верю! Не верю!

Уляна Юхимовна, яка все чула, починає страшно реготати. Під регіт Уляни Юхимовни завіса поступово закривається. За завісою чути страшний вибух. Світло гасне. У темряві і тиші чути жадливий стук телетайпа.

Голос діктора.

Останнім часом діяльність терористів знов активізувалась. Сьогодні невідомими особами була закинута бомба в театр імені Залупа Хуйбердієва під час постановки оперети «Орфей і Еврідіка». Деякі обозреватели думають, що вибух — дело рук мафії, но от чего на самом деле произошло ця пацавата історія, ніхто об'яснить не може.

Кінець

МНОЖЕННЯ В УМІ, або ПЛИННІСТЬ ЧАСУ

ДІЙОВІ ОСОБИ

Арнольд, людина-крокодил.

Феофан, людина-сітка.

Борис, людина-пташеня.

Сабур, людина-скамійка.

Кербабай, людина-двері.

Максуд, людина-крейда.

Пліт. На ньому знаходяться всі вищезгадані дегенерати. Мимо них проплива середньоросійський пейзаж так, що здається, ніби пліт пливе. На плоту встановлено іржавого залізного листа з крейдяним написом: «25,4x16,4», біля листа стоїть Максуд і множить.

Арнольд (*повзе на животі вздовж плоту*). Води кругом, твою матір у кишки!

Борис (*сидить навкарачках і помахує коротенькими ручками, широко роззявляючи рота*). Поналивало, мабуть.

Феофан (*стрибає по плоту неприємними стрибками*). Поналивало, поналивало, салабон!

Сабур (*стоячи раком*). Може десь труби прорвало?

Феофан. А тебе хто пита? Раз переїбу, й харош.

Максуд множить. Сабур ніяково мовчить.

Феофан. Що мовчиш? Шо не ясно? Зараз, бачу, Кербабая відчинено!

Сабур швидко відчиняє Кербабая, який скрипить, і знову становиться раком. Максуд витира те, що помножив.

Арнольд (*сіда на Сабура*). І нахуя отой мудак множить? (*Показує на Максуда*).

Феофан (*сіда на Сабура*). Щоб було дохуя.

Борис (*протиним пісклявим голосом*). Мамка кудись залетіла під три чорти, а я тут сижу і їсти хочу.

Арнольд (*Феофану*). Накрий його, щоб не пиздів.

Феофан накрива Бориса своїм тілом. Деякий час тихо, тіки Максуд страшно стучить крейдою по залізу.

Арнольд (*Сабуру*). Закрий Кербабая, дме!

Арнольд важко плюхається з Сабура і повзе вздовж плота. Сабур зачиняє Кербабая, який знову скрипить. Максуд множить. Весь цей час Феофан стоїть раком, накриваючи Бориса.

Феофан. І довго мені отак стоять?

Кербабай рипить. Максуд стучить крейдою по залізу.

Арнольд. Вже весь пліт обповз, твою мати у кишки!

Борис (*з-під Феофана*). Я манава оце повзаннє! Я їсти хочу!

Арнольд. Ти диви, його накрили, а він пиздить!

Сабур. Ач, який! Їсти хоче! А ми не хочемо?

Феофан. Салага хуєв! Зараз, бачу, Кербабая відчинено!

Сабур відчиняє Кербабая і знову становиться раком. Кербабай рипить. Максуд витира те, що помножив, здирає ржаву дошку і пиздить її ногами. Всі з пострахом дивляться на Максуда. Максуд викида дошку у воду, де вона тоне. Зачиняє Кербабая, садиться на Сабура і витирає піт.

Максуд. Піздец.

Всі з пострахом дивляться на Максуда. Пліт пливе.

Завіса

ПІЗДЕЦ

(присвячується творчим спілкам)

ДІЙОВІ ОСОБИ

Магарич, митець.

Омелян Косопизд, митець.

Харитон Уйобищенко, митець.

Назар Сівуха, митець.

Альфред Залупенко, митець.

Люда, вагонна провідниця, котру всі вищезгадані митці їбуть іноді по черзі, а іноді так.

Гаврюша Обізянов, інженер.

Степан Срака, головний інженер.

Шльома Гомельський, науковець.

Роже Гароді, французький буржуазний націоналіст.

Пророк Самуїл, старий жид.

ДІЯ ПЕРША

На сцені стоїть товарний вагон. На дверях у вагона крейдяний напис « $E=mc^2$ », трохи вище написано «Ніщо нікуди не зникає і нізвідкіля не береться». Підпис — «Ломоносов». Ще нижче написана непристойна похабень. Двері старанно закриті і прикручені дротом, із-за дверей чути приглушені голоси.

Перший голос. І от уявіть собі, ця людина уходить, і ви залишаєтесь з нею удвох, а у вас в руках немає нічого, крім старого дерев'яного корита.

Другий голос. З цього місця, будь ласка, з подробицями, Альфред Юхимович.

Перший голос. Перш за все, ви счите в корито.

Третій голос. Воно ж диряве, Альфред Юхимович.

Четвертий голос. Замовч, не пизди, слухай, що розумна людина каже.

Голос Альфреда Юхимовича. Повторюю ще один раз для тугодумів, ви счите в корито, шановний, а потім ставите її туди обома ногами.

Другий голос (хрипко). Шо, одетую?

Голос Альфреда Юхимовича. Звичайно, ні, пан Сівуха, голісіньку.

Третій голос. Тю, навіщо таку хуйню робить, підійшов ззаду та засунув.

Четвертий голос. Ти, Косопизд репаний, замість багато пиздїть, учився б у старших людей.

Третій голос. Та я їбу.

Голос Альфреда Юхимовича. Спеціально пояснюю для дітей природи: моча активілізує ерогенні зони у жінки на п'ятах.

Голос Косопизда. Тю, яка іще зона, блядь, коли она і так мені кагну ніч сниться.

Четвертий голос. Та не пизди, дай послухать.

Голос Альфреда Юхимовича. Тантра, нахуй.

Голос Назара Сівухи. Я вас прошу, не отвлекайтесь, шановний Альфред Юхимович.

Голос Альфреда Юхимовича. Я акцентірую ваше вніманіє, господа. Жінщина при цьому приходить в состояніє статевого збудження.

Голос Назара Сівухи. Як ви сказали, Альфред Юхимович? Повторіть.

Альфред Юхимович. Статевого збудження, пизда очката! І саме в цю мить, господа, ви вказівним і безим'яним пальцями намацуєте у неї подколенну ямку і починаєте її лизати, весь час піднімаючись язиком все вище, вище і вище.

П'ятий голос. І так до самої сраки. Га-га-га-га!

В вагоні роздається тваринний регіт.

Голос Альфреда Юхимовича. Саме в цю хвилину, любі друзі, до вас приходить довгожданна ерекція.

Голос Назара Сівухи. А якщо не приходить, Альфред Юхимович, тоді що робить?

Голос Омеляна Косопизда. Тада нада воду злівать.

Входить Люда, одягнута вагонною провідницею. В руках у неї підніс із їжею. Вона розкручує дріт на дверях, водночас відчиняє їх і зникає в темній пащі товарного вагону.

Голос Омеляна Косопизда. Скіки тебе ждять можна, курва?

Голос Харитона Уйобищенка. Знов макарони, блядь?

Голос Альфреда Юхимовича. А бацили шо, нема?

Голос Назара Сівухи. Та не чавкай ти, чучундра йобана.

Голос Магарича (чавкання).

Деякий час з вагона долинає тіки чавкання, стукіт алюмінієвих ложок та репліка Омеляна Косопизда: «Давай кампот, нахуй». Трохи згодом ми чуємо хтивий голосок Назара Сівухи: «Люда, ти готовая?», якесть таємниче шарудіння. За декілька хвилин Люда виходить з товарного вагону, держачи акуратно складену стопку із алюмінієвих полумисків. Вона поправляє зачіску, надіває форменний берет і закручує двері на дріт. З товарного вагону чути, як хтось сито ригнув і веселий регіт. З усього видно, що його мешканцям живеться гарно і весело. Входить Гаврюша Обізянов і Степан Срака, поглиблені в свої інженерні факти і розрахунки. Вони зайобані і закомплексовані.

Гаврюша Обізянов. По нашим даним, якщо будівництво не наїбнеться зараз, воно обов'язково наєбнеться в наступному кварталі.

Степан Срака (налякано). Шо тада буде, Гаврюша?

Гаврюша Обізянов (спльовує). Тюрма, нахуй.

Голос Альфреда Юхимовича. Так от, друзі мої, еслі с жєнщиной правильно обрщаться, она становітєся вжє нє жєнщиной, а сїмфонїей етого, как его?

Голос Магарича. Брамса.

Голос Альфреда Юхимовича. В пизду того Брамса! Ото пизданув, як в лужу пьорднув.

З вагону знов чути, як хтось сито ригнув. За цим голос Омеляна Косопизда: «Макарони, блядь».

Степан Срака (пошепки). О де кайф ловлять!

Гаврюша Обізянов (до Люди). Хто там у тебе?

Люда. Митці.

Гаврюша Обізянов. Які митці?

Люда. Разні. Один з бородою, один бритий, ще два з вусами, один очкарік — пацан єшьо.

Степан Срака. Й що вони роблять?

Люда. Макарони їдять. У суботу і неділю замість кампота — кохве, горілка — по святам.

Гаврюша Обізянов. А бацила?

Люда. Бацилу раніш давали, щас — ні.

Степан Срака (рішуче). Все одно, заїбісь жєзнь. (До Люди). Відкривай, блядь.

Люда. А може не треба? Вони битись будуть.

Степан Срака. Та, один хуй, раз живьом. Ех, жєзнь хуйовая!

Степан Срака і Гаврюша Обізянов штурмом беруть вагон, але негайно отримують пизди і відкочуються назад.

Степан Срака. Пустіть, друзі, ми бїльшє не будємо.

Голос Магарича. Тобі, я бачу, мало пизди получити, ти щє й хочєш, щоб тєбє і в сраку виїбли. Закрий двері, бздить.

Степан Срака. Їбїть куди хочете, хлопці, тіки пустїть. Парашу буду виносить, бля буду.

Голос Харитона Уйобищенка. А шо, можна пустить, хлопці, оно інженери, як цуценята, скавучать, та так весело робиться. А набридне, то придушим, та й викинем к хуям.

Альфред Залупенко. Правильно, хлопці, нехай лізуть.

Омелян Косопизд. Человек человеку друг, товарищ і брат.

Гаврюша Обізянов і Степан Срака залазять до товарного вагону і зникають в пїтьмі. Люда знов закриває двері на дріт.

Голос Магарича. А ти, курва, якщо кого-небудь впустиш, я тобі гланди через сраку вирву.

Люда уходить, подзенькуючи пустим посудом.

Голос Альфреда Юхимовича. На чьом ми зупинились, господа?

Назар Сівуха. На сімфонії Брамса.

Альфред Юхимович. В пизду того Брамса. Ви, пане Сівуха, краще слухайте уважно і занотовуйте до цитатника, бо ви нехуя єщю жинї не знаєте. От вчора, після вечері, вам звонила якась лярва, мол так і так, кидай все, приїзжай їбати. Так що ви зробили? Ви ж затрусилися, мов скажений, і давай у двері гупати, шо мало окулярів не побили. Так добре, шо у мене шпрїц всегда наготове. От ви, Косопизде, от шоб ви зробили на місці пана Сівухи?

Голос Косопизда. Та я б її вбив.

Альфред Юхимович. Чули, пане Сівуха? Шо не ясно?

Степан Срака (*запопадливо*). А шо у вас в ампулі для шпрїца, Альфред Юхимович?

Альфред Юхимович. Чом не сказать? Скажу. В одній ампулі — семенна витяжка бобра, в другій — всяческіє імунодепресанти.

Степан Срака (*у захваті*). Які люди, Гаврюша, які люди! А ми цілу жинь їбемось, як кроти, як та мушка, літаєм.

До вагону кілька хвилин тому підійшов Шльома Гомельський, науковець, і з цікавістю прислухається до бесіди, яка плавно тече в своєму звичайному руслі.

Альфред Юхимович. Або ви візьміть таку штуку, як танці. Щас кожен мудак сам по-собі танцює, руками і ногами махає, вспотіє

весь, а внагороду хіба що запалення легенів схопить. Між тим, чоловічий піт — то цінна сировина. Тож замість руками махать візьми платок, та зажми його під пахвою і так танцюй, щоб добре потом просяк.

Голос Магарича. Гі! Ото не хуйово!

Альфред Юхимович. Як харашо просякне, то зараз їм тьолці мармизу витри і щітай, дело в шляпі.

Голос Косопизда. Тю, а ця хуйня навіщо?

Альфред Юхимович. Вона раз нюхне — і їй піздец, від ерогенних зон носа імпульс іде до статевого центру збудження, тільки й роботи, що до кущів дотягнути.

По очкастому і веснянкуватому обличчі Шльоми Гомельського, який припав вухом до вагону, обільно текуть сльози і слюні.

Шльома Гомельський (*скрізь сльози щастя*). Хлопці, пустіть.

Голос Альфреда. Іди в лабораторію, жидок, тут своїх дохуя.

Шльома Гомельський (*вражений такою принциповістю*). Звідки ви знаєте, дядя?

Альфред Юхимович. Я знаю, бо я жінь прожив. Пиздуй, тобі кандидатську їбошить нада.

Шльома (*схлинує*). Їбав я ту кандидатську.

Альфред Юхимович. Ти шо, не хочеш 150 карбованців получать? Ні, ви бачите таке? Совсем абарзел пацан!

Шльома плаче, його ридання гнитюче діє на сидячих в вагоні, вони зловісно мовчать.

Омелян Косопизд (*жорстоко*). Нічого, нехай поплаче, потім піде собі обрізаніє зробить, мацою зажере і буде банкувать.

Альфред Юхимович. А шо, може візьмем жидка?

Харитон Уйобищенко. Та якщо не буде багато пиздїть, то нехай лізе. Мені шо?

Косопизд. Пайка зменшиться.

Назар Сівуха. Жиди такі хитросракі, заждїть, вони не тіки шо макарони, вони й сайри дістануть.

Альфред Юхимович. Сайра хай вас не їбе, пан Сівуха, вам її все одно не їсти. (*До Шльоми*). Давай, жидок, розкручуй дрота і хуярь сюди, ми тобі посвященіє в митці зробимо.

Шльома відкручує дрота і залазить до вагона, де його відразу ж починають пиздити любителі цієї справи Магарич, Омелян Косопизд і Харитон Уйобищенко.

Гаврюша Обізянов. Нада двері якось закрутить, це ж не богадельня, шо вони все лізуть і лізуть.

Альфред Юхимович. Нехай Люда обід принесе та закрутить.

Входить Роже Гароді, французський буржуазний націоналіст. Він у шикарному фланелевому костюмі з гарним капелюхом на голові.

Роже Гароді (*стука по вагону*). Вилазь, хлопці! Свобода прийшла!

У вагоні мовчать.

Роже Гароді. Харош хнюпитись, хлопці, на волі харашо — пташки, жито, квіточки, дівчата, шо хочеш, те й малюй, всіх, куди хочеш, туди і посилай.

Степан Срака (*пошепки*). Явна провокація, хлопці. Ми виліземо, а він хвись, і сам залізе, та й буде макарони один за всіх наябувать.

Альфред Юхимович (*до Роже Гароді*). А бацилу даватимуть?

Роже Гароді. Ні, бацила тільки в бога і в начальства.

Магарич. Ну, то йди к хуям звідси.

Омелян Косопизд. Нас агітірувать, нахуй! Ми самі кого хочеш загітіруєм.

З вагона вилітає каменюка і збиває з Роже Гароді капелюх. Роже Гароді похлоливо тікає. Входить якийсь дідуган з довгими пейсами, одягнутий в лапсердак. Поверх лапсердака у дідугана яскрава кацавейка залізничних робітників. В руках у дідугана кувалда і лом.

Голос Магарича. Діду, закрутіть дрота нахуй, бо сквозить дуже.

Дід мовчки закручує вагона на дріт і починає кувалдою методично вибивать утюги, завдяки котрим вагон стоїть на місці.

Голос Харитона Уйобищенка. Дедушка пацаватий, і ото єму нада отак їбошить!

Магарич. Амбальний дідусь, мабуть і хуй ще стоїть. Стоїть хуй, діду?

Дід (*продовжує роботу*). Стоїть, стоїть, синку. Дай боже, щоб і у тебе так стояв.

Омелян Косопизд. Ого, ніхуя себе, дедушка барзеєт. А як звать тебе?

Дід (*продовжує роботу*). Як звать? А Самуїлом.

Харитон Уйобищенко. Тоже жид, значить. Жидів розвелось, я їбу.

Самуїл (*продовжує роботу, холодно*). Да, багато жидів.

Омелян Косопизд. У нас тут тоже єсть.

Назар Сівуха. Ги! Самуїл! Може ти пророк Самуїл?

Самуїл (*просто*). Да, я пророк Самуїл.

Альфред Юхимович. Ото, нехуйово. Ну прореки, шо з нами буде?

Пророк Самуїл. А шо буде, нічого не буде, піздец буде.

З цими словами Самуїл вибиває останній утюг, вагон зривається з місця і швидко зникає з очей. Входить Люда, в руках у неї полумиски з макаронами і кампотом.

Люда (*завмирає на місці*). А де ж вагон, де хлопці?

Пророк Самуїл. Где, где, в пізде. Смотришь нада.

У цю ж мить з того боку, куди їхав вагон, роздається страшний вибух. Люда раняє полумиски.

Пророк Самуїл. Какая ви нервная, я їбу!

Завіса

ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ

Повість перша

ДІЙОВІ ОСОБИ

Савка, герой нашого часу.

Ахванасій, учень Савки.

Митродора Пилипівна, вже пожила, але гарна курва.

Анжела, Жанна і Вероніка, блядовиті дівчата.

Соломон, молодий і наглий жид.

ДІЯ ПЕРША

Великий стіл. На столі стоять миски з бацилою. За столом сидять Савка і Ахванасій і наябують бацилу.

Савка (з набитим ротом до Ахванасія). Я сьогодні Анжелу виїбу, бля буду. Ти в це діло не мішайся. Бо я тобі залупу відріжу і натягну на їбальника, бля буду, пойняв?

Ахванасій. Пойняв.

Савка. Курва буду.

Савка гидко спльовує шматком бацили на підлогу.

Савка (до Ахванасія). Підбери, синок хуїв.

Ахванасій похапцем підбира з пола неапетитні шматки бацили.

Савка. Їж, шакал йобаний.

Ахванасій похапцем з'їда бацилу.

Савка. Кому спасіба нада сказать?

Ахванасій (з набитим ротом). Дяді Савці.

Савка. Вчити вас, синків, треба. Ніхуя ще служби не пойняли.

Савка витира масні губи піджаком і любовно ляскає Ахванасія по маленькому лобі, так що той гепається на запльовану Савкою підлогу.

Савка (задоволено). Шо не ясно, йоб твою в Дарданели мать?

Ахванасій мовчить, низько опустивши маленького лоба, і раз по раз любовно зиркає на Савку манюніми оченятами.

Савка. Шо стоїш, як Ісусик? Бабу їбав?

Ахванасій. Ги-и-и...

Савка. А хочеш їбатися?

Ахванасій. Ги-и-и...

Савка. Ги-ги, йобаний череп.

ДІЯ ДРУГА

Квартира Соломона з великими бра, консолями, камінами і канделябрами. В квартирі — Анжела, Жанна і Вероніка. Вони бавляться різними цацьками, що їх так багато в квартирі у Соломона. Входить Соломон, зі смаком одягнутий в домашнього фартушка.

Соломон. Дівчата, хто буде чай п'ють, а хто кохве?

Анжела. Я кохве буду.

Жанна і Вероніка. Ми теж кохве будемо.

Входить Митродора Пилипівна, вже пожила, але гарна курва.

Митродора Пилипівна. Я шас була на диспуті «Шо таке щастя». Нічого, культурно побазарілі, правда, лектор був якійсь припездняний.

Анжела. Я так думаю, што щастя каждый по-своєму понімаєт. От у меня бил одін пацанчік, ми с нім встречались, так он мне всьо врем'я свой характер показував...

Раптом відчиняються двері, і в кімнату ввалюються Савка і Ахванасій. Вони в розхристаних тулупах, сопуть і дико зиркають по сторонах налітими кров'ю оченятами.

Митродора Пилипівна (*сама до себе*). Гарний пацанчик, їбать мене в дишло!

Савка (*грізно*). Анжела, тебе две мінути на розмишленіє. Наябуй кохве і пиздуй за мной.

Ахванасій (*дивиться на Савку ніжним поглядом*). Ги-и-и...

Анжела. Ти посмотри, какой он бистрий!

Савка. Хорош піздеть.

Соломон. А хто ви такой? Прішлі, матюкаєтесь тут. Што такое?

Савка. Та йоб твою мать, жидок. Я тебя раз переїбу — у тебя залупа отвалиться.

Ахванасій. Савка, впиздь його, щоб не базарив.

Савка пиздить Соломона. Соломон відразу ж пада.

Митродора Пилипівна (*сама до себе*). От его удар!

Савка. Шо, нравиться? На.

Савка пиздить Митродору Пилипівну. Митродора Пилипівна падає, як мішок з ганном.

Ахванасій. Так їх, дядя Савка.

Савка (*агресивно харчить*). Щас в ігру поіграєм. Цель ігри — вийти живим із боя. Всім стать к стене.

Ахванасій. Га-га-га (*регоче*).

Вероніка. Савка, не пиздь, я не винесу.

Савка. Винесеш.

Савка пиздить Анжелу, Вероніку і Жанну. В результаті на полу лежать п'ять тіл без ознак життя.

Савка (*чуха потилицю*). Піздец, нахуй.

Ахванасій. А тепер що робить будемо?

Савка (*шуткує*). А будемо хуєм груші збивать.

Ахванасій. От погуляли ми сьогодні! Особенно я ржав, коли ви тьолок пиздили. Ото піздец!

Савка (*метко подитожує*). В етой жізні так, Хваня, хто сільнее, тот і прав.

Ахванасій. Ги-и-и...

Завіса

ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ

Повість друга

ДІЙОВІ ОСОБИ

Савка, герой нашого часу.

Ахванасій, учень Савки.

Горгона Пилипівна, сестра впиздженої Савкою Митродори Пилипівни.

Хабібулін, кунак Савки.

Єгорка Іванцов, геолог і дурний кацап.

Васіліса Єгоровна, жінщина мужской мечти.

ДІЯ ПЕРША

Страшне провалля, над яким жахливо літають орли. Над самим краєм провалля стоять Савка і Ахванасій й плюють униз.

Савка (*плює униз*). Пригай, нахуй!

Ахванасій (*плює униз*). Ну його в пизду, блядь!

Савка (*показує на орла*). Дивись, блядь нахуй.

Савка бере каменяку і метко швиря в орла. Підбитий орёл камнем падає вниз.

Ахванасій. Савка, а шо ти кинув?

Савка. Гранату.

Обидва регочуть. Деякий час Савка і Ахванасій з цікавістю дивляться вниз.

Савка (*плює униз*). Піздец, нахуй.

Ахванасій (*плює униз*). Меткість рук, блядь, і ніякого мошенства.

Аул. Біля аулу сидить Хабібулін і пале люльку, набиту кізяком. Входять Савка і Ахванасій. В руках у Ахванасія забитий орьол.

Ахванасій (до Хабібуліна). Стоїмо, бля, а він летить, бля, так Савка як запиздячить, бля. Кажу: «Піздец, нахуй», — а Савка: «Ніхуя собі», — та палкою як переїбе, каже: «Чмо йобане». Знаєш Савку? А я забрав, оце борщ зваримо. Ніхуйово погулялі.

Савка (плює). Не делай волни, Хваня.

Хабібулін (осматрює забитого орла). По-вашему, ето сич називається?

Ахванасій. Шо за сич, блядь, ніхуя не просцу.

Савка (внезапно). Чурка йобаний, блядь, через мінуту віжу борщ на столе, кругом всьо блестіт-сверкаєт! Шо не ясно, бля?

Хабібулін бистро зникає, несучи з собою орла.

Ахванасій. Йобані чурки заїбали, нахуй.

Ахванасій підбира люльку, набиту кізяком, покинуту Хабібуліним, і пале її. Мимо проходить Горгона Пилипівна, сестра забитої Савкою Митродори Пилипівни, вдягнута туристкою.

Ахванасій. Диви, Савка, мамка нехуйова.

Савка. Я таких мамок, Хваня, доннами на хую вертел.

Ахванасій. Було б время, можна було б зайнятися. Неохота тока мудохатися.

Горгона Пилипівна. Ребята, ви не студенти, случайно?

Савка (спльовує). Ми доктори, нахуй.

Горгона Пилипівна. Зачем же ви так грубо? Я к вам по-хорошему. Вот у меня сестра в городе, она тоже студенткой была, так, знаете, интересно — новая жизнь. А у молодьожі сейчас вообще тяга к знаніям. Я б кажется всьо б отдала, чтоб знов ето всьо пережить — такой ето кайф. Так чтолі по-вашему називаються еті ошущенія? Ви не смотріте, што я старая, я ваші еті молодьожніє слова знаю, сама такая була. І випить могу, і поговоріть, і поспоріть. Ну от, скажіте — хто ваш любіміий поет? У меня такое мненіє, еслі человек не любіт поезію, он сам себя обкрадывает, мне жалко такого человека! Ілі,

когда я віжу, молодой, культурний человек б'ють ката, ето ж он сам себя обкрадивает, ето ж он не ката б'ють, а себя! А ви говоріте! Для меня, еслі человек не любить природу, не любить животных, не знает поезію родного края, он для меня не существует!

Під час балачок Горгони Пилипівни Савка і Ахванасій сидять мовчки, дегенеративно відкривши роти, як то роблять хворі на аденоїди, і мовчать.

Горгона Пилипівна. От я смотрю на вас: молодіє, здоровіє, умніє, всьо у вас єсть, — і завідою вам по-харошему. Всьо у вас впереді!

Ахванасій. Заїбала нас тут, шось пиздить, а шо — хуй просциш.

Савка. Переїби, щоб не пизділа.

Ахванасій пиздить Горгону Пилипівну. Горгона Пилипівна падає довго і важко, як мішок з гавном. Входить Хабібулін з відром, у відрі кипить борщ, зварений з орла.

Хабібулін. Ми з неї тоже будєм борщ варить, чи може так зажарім, нахуй, да і з'єдім?

Савка. Чурка хуєв! Скіки тебя учить можна, блядь! А шо, борщ залупою їсти будєм?

Хабібулін похапцем кидається за ложкою. Тим часом Ахванасій витаскує з борща противну орлячу голову і висмоктує в неї мозги.

Ахванасій. Ти, Савка, попробуй! В голові фосфору дохуя, волоси випадать перестануть.

ДІЯ ТРЕТЯ

В горах. Єгорка Іванцов, геолог і дурний кацап, і Васіліса Єгоровна, жінщина мужской мечти, рвуть траву і збирають камні.

Єгорка Іванцов (*наморщивши лоба*). Время збирають камні і время їх разбрасивать, как ви считаєте, Васіліса Єгоровна?

Васіліса Єгоровна. Об чом ви щас думаете, Єгорка?

Єгорка. Еслі честно, то я думаю о вас, Васіліса Єгоровна.

Васіліса Єгоровна. Вот как! Ето уже становітся інтересно. І что же ви обо мнє думаете?

Говорячи всю ету мульку, Васіліса Єгоровна прінімає очаровательную позу, стріляє глазами в різні боки і поправляє на голові волоси красивими жестами рук.

Єгорка Іванцов. Я думаю, что такая женщина, как вы, должна украшать жизнь мужчины, Васіліса Єгоровна. Можно, я вас поцелую?

Васіліса Єгоровна. А вот этого как раз і ніззя.

Єгорка Іванцов. Как же так, почему ніззя?

Васіліса Єгоровна. А так, ніззя і всьо.

Васіліса Єгоровна показує Єгорке Іванцову кончік языка, от чєго делается ещо прекрасней. Саме в цю мить з'являється Савка з своїми учнями — Ахванасієм і Хабібуліним. В руках у Савки камінь, який він тупо підбрасує в руці. У Ахванасія в руках кусок іржавого дрота, який він, сам не знаючи для чого, підбрав з підлоги. У Хабібуліна в руках забитий ховрашок, котрого він несе за задні ноги.

Ахванасій (*показує на Єгорку і Васілісу*). Диви, Савка.

Хабібулін. Синка раз запиздячить, і піздець йому буде.

Єгорка Іванцов (*побачивши Савку з компанією*). Товаріщі, сюда ніззя, тут гадюк много, укусят!

Ахванасій. Пригай вніз, синок хуєв, пока я разрешаю!

Єгорка Іванцов (*виймає геологіческий молоток*). Тока попробуйте подойті, уркагани, всех повбиваю!

Під час цієї гневної речі Хабібулін кидає в Єгорку ховрашком і влучає йому в їбальніка. Єгорка падає і плачучи повзе з гори вниз. Васіліса Єгоровна, яка безперечно вважає, що щас її немедленно будуть їбати, гnevно сверкає глазами і робить хорошу міну при поганій грі.

Васіліса Єгоровна. Тока попробуйте подойті, подонкі, я брошусь уніз!

В словах Васіліси Єгоровни бринить надія на те, що может всьо обойдеться тихо-мірно, і їй не прийдуться цього робить.

Савка. Пригай, нахуй!

Ахванасій (*запонадливо*). Так шо, Савка, може їбати і не будем, мене шо то не хочется...

Хабібулін (*запопадливо*). Нахуй она нам така здалась. Правда, дядя Савка?

Васіліса Єгоровна. Хлопчики, та ви шо?

Савка. Пригай, нахуй!

Васіліса Єгоровна. А может давайте поговорім, ребята. Ви ізвініте, я спочатку, було, подумала, шо ви жлоби, так вийшло случайно. Ви мене даже понравілись, я даже подумала, якіє інтересніє пацанчікі в горах гуляють...

Васіліса Єгоровна починає роздягатись, стоячи на краю обрива. При цьому вона прелестно висовує кончік язика.

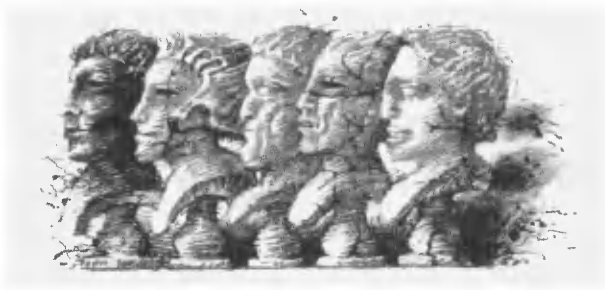
Савка. Ця хуйня тобі не допоможе. Хлопці, будем грать в ігру «Артилерія бьют по своїм».

Савка і хлопці набирають повні жмені каменюк. **Васіліса Єгоровна**, стоячи на краю обрива, іздає пронзительний крик і взмиває в вись. Деякий час вона кружляє в повітрі, потім безвозвратно ісчезає в разрежонних пространствах горного повітря. **Савка**, **Ахванасій** і **Хабібулін** стоять мовчки, над ними літають орли. **Хабібулін** і **Ахванасій** чухають потилиці.

Ахванасій. Заїбали, курви, чи жінціни, чи може якісь кури, хуй просциш...

Завіса

ВАСІЛІСА ЄГОРОВНА І МУЖИЧКІ

ДІЙОВІ ОСОБИ

Васіліса Єгоровна, красива і горда сука, мічта всіх мужичків.

Адам Жоржевич, до біса гарний мужичок.

Валер'ян Валер'янович, плюгавий мужичок.

Валерій Валер'євіч, сільний і умний мужичок.

Умберто Васільєвіч, цинічний мужичок.

Бруно Адольфович, білокура бестія.

ДІЯ ПЕРША

Спальня Васіліси Єгоровни, заманчиве місце, куда мечтаєт попасть кожний мужичок. В спальні зайобана Васіліса Єгоровна лежить ліцом вниз, крепко охватів подушку сильними руками. Біля дзеркала стоїть напівголий Адам Жоржевич, до біса гарний мужичок, і корчить у дзеркало противні грімаси.

Адам Жоржевич (*сам до себе*). Ето піздец, яка у мене харя!.. (*До Васіліси Єгоровни*). Ти, курва, куда кепку мою поклала?

Васіліса Єгоровна не іздайот ні звука.

Адам Жоржевич (*самовпевнено*). Я ету курву так заделав, шо она уже говоріть не может! (*З любов'ю поглажує себе по пухлому тілу обома руками*). Тело, блядь, я їбу, кожа, як у бога! (*До Васіліси*

Єгоровни). Вася, ти ж мене знаєш, я ж так, шучу, шучу, пока добрий, но потом і хуйню могу сделать. Я этого не люблю...

Васіліса Єгоровна. Та відчепись, проклятий! Ні днём ні ноч'ю покоя нет...

Адам Жоржевич (*знаходить кепку на тумбочці і надіває на голову, мрійливо, сам до себе*). От я часто думаю, некоторые толькі в компанії розказивают друг другу разное там хуйо-майо, посмотріте — какая умная. Я этого не люблю!..

Адам Жоржевич надвигає кепку на лоба, гарно піднімає брови і заходиться видавлювати прища на носі. А видавивши, зсовує брови, примружує оченята і корчить у дзеркало огидні гримаси.

Адам Жоржевич (*солодко бормочить під ніс*). Мен, піздец усьому!

Входить Валер'ян Валер'янович, плюгавий мужичок. Він мовчки знімає кепку, під якою виявляється лисина. З першого погляду лисини не видно, бо хитрий Валер'ян Валер'янович зачесав її зправа наліво так, щоб проділ знаходився у нього над правим вухом.

Адам Жоржевич. Хи! Ти такий хуйовий зробився, Валер'ян! Что у тебя, жизнь хуйовая такая, чи у тебя кожа на голове сухая? Я тебя не пойму!..

Валер'ян Валер'янович (*червоніє*). У мене волос ломкій.

Адам Жоржевич. А хуй в тебе, случайно, не ломкій? Га-га-га-га! (*Регоче*). Ну, не обіжайся...

Адам Жоржевич скручує пальці лівої руки в віде бубліка, а пальцями правої ляскає по цьому бубліку, супроводжає ці похабні жести прищмокуванням язика і підмігуванням в бік Васіліси Єгоровни. Валер'ян Валер'янович сидить ніяково, йорзаючи на стул і червоніє. Адам Жоржевич показує Валер'яну Валер'яновичу три пальця, випучує очі і вип'ячує губи. Валер'ян Валер'янович с уваженням дивиться на Адама Жоржевича і кача головою. Видно, що він заздрить красивому і сильному мужичку Адаму Жоржевичу.

Валер'ян Валер'янович. Ти кожний день броешься, Адам Жоржевич, чи через день?

Адам Жоржевич. Та я їбав бриться, я і так себя хаваю от і до. Я ото бриться запаadlo щитаю!..

Валер'ян Валер'янович. А я раньше кажний день брився — жена заставляла.

Входить Бруно Адольфович, белокура бестія.

Бруно Адольфович. Под'йом, бляді, доктор прийшов!

І з цими словами Бруно Адольфович видьоргівляє з під Валер'яна табуретку, так що той гепається сракою на підлогу.

Бруно Адольфович (*до Адама Жоржевича*). А ти шо, красавець йобаний, сидіш? Їблом торгуєш... Рупь єсть?

Адам Жоржевич. Єсть.

Бруно Адольфович. Бистро пиздуй в магазин, або подожди — я з тобою.

Бруно Адольфович зникає, як вихор, увлекаючи за собою безвольного Адама Жоржевича. Валер'ян Валер'янович сидить на полу. Деякий час він мається, питаєсь побороть своє чувство. Це видно із того, як він соває руками по брудному полу.

Валер'ян Валер'янович (*до Васіліси Єгоровни*). Васіліса Єгоровна, давай поговорім.

Васіліса Єгоровна продовжує отдыхати ліцом уніз.

Васіліса Єгоровна (*томно*). І об чьом же у нас будет разговор, Валер'ян Валер'янович?

Валер'ян Валер'янович (*червоніє*). Ну, как это об чьом, Васіліса Єгоровна? Разні єсть інтересні для нас обоїх вещи...

Васіліса Єгоровна. Мнє оні уже давно не інтересні, еті вещи!..

Валер'ян Валер'янович (*червоніє, но робить хорошу міну при поганій грі*). Это што, надо понімать, як визов?

Васіліса Єгоровна. А понімай, як хочеш, лисий гандон! То, шо я тада по п'яному делу зробила — била ошибка.

Валер'ян Валер'янович сидить долі, слухає ці неприємні для себе вещи і шарить руками по брудному полу. Входить Умберто Васільєвіч, цинічний мужичок. На голові у Умберто Васільєвіча купа брудного волосся. Одягнут він неакуратно с претензією на хамство.

Умберто Васільєвіч. Шо ти там іщеш, Валер'ян Валер'янович? Может гайка от болта куда закатілась?

Валер'ян Валер'янович. Та не, це я так, хтів посмотреть, чи скабку на цьом полу можна загнать, чи не?

Умберто Васільєвіч кида бистрий і хтивий погляд на койку з Васілісою Єгоровной, пальцями лівої руки робить бублік, а пальцями правої — ляскає по бубліку, при цьому він підмигує до Валер'яна Валер'яновича. Валер'ян Валер'янович червоніє і розводить руками. Умберто Васільєвіч регоче.

Валер'ян Валер'янович. Я тільки хотів спробувати, Умберто Васильєвіч, ти мені не даєш оту книгу почитати, де про різні астрали написано, або давай обмінюємося — ти мені про астрали, а я тобі — «Потеряний край» і «Зов мічти». Хороші книги, цікаві!..

Умберто Васильєвіч. А ти хуй в б'єлкі відел?

Входять Бруно Адольфович і Адам Жоржевич з пляшками протинного вина.

Бруно Адольфович. А ну, тихо, блядь!

З цими словами Бруно Адольфович лунко винімає корок з пляшки і миттю розливає вино в стакани. Все, що робить Бруно Адольфович, це явна демонстрація його нахабства. Навіть циніку Умберто Васильєвічу це ясно. Всі випивають. Причому Адам Жоржевич здвигає брови і дивиться на себе у дзеркало.

Умберто Васильєвіч. Адам Жоржевич, ти протри оченята, там у тебе гній скопився.

Адам Жоржевич протирає оченята. В той же самий час Умберто Васильєвіч скручує дулю і тикає її Адаму Жоржевичу під ніс, всі регочуть.

Умберто Васильєвіч. Ну що, як відіметься?

Бруно Адольфович. Та то найобки єще хуйня! От я читав книгу, «Детство Гебельса» називається, от заїбись книга! Ну, от вони як-то з Кальтенбрунером нашіли бомбу і от — пацани — не іспугались, подложіли учітельніце в кабінет. Учітельніца заходіть і говоріть: «Деті, ауфвидерзейн». Гебельс не іспугався, як хуйнюот бомбой, так учітельніцу увезли доктора і обнаружіли у неї ненормальне сокращеніє влагаліща. Це «пизда» по-німецькі. От неї муж потім ушол...

Валер'ян Валер'янович. От мене теж жєна ушла.

Умберто Васильєвіч. Ну все ж непонятно, чєму Гебельс не взорвался?

Бруно Адольфович. Бомба була незаряжена, а то б, конечно, взорвался.

Валер'ян Валер'янович. Адам Жоржевич, а тебе когда-нібудь жєна ізмєняла?

Адам Жоржевич. Ха! Інтересно! С кем же єто она могла б мене ізмєніть? Я такой мен, що єто піздець! Мене даже ізмєніть неможно. Я совершенно за єто спокоєн. Все будут з рогами, а я — нет. Она меня хавает от і до. Єй даже неінтересно з другімі. Єслі б она мене ізмєніла, я даже б кайфував...

Бруно Адольфович (раптово). Тьолок надо пиздить. (*Пиздить кулаком по столу так, що підскакують стакани*). Но сначала зав'язать в мішок, мішок завесить на балку, а пиздить надо ломом.

Валер'ян Валер'янович. А тебе, Бруно Адольфович, жена ізменяла?

Бруно Адольфович (*скручує в руці кусок бринзи*). Всі тьолки — суки і простітутки.

Адам Жоржевич. От я часто думаю, єсть тьолкі багатіє, і єсть бедніє, і тоже їбаться хотят. Я етого не люблю. Я так щітаю: хочеш їбаться — поведі в ресторан, накормі, повезі в таксі, от тада і їбайся. А бідні тьолкі — ето хуйня. Я етого не люблю!..

Валер'ян Валер'янович. А тебе, Умберто Васільєвіч, жена ізменяла?

Умберто Васільєвіч. Та міне ето до пизди. Она думает, шо ето міня очень волнует. Но ето ошибка, оно міня не їбьот ні грама!

Валер'ян Валер'янович. А от моя жена вроде і хуйовая, а я от нейо торчу, як пацан!..

Адам Жоржевич. А мої предки були дворянє, а бабина тьотка була якась фрейліна. В нейо даже своя печать була...

Умберто Васільєвіч. А мого деда дядя їбав твою тьотку в сраку на столі для спірітіческого сеанса...

Входить Валерій Валер'євіч, сильний і умний мужичок. Он відіт таку картину: на койці лежить Васіліса Єгоровна, за столом сидять всі уже знайомі нам мужички і п'ють противне вино. На полу лежать потоптані шматки бринзи.

Умберто Васільєвіч. Шо, Валерій Валер'євіч, рупь єсть?

Валерій Валер'євіч. Конечно, єсть.

Валерій Валер'євіч пальцями лівої руки робить бублік і щьолкає по цьому бубліку пальцями правої. Обличчя його при етом подьоргівається в огидних грімасах, іскажая наше первое пріятное от него впечатленіє. Бруно Адольфович, которий ожівілся при мислі, шо у Валерія Валер'євіча єсть рубь, голосно кричить.

Бруно Адольфович. А ну, цить! Всі виймай гроші і клади сюди!

Всі, крім Адама Жоржевича, який стоїть в своїй звичайній позиції перед дзеркалом і корчить рожі, кидають гроші перед Бруно Адольфовичем.

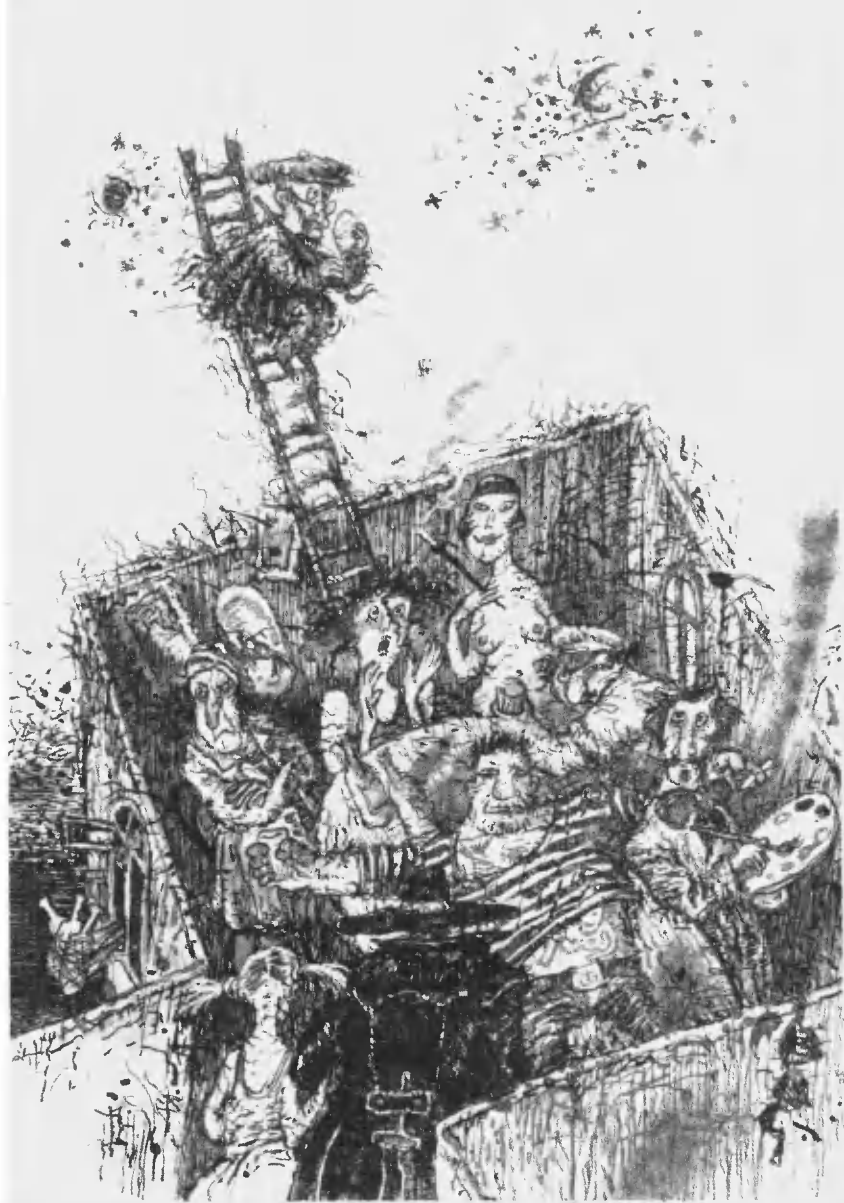
Бруно Адольфович. Адам Жоржевич, ти скіки кидаєш?

Адам Жоржевич (*не повертаясь, нухато*). Три палочки.

Адам Жоржевич робить паузу і повертається перед дзеркалом в профіль, дико скосивши очі, як сказений кінь.

Адам Жоржевич. А профіль, ето вообще, піздец усьому!..

Завіса

МЕСТО ВСТРЕЧІ ІЗМЕНИТЬ НІЗЗЯ, БЛЯДЬ!

ДІЙОВІ ОСОБИ

Незнайка, супермен-вікінг.

Гурвінок, антисеміт.

Карандаш, художник-кічмен.

Самоделкін, матрос торговельного флота.

Петрушка, мовчазний карлік в кепці.

Буратіно, просто поц.

Мальвіна, дівушка з голубою волоснею.

Сінеглазка, алкоголіческа подорва.

Красна Шапочка, красива, лінива, егоїстична і дурна блядь.

Артемон, чорний собака.

Мнацаканов, привид у телевізорі.

Дія відбувається в майстерні Карандаша. В майстерні розвішані розкошні вироби хазяїна, в числі яких: пофарбовані гіпсові голови піратів, попільниця в вигляді смерті і голі дівчата в рамі рококо. Біля вікна сидить Петрушка, мовчазний карлік у кепці, і фарбує яечко. На полу хропуть п'яні, брудні і голі Самоделкін в рваному тельніку і Карандаш. На них верхи спить пудель Артемон.

За столом сидять два дебіла, Буратіно і Гурвінок, п'ють і пиздять. З ванни долинають звуки води і веселий регіт Красної Шапочки.

Буратіно (*страшним, хрипким голосом*). І от, блядь, він смотріт, шо та хуйня летить. Кругом неї фари, лампи там всякі, і сама червоняста лампа мигає. Алетить вона йому на город. От воно стало біля клуні і мигає. Той мудак пиздує туди. Жінка кричить. Він тіки так: «Спакойно, стара блядь!». А з цієї хуйні так рука його — раз! А іді сюда! Запхало, замело і кудись полетіли до хріна на роги.

Гурвінок. Оце все?

Буратіно. Не, вони політали туди-сюда, ну там всьо таке. Прилетіли і викинули його к хуям. І чувак той після цього все нахуй забув. Його питають: «Як тебе звуть?». А він: «Бе-е-е». Йому показують жінку, а він: «Бе-е-е».

Гурвінок. Та то всьо хуйня.

Буратіно. Та яка хуйня, блядь, в книзі написано!

Гурвінок. У мене кум — він в Ісайках директор бані, так його небіж приходить додому, а жінки нема. Він до сусідки — сусідки нема. Він сховався за піч, думав, як прийде — налякає. Коли та блядь приходить, скидає одержу, волоси так розпускає, якоюсь хуйньою намазалась, і раз — у трубу. Кумів небіж тоже, все поскидав і давай мазаться. Намазався і тоже у трубу. Прилітає на якусь гору, ну там, де ото вони гуляють. Стоїть отаке крісло, на ньому сидить їхній цар, всьо таке. А та блядь каже: «А ти шо тут робиш? А ну, пиздуй отсюда». Дає йому поліно, чуєш, каже: «Це твій кінь, і давай пиздуй, щоб тебе не виділи. Тільки не пизди нікому, бо помреш». Він прилетів і зразу ж куму напиздів, а той мені.

Буратіно. І шо, помер?

Гурвінок. Тут же! Як ховали, то весь синій в гробу лежав...

У двері гупають.

Буратіно (*до Петрушки*). Ти, педрило, а ну катай, відкрий.

Петрушка мовчки кида яйця і пиздує до дверей.

Гурвінок (*роздивляється Петрушкіну працю*). Блядь, якогось жида нарисував!

Входить Мальвіна, потряхуючи голубою волоснею.

Буратіно. О! А шо, Мальвіна, даси поїбаться?

Мальвіна (*ображається*). Блядь! Шо ето значіт? Шо, у тебе жени для етого нет?

Буратіно. Ну яка жена, ну скажи, ну при чому здесь жена?

Мальвіна. Якщо хоче, хлопчики, тіки в рот. Ето пожалуйста, ето можно. А поїбаться? Дома їбайтесь.

Гурвінок. У! Жадна сука.

Гурвінок і Буратіно киряють. З ванни доноситься щасливий і дурний регіт Червоної Шапочки та звуки води.

Гурвінок (*неприємно отригуючись*). Я одну тьолку кадата знал, така красива тьолка. Ну, в неї, понімаєшь, тіки тело красивое, більше ніхуя нема, мозгі совсем отсутствуют. Вона зустрічалась з парнем, такий хороший парніша! Он мечтал, шо він колись піде в армію, а вона буде його ждять. І от приходять вони в бесідку, а вона йому і каже: «А тепер їби меня». А він їй: «Как ето?». А она говоріт йому: «От січас я тобі покажу, как ето». І не он її, а вона його сама виїбла! Ну, значіт, він їй целку зламав і йому понравілось. А вона лежить і каже: «А тепер пішов нахуй». А він каже: «Как ето?». От жалко пацана...

Буратіно. Різні случаї есть. Меня тоже одна тьолка любила. Бувало, я прийду, сяду, а лягати зразу не можу, щоб не наблювать. Отак і сиджу всьо время. А она, сука, подойдют сзаду, рукі на плечі положіт і гладіт, і гладіт. А я їй: «Шо ти, стерво, мене гладіш? Шо я тобі — кіт?». І по їбальніку її зразу, на! (*Вздихає*). Любила меня!..

Мальвіна. От не люблю, када мужики таке пиздят. І та любила, і та хуела. Та подивіться на себе, кому ви нужні?

Входить Незнайка, белокурий супермен-вікінг, адетий в кожаное пальто, надіте на кожаний піджак. На руках у Незнайки золоті гайки. З усіх карманів стирчать пачки грошей.

Мальвіна (*сама до себе*). Ето піздец!

Слідом за Незнайкою іде Сінеглазка. Під очима у неї бланжі. Сама вона п'яна, розкована, смердюча і нікому не нужна, крім Незнайки.

Сінеглазка. Здрастуйте, ребята! Я вам поїбаться прінесла...

Незнайка (*з прибалтійським акцентом*). Послушай, Сінеглазка, я теб'я прашу!..

Сінеглазка. От'ебісь! Надоел, дурак. Ребята...

Незнайка (*растеряно*). Сінеглазочка, что я такого сказал?

Мальвіна (*до Незнайки*). Простіте, у вас такой пріятний акцент. Ви не немец, случайно?

Незнайка. Нет. Я с Прибалтікі.

Мальвіна. Ах, как інтересно. Скажіте міне своіо імя.

Незнайка. Незнаускас. Простіте меня, я січас. (*До Сінеглазки*). Сінеглазочка, можна тебя на мінутку? Пройдьом до уборной і назад.

Сінеглазка і Незнайка йдуть в просторную уборную, звідки в самом скором времені доносяться протівні женські п'яні матюки і звуки ляпасів.

Мальвіна. Боже мой, я етого не винесу. Какой мен, какой мужчіна!

Буратіно. Мальвіна, вони в сральню пішли, а ми давай в ванну пойдьом.

Гурвінок. Та куда ж ви пойдьоте? Там Красна Шапочка іще з утра сідіт.

Мальвіна. Отстаньте от меня, кобеля протівні, я етого не винесу. Боже мой!

Мальвіна починає ридати. З уборної чути крики Сінеглазки.

Сінеглазка. Я їбала твої бабки, я їбала твою машину! Жлоб! Казьол!

Чути знову ляпаси і опять ридання. Женській плач звучить в унісон красиво і мощно. Його звуки будять Самоделкіна — матроса торговельного флоту, і Карандаша — художника-кічмена.

Самоделкін (*скида з себе Артамона*). Ха-га! Девушкі ридають, матроси сміються! (*До Карандаша*). Антонію, пад'йом! Ілі в тебя собаку кінуть?

Карандаш. Не трогай, вона заразна. І вобще, якого хуя? Мене завтра на базар. Шо за бляді? Шо за розклади? Я Буратінові сказав, щоб помив посуду, блядь, де чистота, де ікебана? Шас всі у мене пойдуть нахуй!..

Самodelкін. Ха-га! Ніхуя не знаєте про матросів, салабони! (*Дико реве*). «...Напрасно старушка ждьот сина домой...». Антонію, вставай, блядь, бо шас собаку кину в їбальнік!

Карандаш. Шо за Антонію? Мене Карандаш звать!

Самodelкін. Ну, щітай, шо ти довиябувався!..

Самodelкін швирия собаку Артемона в рило Карандашу. Артемон і Карандаш верещать. Саме в цю мить з уборної приходить Незнайка. Він тихо плаче. Він сидить, охопивши голову двома руками, і плечі його трясуться. При цьому весьолість Самodelкіна сягає ще вище.

Самodelкін (*дико реве*). «...Єй скажуть, она заридає...».

Самodelкін реве і танцює чечьотку. З уборної раком вилазе відпизджена Сінеглазка.

Сінеглазка (*стоячи раком*) «...А волни бегут от вінта за кормой...».

Карандаш. А зараз всі нахуй пойдуть.

Гурвінок. Дайте мені жида, дружбани! Дайте жида — от моя просьба!

Сінеглазка стоїть раком на півдорозі між уборною і обшою залою, вона блює і співає. З ванни чути веселі звуки, издаваемі Червоною Шапочкою. Хлопці гуляють. Не приймають участі в веселошах тіки плачущий Незнайка, Мальвіна і Петрушка, мовчазний карлік у кепці. Мальвіна підходить до ридаючого Незнайки і кладе йому руки на плечі, і пестить його.

Мальвіна. Давайте уйдьом отсюда, я вас прошу! Уйдьом і будем счастливи.

Незнайка, кайфуючи, шо його пожаліли, з усією силою б'є головою в стіну і ридає ще голосніше.

Мальвіна. Ну, ну, не нада. Она вас не стоїт. Не нада, хороший мой! (*Ієріво*). А то, еслі ви не перестанете, то я тоже заплачу. Ведь ви не хотите этого?

Відповіддю їй служать удари голови об стінку.

Сінеглазка (*ікаючи*). Вже всю штукатурку оббив, подарас...

Карандаш. Буратіно, я сказав — піди, ото, що Сінеглазка наблювала, підмети, підбери штукатурку, це твої друззя, я їбу! Вобщє, що таке?..

Самоделкін. Не волнуйся, Сільвіо. Зроби краще з мене пірата.

Гурвінок (*зніма з стіни гіпсового пірата*). Жид? Шо мовчиш?

Хрясь! Пірат-жид падає на підлогу, де розбивається. Карандаш стовпіє.

Гурвінок (*до Карандаша*). Шо, жалко жида? Може, ти тоже жид?

Карандаш (*злякавшись*). Не, я українець.

Самоделкін (*танцює чечьотку*). Ги! Такий, як я китаєць...

Входить Красна Шапочка, одягнута в красну резінову шапочку і більше ні в шо. Вона красива, мокра і лінива.

Красна Шапочка. Я так устала, тут такой шум! Буратіно, дружочек, я хочу посмотреть телевизор...

Буратіно кидається угоджати красавице.

Мальвіна (*сама до себе*). Курва! Вона устала! Целий день в ванне сидеть! Она устала, а я не устала? Сука голая!..

Красна Шапочка. Я не голая, а обнаженная.

Буратіно включа телевизор. В телевизоре Мнацаканов.

Мнацаканов. А щас предлагаю вам відеосюжет із Каліфорнії. Два пасажирських експреса столкнулись между собой. По предварительному подсчёту число жертв превышает...

Раптово Мнацаканов помічає обнаженну Красну Шапочку, давиться і починає ікати.

Гурвінок (*уверенно*). Жид! Шо смотриш?

Мнацаканов. Я, собственно...

Червона Шапочка починає соблазнительно чухать собі живіт і хіхікає.

Сінеглазка (*ігріво до Мнацаканова*). Мужчіна, скоко вам лет?

Незнайка (*істерічно*). Я больше не могу так жить, кругом якась хуйня, скрізь подараси! Мене нічево не надо! Пальто? В пизду!.. (*Скида шкіряне пальто*). Піджак? Нахуй піджак! (*Скида піджак*).

Беріть, мене не нада! (*Дивиться на ноги*). Калььоса? Нахуй. Беріть, все беріть! Їжте!

Незнайка зніма батінки і починає знімать з рук гайки. Гайки не дуже знімаються з його пухлих пальців.

Незнайка. Гайки ці йобані, блядь, не знімаються!..

Плачущий Незнайка зав'язує з гайками, зато йому вдається зняти часи «Ролікс» і запиздячить ними в Сінеглазку. Потім Незнайка знімає штани і швирия їх в Мнацаканова. Незнайка стоїть в обтягующих білих трусах, з льогким жовтим німбом біля хуя, і страшно кричить.

Незнайка. Всьо! Всьо!

Незнайка вийма з піджака і штанив пачки грошей і починає швирияти в друзів. Одну пачку він швирия просто в обличчя Мнацаканову. Мнацаканов іздає невловимий рух і з клацанням зубів хижо ловить пачку в зуби. Очі Мнацаканова страшно блищать, з рота і носа виринається хиже гарчання.

Гурвінок. Ти диви, от жидяра! А ну, віддай!

Мальвіна (*злякано*). Він шас нас усіх поїсть!

Баби злякано верешать і лізуть під стіл. Стоїть страшенний крик. Гурвінок підбира з полу красивий, важкий шуз Незнайки і пиздить ним у телевизор. Роздається страшний вибух. Чорний дим повзе з розйобаної вещи на дівчат і хлопців. Всі кричать. Собака Артемон виє. Спокійний тільки Гурвінок, він витира руки об штани і налива собі портвейн.

Гурвінок. У! Жидовська морда!

Всі сміються. Починає грати красива таката. Самоделкін б'є під неї чечьотку. Буратіно гладить Мальвіну, Мальвіна гладить Незнайку, Незнайка однією рукою гладить Сінеглазку, а другою помагає їй блювать. Сінеглазка блює. Карандаш малює. Красна Шапочка чуха собі пизду. Петрушка знаходить під столом яечко, яке чудом не розбилося, і заходиться його розрисовувать.

Буратіно (*тупо*). Ну, так шо? Завтра гуляєм?

Гурвінок. А как же! Место встречи ізменить ніззя, блядь!

Завіса

СВОБОДА

На абсолютно темній сцені посередині стирчать двері, убого підсвічені рампою. В жахливій п'їтмі, як вогники надії, блищать дві цигарки. Чути якесь гупання, стогін заліза та приглушені матюки, ніби п'яні вантажники намагаються дати раду важкому роялю.

З того боку, де блищать цигарки, чути приємний чоловічий голос.

Приємний голос. Темніци, нахуй, рухнуть, і свобода нас втретіт радостно у входа...

Роздається звук, ніби ногою дуже сильно впиздили по дверях. Двері падають, і вся сцена заливається життєрадісним сонячним світлом, так, що стає видно рояль, стоячий на краю прірви, і двух мудил, палящих цигарки. Повагавшись хвильку, рояль рішуче хуярить униз, слідом за дверима. Десь знизу чути його здивований металевий зойк.

Другий мудило. Хто сказав «мяу», блядь?

Кінець

УТОПІЯ

ДІЙОВІ ОСОБИ

Микола Гнатович, сільський утопіст.

Цицькін, сільський детектив.

Кіндрат Омелянович, сільський вчитель.

Підарас Веня, сільський недоумок.

На сцені невеличкий будинок. Зліва на будиночку напис: «Карасін». Справа напис: «Магазін». Біля магазину лежить недбайливо покинутий у пілюку лісапет. В невеличкому проміжку між написами «Карасін» і «Магазін» сидить Микола Гнатович, утопіст, і пале «Сєвер». Входить Кіндрат Омелянович, сільський вчитель.

Кіндрат Омелянович. Ви знаєте, Микола Гнатович, американський авіаносець взірвався. Много погібло, но говорять, тіки боцман вспєл зоскочить, но пальці на ногах всі геть чисто поодривало.

Микола Гнатович. У них разведка дуже хорошо работает. Когда у нас хто ідьот срать, то оні уже знають.

Кіндрат Омелянович хмикає.

Микола Гнатович. Хи! А як ви думали?

Обоє замислено мовчать. Причому Микола Гнатович пальцем видовбува з вуха чималий шмат сірки і з цікавістю на нього дивиться.

Входить Цицькін, сільський детектив. Під час розмови Миколи Гнатовича і Кіндрата Омеляновича він з насолодою сцяв в холодку і все чув.

Цицькін (*застьобує штани*). Та разведка шас до пизди, щоб ви знали. Шас хто первий нажмьот кнопку, той і буде кашу наябувать.

Микола Гнатович. Колись ніяких кнопок не було, а люди були здорові і жили сто двадцять літ.

Цицькін (*застьобує штани, цинічно спльовує*). Ви утопіст, діду. Хи, от вчора Онищенко спіймав в кушах тьолку: їблась, сука. Так ми її пиздим, а вона каже: «Хлопчики, катаймо в куші, я там труси покинула».

Микола Гнатович. Раніш люди ніколи не вмивалися, а їли сало, а захоче — помідора, чи диню, та так зірве, навіть і не мие, і от такі у всіх пики були...

Кіндрат Омелянович тяжко зітха.

Цицькін (*застьобує штани*). Хуйня, діду. Зараз Б-52 пустять, і до пизди те здоров'я.

Микола Гнатович. Колись ніяких Б-52 не було, а Миронів Грицько випивав пів-відра самогону, а потім пиздив бугая кулаками.

Кіндрат Омелянович. А що потім було?

Микола Гнатович. Шо було, шо було? Пиздець бугаю! Шо було...

Цицькін (*застьобує штани*). Я їбу!..

Микола Гнатович (*заводиться*). А Василь, Йосипа шуряк, п'ятдесят разів бабу їбав! Один раз десять штук так заделав — вони показалися всі! А їв тіки сало і картоплю...

Цицькін (*застьобує штани, сам до себе*). Я б тій тьолці теж засунув, щоб не мудохатись...

Микола Гнатович (*кричить*). З отакенними пиками — сто п'ятдесят років жили!!!

Мимо проїжджає на лісапеті підарас Веня, сільський недоумок. Веня виявуеться: сидить на багажнику, а педалі крутить руками.

Цицькін (*кричить до Вені*). Веня! Катай сюда! Подрочиш — дам десять копійок.

Веня. Не наїбеш?

Цицькін. Хот! Мені нема чого робить, всяких підарасів наябувають!..

Кіндрат Омелянович. Наябувають — непедагогічно. Макаренко казав: «Якщо не можеш, то так і скажи, а не наябуй».

Підарас Веня дровичить. Всі дивляться з виразом страшенної нудьги, без особливої цікавості.

Підарас Веня (*до Цицькіна*). Давай гроші!

Цицькін. Залупу тобі, а не гроші. На!

Цицькін дає підарасу Вені лузгана. Підарас Веня плаче.

Микола Гнатович (*мрійливо*). От у Панаса іванового залупа була, як макагон, їй-бо, не брешу! Вчетверо більша, ніж у Вені. Як, бувало, дістане, то ми всі сміємося, а він нам: «Чо смійотесь, дураки?».

Цицькін (*спльовує*). Та не було такого. Казки це Дідуся Панаса!..

Підарас Веня. Казали десять копійок дасте, а не дали... (*Плаче*).

Кіндрат Омелянович. Макаренко казав: «Ніколи не треба просити. Просьба зайобує людську гідність. Якщо хочеш щось мати, то терпи. Може дадуть, а не дадуть, так і не треба».

Микола Гнатович. Це не дідуся Панаса казки. А в старину люди так жили. Омелько Пилипів на хуй діжу вішав і повну тістом набивав. А пика в нього отакена була, їй бо, не брешу. А Грицько встромляв в сраку дишло і біг з ним три кілометри. А дядько Мирон вже старий був, а за один раз відривав у корови вим'я...

Старий булькоче все тихіше і тихіше. Світло на сцені поступово згасає. Написи «Карасін» і «Магазін» поступово згасають. Не видно нічого, крім трьох цигаркових світлячків.

Завіса

ОСТАНОВІСЬ, МГНОВЕНЬЄ, ТИ ПРЕКРАСНО!..

ДІЙОВІ ОСОБИ

Іван Опанасович Харченко, літературознавець.

Гриць Якович Вареник, тоже літературознавець.

Чорт, трансцедентна сила у вигляді рогатого упиздня в ватніку, ватніх штанах і кірзових чоботях. Безсмертен.

Хуна, особа жіночої статі.

Сало, їжа Івана Опанасовича і Гриця Яковича, заповнює простір між шкірою та м'ясом свині, на вигляд біла, на смак жирна речовина.

Портвейн, напій, котрий Іван Опанасович і Гриць Якович п'ють вранці, вдень, ввечері, а також вночі.

ДІЯ ПЕРША

Кімната в общазі, в котрій живуть аспіранти: Іван Опанасович, Гриць Якович, і сало. В кімнаті дві кровати, тумбочка і стіл. За столом сидить Іван Опанасович і їсть сало. На кроваті лежить Гриць Якович Вареник в стані алкогольного токсікозу, загорнутий з головою в ковдру.

Іван Опанасович. Шось випить хочеться, блядь. де ж взять гроші?
(До Гриця). В тебе гроші є?

Гриць. Єсть.

Іван Опанасович. Дай мені три карбованці, я тобі завтра утром віддам.

Гриць мовчить.

Іван Опанасович. Чо мовчиш? Гроші є?

Гриць. Єсть.

Іван Опанасович. Дай мені три карбованці, завтра утром віддам.

Гриць мовчить.

Іван Опанасович. Чо мовчиш? Гроші є?

Гриць. Єсть.

Іван Опанасович. Дай мені три карбованці, завтра утром віддам.
Чо мовчиш?

Гриць. Та жалко...

Деякий час обидва мовчать.

Іван Опанасович. Блядь, придумав! Шас гумореску напиздячу.

Іван Опанасович кладе сало, сідає до машинки і пиздить її по клавішам.

Іван Опанасович. Такий гумор шас пиздану, що вони всі повсцикаються. (До Гриця Яковича). Ти «Перець» читав?

Гриць Якович. Ні.

Іван Опанасович. Очєнь даже напрасно, там такі хохми єсть, всцятися можна! Там і мойо тоже єсть...

Продовжує пиздить по клавішам, потім видира бумагу і комкає її.

Ну його к хуям, краще я оповідання про колгосп напишу, блядь, в «Молоду гвардію». (До Гриця). Ти читав «Молоду гвардію»?

Гриць Якович. Ні.

Іван Опанасович. Напрасно, там тоже хорошиє хохми єсть...

Іван Опанасович пиздячить по клавішам.

Гриць Якович. Я сьогодні з Хуною условився, щас прийти должна...

Іван Опанасович продовжує пиздити машинку по клавішам, потім імпульсивно видира бумагу і зникає в сортирі. Входить Хуна.

Хуна. Я не опаздала?

З сортиру чути огидливе пердіння.

Хуна (*робить вигляд, ніби нічого не почула*). Ви тут сидіте, а на дворі така погода стоїт!..

З сортиру чути огидливе пердіння.

Хуна (*робить вигляд, ніби не чує*). Я прямо не знаю, що ета весна со мной делает!..

Гриць Якович тупо мовчить. З сортиру чути шарудіння. Трохи згодом з'являється Іван Опанасович, застьобуючи штани. Він розпарений і страшний.

Хуна. Ізвініте, можна і мне?

Іван Опанасович. Хі! Мерсі...

Хуна спокусливо посміхається і зникає в сортирі. Іван Опанасович у роздумі чуха собі живіт.

Іван Опанасович. Я в армії так набався, Гриша, їбать мої віники!..

З сортиру чути страшний крик, Хуна з перекошеним ротом вибігає з сортиру, збиває з ніг Чорта, який щойно зайшов у двері, і вихром зникає в нетрях общежитія.

Іван Опанасович. Блядь, шо вона злякалась? Гімна не бачила?

Чорт загляда до сортиру, мрійливо крутить хвостом і клаца язиком.

Чорт. Ну ти і сresh, Ваня...

Іван Опанасович. А хулі тут такого? Ну посрав...

Чорт. Ну, розкажуй, як живеш, як жінка?..

Іван Опанасович. Та пішла вона на хуй!

Чорт (*співчутливо*). Шо таке, Ваня?

Іван Опанасович. Та вже місяць менструації не було, мабуть забеременіла...

Чорт. Так радуваться ж нада, Ваня!

Іван Опанасович. А хулі радуваться? Я її три года їбав, як врага народа, і вона не беременіла. Я не люблю ото на простиню спускати, чи на живіт...

Чорт. Шо таке, Ваня?

Іван Опанасович. В неї матка не держить, забеременіла, сука, коли я сам в Києві, а вона в Лохвиці.

Обидва мовчать, Чорт у роздумі крутить хвостом.

Іван Опанасович. Та я не за то, мені інтересно, хто її виїбав, вона ж тричі за мене ширша, ще й окуляри носить. Інтелегентка, блядь. В Лохвицях — заврайоно.

Зловісна мовчанка.

Чорт (*спокусливо*). На блядки підем сьогодні?

Іван Опанасович. Та шо я, пацан? Я в армії так наїбався, шо противно згадувать. Я, вобщє, ото їбаться не понімаю. Ну шо тут такого? Штрикаєш, штрикаєш, а спроси — нахуя? Я б кращє вина б ото випив...

Чорт (*не скіки не здивувавшись*). Давай стакани!

Чорт виймає з ватніка кілька пляшок портвейна. Гриць Якович, який до того лежав смирно як небіжчик, починає нервово перекидатися на простирадлі, бо гадає, шо про нього забули. Чорт розливає, Іван Опанасович ріже сало.

Гриць Якович (*нервово*). Міне сюда дайте!

Іван Опанасович дає Грицю стакан, він п'є його, лежачи під ковдрою. Руки його при цьому трусяться.

Чорт. А шо ж ти, Ваню, далі робитимеш?

Іван Опанасович. А шо? Щас дісертацію напиздячу і в Броварах дом куплю за 20 тисяч. Я ото квартири ті блядські не понімаю, ну шо тут такого? Ото меблю купують, позвуть у гості і сидять, і цілий день пиздят. А жінка пизду собі чуха...

Гриць Якович. А шо ж робить?

Іван Опанасович. Я люблю, щоб у мене хазяйство було: кабан, та то, та сьо. Вона, курва, звикла там у районо пиздіть, а кабана годувать нада!

Чорт (*продовжує спокушати*). Вань, а може ну його к хуям ту дисертацію! Давай к блядям поїдемо на дискотеку, шас хороші бляді там єсть. Я хату сняв на Баршаговці, можна хоч тиждень не вилазити.

Іван Опанасович. Хе, то не можна! Начальник буде пиздїть.

Чорт. А ми йому скла товченого насипемо у бутерброди. У нього жінка ревнива, то подумають на неї.

Іван Опанасович. Ха, та воно можна, але ж у цих блядей, я думаю, і тріпер є...

Чорт. Ну то давай підемо, Ваня, в кафе «Ластівка», приїбемося до армян і пизди дамо!

Іван Опанасович. Та воно можна, але ж там міліція, я думаю...

Чорт. А ми і міліції пизди дамо, а потім похуярим у «Дубки» і все там нахуй рознесем!

Іван Опанасович. Е, «Дубки», то далеко йти нада!..

Чорт. А ми на таксі...

Іван Опанасович. Ні, то дурне діло! Я краще сала поїм...

Іван Опанасович жере сало і запиває портвейном.

Чорт (*з слізьми в голосі*). Ваня, ти хоч плану покури!.. (*З надією лізе до кишені*). Ось тут у мене є гарний, диви, як пахне, а-а-а!.. (*Сатана з насолодою нюха план і крутить хвостом*). Давай накуримося і підем хуйню якусь зробим!

Іван Опанасович. Та їбав я його курить, від нього хуй не стоїть!..

Чорт (*плаче*). А навіщо тобі, щоб стояв?!

Іван Опанасович. Хм, як це навіщо, заїбав...

Гриць Якович. Блядь, де ж та Хуна поділась? Казала вчора, що буде зі мною жить, а сама втекла...

Іван Опанасович. Та біс їх зрозуміє, тих хун, он краще — вино стоїть, пий...

Всі випивають.

Чорт. Ваня, а може вона шас прийде, та ми Швецію зробимо?

Іван Опанасович. Яку це Швецію?

Чорт (*спокусливо*). Ну, це коли один вафлями годує, а другий в сраку їбе. Інтересно!

Іван Опанасович. А ти що робиш будеш?

Чорт. А я так, подивлюсь...

Іван Опанасович. Не, не можна. Вона комусь розкаже, нам тоді всім піздец. Скажуть: «Іван Опанасович Харченко замість дисертацію про Шевченка пишуть, зробив в общежитії гніздо разврата».

Чорт. Не скаже. Ми її вафлями нагодуємо, а потім голову відріжемо і закинемо до студентів. То всі подумують, що то негри...

Іван Опанасович. Я на тих негрів дивитися не можу — чорні, а наглі! Їде в автобусі і читає якусь книжку не по-нашому, хуй просиш, тіки оченятами зир-зир. А тьолок вони наших їбуть, ті дури пашеки пораззявляють і їдуть з ними в Африку, чи якусь Гвіану йобану. А негру що, поїбав, надоїло, потім із'їв, і всі діла. Вони своїх так не люблять їсти, як наших. Наша баба потіє менше...

Гриць Якович. Все одно, пизда ставридою бздить.

Всі троє замислено мовчать, переварюючи інформацію Гриця Яковича.

Чорт. Ваня, а пам'ятаєш, коли ти старий був, як ти в мене просився, молодість хотів, аж душу закрвав...

Іван Опанасович. Не помню.

Чорт. А казав: «Чортику, любий, зроби молодшим, дай трохи грошей, та кабанчика, та то, та сьо, я тобі вік служить буду і всіх, геть чисто, позакладаю». А сам — слина тече з рота, зубів нема, та у вухах вати півкіла стирчить.

Іван Опанасович. Ніхуя такого не помню, не було цієї хуйні.

Чорт. Ну як же, Ваня, не було, када іменно, що було! Казав, я як молодий буду, то не буду більше всякої хуйні робити, у поліцаї вступати, сало їсти, і таке інше, а буду ізучать «Трі стадії духа», щоб потім кричать: «Остановись мгноєніє, ти прекрасно!». Не ти, скажеш, а? Хто казав: «Буду Ніцше читати, а потім превозмогать в собі поца, і їбати по ночах дику вовчицю, і в Гонконзі дурний план курити». Шо, не ти? А хто казав: «Покину це село хуйове, а буду ананаси і бургундське пиздячить із манекенщицями в Парижі, і через їх пойму марність зусиль». Шо, не ти?

Іван Опанасович. Шоб ти з'їв, та й не пиздів!

Гриць Якович (*шуткує*). Я тарілку супу, а ти кінську залупу. Га-га-га! (регоче).

Чорт. І я тоже дурень. Сижу тут з вами, пиздюками, сало їм... (*Чорт наливає шмурдяку, відрізає сало. Передразнює когось*). Остановись, мгноvenнє, ти прекрасно! (*Потім випиває шмурдяк, закусує салом і кривиться*).

Гриць Якович (*співчутливо пиздить чорта по спині*). Шо, не пошло?

Чорт. Да пішов ти нахуй, «не пашло»... Муму йобане!..

Гриць Якович (*шуткує*). А я і так на йому сиджу, тіки ноги звисають. Га-га-га-га!

Чорт (*розлючено плює на підлогу*). Тіки і навчився, шо ото срати, як бегемот, он навіть хуни тікають!..

Іван Опанасович. Я їм не винуватий, шо вони дурні.

Чорт. Ну а якщо всі повтікають?

Іван Опанасович. Хай тікають, вони мені не нужні.

Чорт. Ну і сиди тут з своїм салом, кабан йобаний!

Іван Опанасович. От ти в нас дуже інтелегентний, шо не слово, то матюки.

Чорт іде до дверей. Раптом двері відчиняються і в них входить Хуна.

Хуна. Ви тут сидіте, а на дворє така пагода стоїт! Я от нарошно вийшла, трохи погуляла... Так што ета весна со мною делает! А ви чого тут сидіте?

Гриць Якович (*шуткує*). Тебе чекаєм, Швецію робить.

Хуна. А шо ето такое?

Починає тихо грати «АББА». Всі, в тому числі і Чорт, мовчать.

Хуна (*наївно*). Нет, ну честно, ребята?

Іван Опанасович (*спльовує*). Це коли один вафлями годує, а другий в сраку їбе. Інтересно! На от сало, їж...

Хуна, Гриць Якович, Іван Опанасович жеруть сало. Чорт заглядає в сортир, спускає воду і зникає. Спущенне гамно, веселі звуки «АББИ» і чавкання трьох створінь зливаються в єдину симхвонію.

Завіса

НІРВАНА, або Альзо шпрех Заратустра

П'ЄСА

Сюрреалістичні нутроші котельної, в якій, однак, затишно приваблюють погляд хазяйські полиці з консервами, соліннями, маринадами, крупами, милом, макаронами та іншими необхідними при фінансовій кризі і громадянській війні речами. У кутку таємниче виблискує імпортна (і, вочевидь, поцуплена) сантехніка з нержавейки, схожа на лицарський обладунок. В центрі, біля манометрів і кранів невідомого призначення, розташований убогий стіл з кришкою з блакитної пластмаси і дістрофічними залізними ніжками. Далі за столом — подерті двері, на яких де по де нашкрябані сакральні заклинання і містичні побажання, здебільше непристойного характеру, а також назви футбольних команд, рок-груп і інші невідомі слова іншомовного походження. Краще за все нам видно слово «Nirvana», яке по діагоналі перетинає двері, літерою «а» упираючись в коротке, але сильне як постріл слово «Fuck». За столом сидять: хазяїн котельної Веніамін, якого друзі лагідно звать Веніком, і його друзі Шурон, Йонатан, Варенік і Туз, і апетитно киляють самогонку, в той час коли в темному кутку приємної форми пикатий телевізор «Sony» показує смішне і водночас з тим трагічне кіно. Це не Кустуріца, і не Грінуей. Це засідання Верховної Ради.

Депутат (у телевізорі). Поки ми з вами отут теревеним, пенсіонери не получають пенсію, солдати патрони, газовики газ, нафтовики нафту, а в Дніпрі перевелась риба, а в коморах миші, бо

нема що гризти, так що без Росії нам, товариші і панове, повний гаплик, що не ясно?

Зал засідань погрозово гуде.

Венік. Ну, оце я, хлопці, прихожу в котельню, як всігда, дістаю півлітра, закуску, помидорчики, сало, я люблю, щоб у мене все полюдськи було, ви ж знаєте, у мене тут ядерку можна пересидіть, наливаю собі стаканюру, і шось, знаєте, мені мішає, ну погано, тай годі. Я тудя-сюда, ну наче хтось тут є і за спиною дивиться. Я тікі так різко повертаюсь всією рамою назад, йо-майо, не повірите! Отака жаба сидить і на мене дивиться. Главное, шо інтересно, як вона тудя попала? Двері ж зачинені. Хлопці, я сразу пойняв — це шось не те... А потім мене як вдарило! Це Светка! Я її так взяв на лопату і думав у піч кинути, а потім думаю: «Ні-і!» Йонатан, ну сам подумай, нашо воно мені? Так двері відчинив і у двір кинув на хрін. Так Светку на слідуючий день паралізувало!..

Вареник при цих словах боягузливо хреститься.

Йонатан. Цариця небесна, спасі і сохрани!

Шурон. Ми якось ідемо з Бліном, коли оце біля гастроному, шо оце на углу... Ну оце там, де Героїв космоса і Героїв труда... Взяли портвейну, ідем собі. Блін каже: «Дивись назад, тікі потихеньку...». Я дивлюсь — отакенний кіт чорний за нами іде! Ми, значить, по Ворошилова і на Зою Космодем'янську. Він за нами. Ми у двір, звідти бульваром і через Котовського на Павліка...

Вареник. Якого Павліка?..

Шурон. Морозова! Іде, падлюка! Я так біля стіни стою, аж спина мокра стала, а Блін і каже: «Шурон, спакойно! Це він не по тебе, це він по мене прийшов». Так стоїмо, а він тоже стоїть і на нас дивиться, а чорний, як ніч, страшний! А здоровий, як веніків собака! Коли це Шаленчиха іде, і сразу до мене: «Шурон, а який же ти зробився здоровий та красивий!». Ну-ну, думаю, ще тільки цього мені не хватало! Так дулю скрутив і в кармані держу, думаю, давай, базікай!..

Йонатан. А дулю нашо?

Венік. А ти шо, не знаєш? Вона ж робить! Вже двох чоловіків поховала, а зараз третього шукає! Ти думаєш, вона просто так біля цвинтаря живе? Я тобі так, Йонатан, скажу. Просто так нічого не буває.

Вареник. Точно. Мені Туз книгу читав. Називається «Бхагават-гіта». Там тоже так написано...

Йонатан. Шо Гіта, шо Зіта — всі тьолки прастітутки.

Депутат (*у телевізорі*). А половина депутатів, шо сидять в сесійному залі, прийшли сюди з тюрми, а ще по другій половині тюрма плаче...

У двері з написом «Nirvana» гупають.

Йонатан (*злякано*). Хто там?

Зловісна тиша, чути тільки, як вільно і плавно тече самогонка по широкій горлянці Веніка.

Вареник. А шо там у тебе таке?

Венік (*тихо, зловісним голосом*). Того ніхто не знає. Ключа загубили. Одні кажуть, шо там гестапо було, а старий Кіндрат, ну шо ото від самогонки помер, казав, шо тіатр...

Туз. Це отой, шо медекспертиза написала: «Тело прожгло діван?»

Венік (*хрипко*). Той самий.

Йонатан. Та... Шо тіатр, шо гестапо — один хуй.

Шурон. А ти шо, в тіатрі був?

Йонатан. Ми з Людкою осінню в Київ їздили, нашого собаку в'язати. То Людка приїбалась: «Пайдьом в тіатр, да пайдьом в тіатр». То пішли...

Шурон. І шо?

Йонатан. Та нема на шо дивитись! Одні підараси...

Венік. Та, Йонатан, не пизди!

Йонатан. Шо, я підарасів не знаю? Одні підараси, і ще прийом-чики один одному показують, оті, як їх, джіу-джітсу! А шо воно там робиться — хуй просциш... Я думав, там хоч актриси такі степенні будуть, нема жодної! Самі тільки підараси. Ну я бачу таке діло, то ломанувся в бухвет і там всю другу серію просидів. А Людці сподобалось...

Депутат (*у телевізорі*). Нам раньше всі всігда завідували, а тепер вони з нас хотять зробити хуторян...

Венік. І ото буває, вночі гупають, а потім наче собака скавчить...

Туз. То, мабуть, гестапівська вівчарка.

Венік. Я тут одного стрів з такою. Стою я в галантереї і дивлюсь собі зубні щітки, що раньше стояли руб двадцять три, а тепер руб тридцять сім копійок, коли оце заходе в отдел з собакою і каже: «Покажіть міне етот відеомагнітофон». То я йому і кажу: «Откуда ти такой смелый?». А він каже: «З Ракітного». Я один раз махнув ниткою, то він одлетів на шість метрів двадцять п'ять сантиметрів. А він каже до собаки: «Джек, фас!». То я йому кажу: «Давай сюда твого собаку! Я його порву!»

Йонатан. Мені раз Шаленчиха казала...

Венік. Я тобі, Йонатан, так скажу, тільки потім не кажи, що я не казав...

Йонатан. Ну що?

Венік. В Шаленчихи мандавошки.

Вареник. Вона воппсе дурна. Я їй кажу: «Ходім разом на базар носки продавать. І тобі, і мені вигодно. Приходим, розкладаєм товар, а вона: «Ігор, я хочу піва». Думаю, нехай. Купив їй пляшку. Вона випила: «Ігор, я хочу водки». Я їй кажу: «Шаленчиха, мені так не вигодно», — а вона: «Какой ти скучный!» Це я скучний! А вона, блядь, весела!

У двері з написом «Nirvana» гупають.

Венік (з п'яним роздратуванням). Ну чого б оце я гупав? (Роздратовано пиздить ногою в двері).

Йонатан. Це як у Ніцше написано. Коли ти дивишся в безодню, безодня дивиться на тебе.

Туз. А ти шо, читав?

Йонатан. Мене Людка заставляла. Вона стенку купила і почала туди книжки складати, що на макулатуру обмінляла. Голсуорсі, блядь, про тих, про серів і серух. Так шо вона, сука, зробила, каже, шо поки всього Голсуорсі не прочитаю, вона мені давати не буде. Ну я того Голсуорсі хуйнув про серів, вона мені Ніцше. Я їй кажу: «Люда, ми так не договарювались».

Венік. Я тобі так скажу, Йонатан, ті стенкі, книги — то дурне діло. Всякій ремонт надо починати з сантехніки.

Туз. Ти тоже, Венік, розпиздівся, наче самий умний. Ти краще скажи, де ти дівся, коли нас з Бліном ракітнянські пиздили?

Венік. Хлопці, понімаєте, тоді так срати захотілося, прямо біда. Ну їй бо, не брешу! Не вірете? Я можу гавно показати!

Хлопці з насолодою тягнуть самогонку, переварюючи цю інформацію. І саме в цю мить входить Шаленчиха. Вона здорова і гарна молодиця, її вульгарне і неохайне вбрання пасує їй краще, ніж вишукані італійські шмотки українським поп-зіркам. З двох висказаних вище припущень: а) Шаленчиха «робить»; б) у Шаленчихи мандавошки, — ми схиляємося в бік останнього. Вруці у Шаленчихи клітчата торба мандрівних «човників», під пахвою — журнал «Парад».

Шаленчиха. Привіт, «Компана»! Я вам почитати принесла!

Йонатан. А ти вмієш?

Шаленчиха (*сідає і без зайвої церемонії наливає собі гранчака*). Ти перед Людкой виябуйся, Йонатан. (*Шаленчиха миттєво заливає гранчак в горлянку і смачно хрумкає огірком*). От дивіться, що тут написано. (*Розкриває журнал «Парад» і читає вголос*). «Я конечно, некоторое время очень плотно тусовала. Но если кто думает, что бить суперледи легко, то это ашибка».

Венік. Но і трудного тоже нема ніхуя.

Шаленчиха. Це тобі, Венік, всьо лігко в житні дається. А в жінок жізнть трудная. Осьо, дивись! (*Читає*). «Кстаті, благодаря опщєнію з тусовкой я розширила круг своїх інтересов, а ето ізбавило міня от снобізма в манере одіваться. Хотя порой, когда я надіваю Дону Каран, міне кажется, что міня ето взросліт».

Йонатан. А тебе зато, Шаленчиха, всьо молодіт, яку б хуйню ти не наділа.

У двері з написом «Nirvana» гупають, за дверима чути скавучання собаки.

Депутат (*у телевізорі*). Росія і Біларусь — це наші брати, а брати повинні жити разом, в одній хаті, бо як сказав поет: «В одній хаті — одна правда, й сила, і воля».

Гупання, скавучання і депутатська промова зливаються в єдину какафонію.

Венік. Живу, як в дурдомі. Вчора жаба, сьогодні — ці привиди гестапівські!..

Вареник. А зуби тобі хто вибив?

Венік. Зуби — то хуйня. Я того казла знайшов. Вечором прихожу, так легенько двері відчиняю носакон. В хаті його радіхони сидять. Я зразу сокиру в стіл: «Ось-ось-о тобі!» Питаю: «Де ваш казьол?»

Шурон. А вони?

Венік. Та нічого. Я взяв дінґами.

Гупання в двері і скавучання собаки стали вже звичними. До цього додається ще новий звук. Це звук ключа, яким безпорадно совають у замку.

Вареник *(злякано)*. Блядь, це німці! Пацани, точно!

Шурон *(до Йонатана)*. Йонатан, а що там у Ніцше про таке написано?

Йонатан. У Ніцше написано: «Не бздо в каністру!»

Венік підбира з підлоги важку і гарну деталь сантехніки, зроблену з нержавейки, і становиться в античній позі біля дверей. Хлопці озброюються арматурою, Шаленчиха без всяких зусиль дістає з клітчастої торби важкі тіски. Гупання, скавучання, пригулшені матюки.

Шурон. Шаленчиха, а що ти тіски з собою носиш? Шо ти в них зажимаєш?

Шаленчиха. Те, про що ти подумав. Твої яйця!

Під напором потойбічних сил двері з «Nirvanoю» відчиняються. До котельної входять істоти, котрі зникли за цими дверима хто зна коли. Це Буратіно, Пьєро, Мальвіна, батько Карло, Дуремар, Карабас-Барабас і пудель Артемон. Всі вони мають дорослий (якщо не сказати старий) вигляд. Буратіно має алкоголічеські набряки під очима, червоний ніс з синіми жилками і невиразного кольору очі. В танцюючих руках він несе здоровенний золотий ключик. Пьєро схожий на Вертинського після повернення з еміграції. Мальвіна — це типова нетвереза вокзальна повія пенсійного віку. У Карабаса-Барабаса сива, як в Діда Мороза, борода волочиться по брудній підлозі. Батька Карла везе на інвалідному возику Дуремар, єдиний з всієї компанії, хто зовсім не змінився. Замикає процесію облізлий і сивий пудель Артемон.

Мальвіна (*ігрово задирає спідницю, під якою виявляються неапетитні чулки та резінки*). Ну что, реб'ята, займемося арифметикою?

Йонатан. Йдьош до жєніщини — возьми пльотку!

Карабас-Барабас (*туло*). Пльотку в сємь хвостов... Пльотку в сємь хвостов...

Депутат (*в тєлєвізорі*). Ніч іскриться і вспихуєт, як большой фонтан. І душа моя — іскрящийся фонтан...

ДІАНА

ДІЙОВІ ОСОБИ

Жора, невизначеного віку мужик, схожий на чорта, якого виперли з пекла за профнепридатність.

Василь Гнатович, вождь палати хворих, статечний мужик, схожий на Сталіна епохи підписання Ялтинської угоди.

Сірьожа, середнього віку мужик, хитрий і наївний, як вовк у казці.

Валерік, молодий мужик, хворий на голову.

Енгельс Гасанович, ліцо кавказьської національності.

Діна, юна, спокуслива і спортивна медсестра з довгими ногами, спортивними плечима і античною шиєю.

Санітари.

Дія відбувається в лікарні.

Палата відділення щелепнолицевої хірургії по вулиці Зоологічній. В палаті на кроватях лежать Василь Гнатович, Жора, Сірьожа, Валерік і Енгельс Гасанович з забинтованими в різних місцях і синіми, як баклажан, їбальниками. Найбільша кількість бинтів пішла на Валеріка. Він має на голові пишну прикрасу, розмірами і вагою схожу на чалму турецького султана. Над кроваттю Валеріка висить картина «Охотнікі на привалі» художника Перова. Хворі лежать смирно, як дрова, що чекають на холодну зиму, але це оманлива смирність. В їхніх червоних оченятах світиться бойове завзяття і жадоба життя.

За вікном палати розташований зоопарк, з якого інколи долинають тваринні звуки його волохатих мешканців, так що якщо заплющити очі, можна уявити себе в Африці.

Голос тигра за вікном. Унгх, унгх, аоунгх!

Жора. Десять часов, блядь! Можна і на годинник не дивиться!

Голос тигра. Аум!!!

Сірьожа. Ти бач, проснувся, проклятий, і гризти хоче...

Голоси вовків. Ауууу!.. *(А потім знову тигра).* Аум!

Валерік при останніх словах тигра б'є головою в стіну.

Сірьожа. Я колись у школі працював, учителем труда. Така робота, що нема що спиздить. Так харашо, що у мене жінка беременна була. Вона мел гризла. То я їй мішками таскав. Главное що інтересно, вона той цвітний не дуже любила гризти, а в основном отой, квадратний.

Голос тигра. Аум...

Василь Гнатович. Ач як розпиздівся!

Жора. Він жерти хоче.

Василь Гнатович. А ми випить хочемо. Жора, харош лежать, як стерво, катай лишень за двері, подивись, чи та пизда сьогодні діжурить. *(До Сірьожи).* А ти шо лежиш, як Ісусік? Бистро вставай і ріж ковбасу!

Сірьожа і Жора з насолодою виконують накази вождя, який дістає з матрацу пляшку з мутною рідиною і розливає в гранчаки, з яких перед тим позабрав зубні щітки. Валерік за звичаєм б'є головою в стіну.

Василь Гнатович. Валерік, тихіше, картина на голову упаде.

Валерік. Діана, Діана!

Валерік розкачується на кроваті, притримуючи обома руками чалму і час від часу пиздить головою в стіну.

Жора. Совсем поїхав пацан.

Сірьожа. Чого це він?

Василь Гнатович. То він мабуть за англійську царівну переживає, що її машина задавила. *(До Енгельса Гасановича).* Гасанович, вставай, ще наспишся.

З цими словами Василь Гнатович здирає з Гасановича аеродромну кепку, яку той натяг на обличчя, щоб відокремитись від християнського світу.

Енгельс Гасанович (злякано). Шито, апят?

Василь Гнатович. Оп'ять, оп'ять, Гасанович. Ми з тобою тут старші і повинні молодьожі подавати приклад. *(З цими словами Василь Гнатович виймає з гранчака Гасановича зубні щітки і наливає туди самогонки).*

Василь Гнатович (ефектно простягає гранчак і виголошує тост). Мир землі, здоров'я в хаті й гарна дівка на кроваті!

Голос тигра. Аум!

Валерік б'ється головою в стіну. Всі випивають.

Василь Гнатович. Валеріку більше не наливати!

Енгельс Гасанович. Хороший малшик, маладой! Тинь хочеш? Тинь силаткий, викусний. Кушай! *(Енгельс Гасанович дістає з-під кроваті диню і показує Валеріку).*

Валерік. Діана! Діана!

Енгельс Гасанович. Зачем тебе етот девушка, гилупий?

Василь Гнатович. Щас всі випиваєм по другій і розказуєм охотничі і рибальські історії!

Сірьожа (запопадливо). Правильно, Василь Гнатович, а то вобще бардак в расположении...

По команді вождя компанія випиває.

Василь Гнатович. От ти і починай, щоб багато не пиздів. Гасанович на череді.

Сірьожа. Ну слухайте. Гасанович, не совайте там рукою під одіялом, а то не слышно буде. Значить, прийшов кум на ставок, сів у ризову лодку, закинув собі мастирку на ліща, сидить. А його собака був такий, з довгими вухами, волохатий...

Жора. Ето спаніель!

Сірьожа. Ну цей спаніель, значить, поліз у воду купатися, поплив за лодкою. Кум, значить, сидить, ліща ловить однією рукою, а другою одганя того спаніеля, щоб не мішав. Коли тільки раз! Спаніель почав кричати. Кум дивиться — тоне, блядь! Кум його за вуха, давай тягти — хуя тобі, не витягне, отакена шука вчепилась! Кум за вуха собаку витяг і ото вместе з шукою кидає в лодку. Ну ніг, канешно, в собаки вже немає, а шука погризла ризову лодку,

воздух вийшов, і кум чуть не потонув. А шука пішла собі... Десь кілограмів триста...

Жора. Ховайте стакани! Діна йде!

Входить Діна, освітлюючи своєю красою убоге приміщення.

Валерік. Діана! Діана!

Діна. Хлопчики, Валеріку не наливайте, йому сьогодні на ампутацію. І приберіть закуску, професор буде на обході.

Василь Гнатович. А ми і йому наллєм!

Діна, спокусливо посміхаючись, розчиняється в повітрі.

Сірьожа. От інтересно, шо йому будуть ампутіровать? Може вуха?

Валерік. Діана!

Енгельс Гасанович. Чито переживаєш, гилупий! Етот девушка — все животное.

Василь Гнатович. Гасанович, давай, твоя черга.

Енгельс Гасанович. У нас бань есть. Називається «Фантазія». Етот бань «Фантазія» малшик работает, Мухтарчик, жопп, как куруш, силадкий, викусний. Я пирихожу, говорю баншик, гиде етот малшик? Он говорит, малшик занят, есть девушка. Я говорю, зачем мне етот животное? Я хочу малшик...

Василь Гнатович. Ти, Гасанович, получаєш штрафне очко. Ето історія не риболовна і не охотнича.

Енгельс Гасанович. Какой охотничий-махотничий, етот історія пиро животных...

Василь Гнатович. Гасановичу не наливать, Жора, давай.

Всі, крім Валеріка і ображеного Енгельса Гасановича, випивають.

Жора. У мене друг Микола. Він прапором служить у спецназі. Їде машиною по Африці. Коли раз! Отакенна анаконда в кустах лежить! Метрів сто п'ятдесят! Біла, блядь! Микола виходить з машини, бере монтировку і її по жопі, хуяк! Змотав, поклав в багажник і в штаб полка. То потом по ту анаконду приїхали учьоние її ізучать, чога вона побіліла. То казали, шо вона виповзла з пещери. А в тій пещері дуже енергія кльова. Там навіть хрест стоїть, і якщо людина хворіє, то її на три дні на тому хресті розпинають...

Сірьожа. А якщо срати захоче?

Жора. Ну як це срати? Якщо в бога не віре, то і не вилікується!

Сірьожа. Та не! Людина — це ж жива істота. Вона пісять хоче!

Голос тигра. Аум!

Жора. От кому єсть що про охоту розказать!

Сірьожа (*запопадливо*). Тепер хай Василь Гнатович розкаже. Він мабуть таке знає, що і тигру нехуй делать!

Василь Гнатович витримує акторську паузу і починає розповідь страшним хрипким голосом, зловісно рухаючи вусами в різні боки.

Василь Гнатович. Дев'ять душ дітей пропало в ставку. Потом ще двоє. Стали люди радитись. Наварили каші. П'ять казанів! І всю кашу вивернули в ставок! Він іззів...

Всі хором. Хто?!

Василь Гнатович (страшним голосом). Сом! Йому в середині розпуклося і він вивернувся!

Всі хором. І що?

Василь Гнатович. Дві пари волів впрягли, відвезли на кладовище і там поховали!

Жора. Ніхуя собі!

Валерік. Діана!

Входять санітари під керуванням Діни. Вони грузять Валеріка на лікарняну каталку і увозять в операційну.

Сірьожа (*до санітарів*). А що ви йому відрізати будете?

Санітар (*шуткує*). А голову відріжем нахуй.

Василь Гнатович. Ти, Сірьожа, довиябуєшся, що вони і тобі щось відріжуть.

Сірьожа. Та вже нема чого відрізати, Василь Гнатович. Жора, у тебе дротинки немає, щоб голову почухати? Так свербить, проклята, під гіпсом, а палець не дістає.

Жора. Тобі милом треба було перед тим голову вимить...

Сірьожа. Та! Те мило до пизди. От я вам розкажу про мило. У мене дід був. Він корови пас. Коли це іде большаком і бачить, в канаві вовк лежить. Здоровенний такий волчара, лежить і спить!

Дід підійшов і батагом як переїбе! Вовк підскочив вверх метрів на двадцять, ні, на двадцять п'ять! І всього діда обісрав. Дід приходе додому, взяв мило, і давай митися. Ну він був одет в труси і майку, це літом було, значить, миється, миється, ніхуя не получається, бздить і всьо. Жінка прийшла і вигнала його з хати. Так у нього вся жизнь перевернулася у хуйову сторону. І на роботу не міг устроїться, бо від нього бзділо, і жінка пішла, і в армію не взяли. А він хотів бути воєнним, а не вийшло через вовка. То коли вмер, поховали разом з вовком. Я до баби в село приїхав з жінкою, хотів на могилу сходити, а баба каже: «Ви, діточки, до того вовка не ходіть, бо бздить досі». Ото тобі й мило!

Енгельс Гасанович. Самий обідний, чито когда я етот девушка, етот животное воспользовался, банщик пириходит і говорит: «Малшик освободился». А я ситарий человек...

Василь Гнатович. Всім налить, Гасанович штрафну пропускає. Жорі приготуватися.

Тигр. Аум!

Жора. У мене оцей друг Микола, що оце прапором в спецназі служить. Ну їде він машиною по Африці. Коли бачить, отакенний орьол сидить біля дороги і спить. Метра три завбільшки. Ну Микола вилазить з машини, бере монтіровку і його по жопі — хуяк! Так орьол взлетів, взяв камінь і як хуйне в прапора! Він в паденії через себе очередь з акаеса як дасть! Попає раз десять! Но орьол все одно улетів.

Василь Гнатович. Ці тварюки взагалі дуже живучі і злі. У мене в хазайстві кроль був. Здоровий, кілограм на п'ятдесят, а злий, як собака. Він собі в дитинстві дротом око виколов, то ми його Кутузовим прозвали. Бувало, хтось їде до хати, то він зараз до штанів і порве! То я його на ланцюг посадив, бо у двір було ніяк зайти. Ну правда, він не гавкав, брехать не буду, але гарчав добряче.

Сірьожа. А чим ви його годували, Василь Гнатович?

Василь Гнатович. А він у мене все їв. Гарбузи йому порубаю — їсть, картоплі — відро міг втоптати. Но найбільше м'ясо любив. Ми як кабана заколемо, то я йому відразу свіжини покладу, то він сидить такий довольний, вухами соває, морда вся в крові! Тільки мене одного признавав! Я і на охоту з ним ходив. Так ті зайці, лисиці дла нього було так, тьху! Він вовка доганяв льогко!

Жора. А зараз де він?

Василь Гнатович. Помер наш Кутузов. Вже років три. Сусіди отруїли, що він їхніх курей погриз.

Енгельс Гасанович. У мене адін асьол біл, жоф как персік...

Жора. Енгельс Гасанович, мовчить раді бога, з вашою порнографією, якщо випить хочете, бо Василь Гнатович не наллє!

Василь Гнатович (*милостиво*). Ну, Жора, налий Гасановичу, хай він хоч засне, бо інакше вночі тигр спати не дасть!

Тигр. Аум!

Вовки. Ауууу! (*А потім знову тигр*). Аум!

Компанія випиває, закусуючи ковбасою і динею Енгельса Гасановича. Входять санітари з прооперованим Валеріком на каталці. Валерік спить під дією наркоза, на голові замість чалми турецького султана легенька пов'язка. Один з санітарів тримає відпиляні від Валеріка добрячі оленячі роги.

Сірьожа. Це його?

Санітар. А чиї ж? Півчаса пиляли. Хай як випишеться — над кроваттю прибі'є. На всю жизнь пам'ять буде. (*Санітар кладе роги на тумбочку*).

Валерік (*марить*). Діана!

Жора. Переживає пацан!

Санітар. Всьо, хлопці, кінчайте базар, всім отбой. (*Санітар тушить світло і зачиняє за собою двері*).

Місяць, який заглядає в палату, обливає своїм срібним сяйвом хворих, схожих у своїх бінтах та халатах на клан бедуїнів в пустелі. Тихо, наче з повітря, з'являється Діна. Вона в короткій, вище колін туніці, так що нам видно її божественні коліна. Вруці у неї лук, за спиною сагайдак з стрілами. У ніг Діни маленька і струнка лань, їхні тіла світяться з середини місячним сяйвом. Діна підходить до Валеріка, цілує його в нещасний лоб і разом з ланню впливає в вікно під шалений акомпанемент вовків, тигрів, гієн, і всіх інших істот, котрим не спиться вночі.

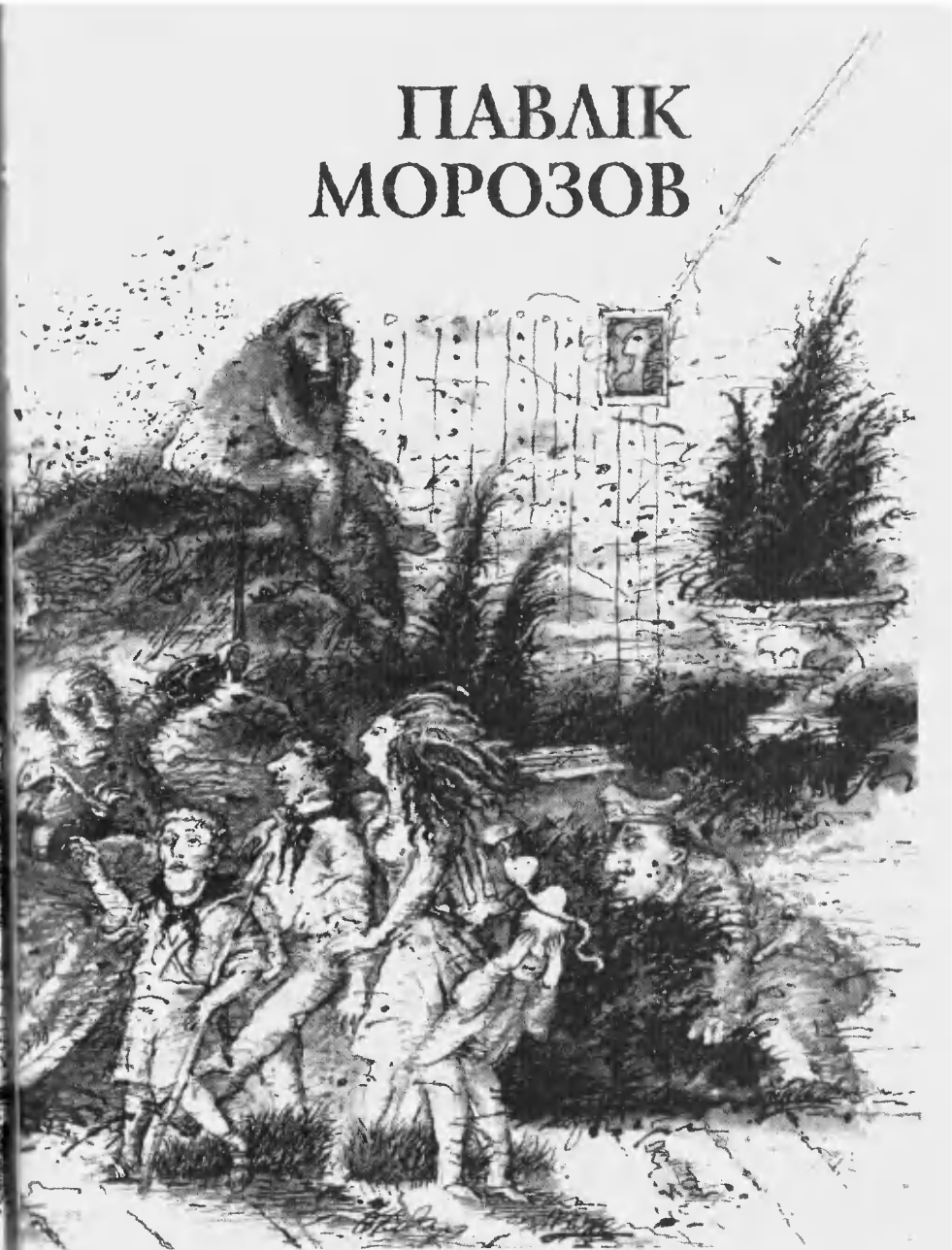
Валерік (*маніякально бурмоче уві сні*). Діана!

Енгельс Гасанович. Гилупий, какой ти гилупий, малшик!

Голос тигра. Аум!

Завіса

ПАВЛИК МОРОЗОВ

*Присвячується
моїй дружині Марії*

ПАВЛІК МОРОЗОВ

Епічна трагедія

*Всьо смєшалось
в домє Яблонскіх
Генерал А.Лебєдь*

ДІЙОВІ ОСОБИ

Павлік Морозов, піонер, атлетичний юнак, нордична краса і гітлерюгендівська зачіска, одягнений просто і зі смаком в білу сорочку і короткі шкіряні штанці. З різних боків Павлік Морозов перетягнутий мілітарними шкіряними ремінцями.

Савва Морозов, батько Павліка Морозова, скупий і хтивий куркуль.

Шукін, друг Савви, такий же мудак, як і він.

Пелагея Нилівна, жінка Савви Морозова, мати Павліка Морозова, гарна, ще нестара жінка, схожа на Мать-Батьківщину з відомого плакату.

Павел Власов, побочний син Пелагеї Нилівни, здоровенний, схожий на Кінг-Конга мужик, сильний і неімовірно тупий.

Генерал Власов, полюбовник Пелагеї Нилівни, батько Павла Власова, фашистський перевертень і таємний агент Канаріса.

Канаріс, шеф Абверу третього Рейху, в трагедії не з'являється.

Філін, здоровенна і жирна сова, виконує обов'язки агента генерала Власова.

Учитель атеїзму, плюгавий мужчина в бухгалтерських нарукавниках.

Альонушка і Іванушка, фольклорні потвори, існуючі в нашій підсвідомості.

Зевс, божественний вождь і вчитель, в трагедії не з'являється.

Сфінкс, кровожерна, підступна і хтива міфологічна потвора, з пазурами, крилами, цицьками і пиздою.

Микола Островський, сліпий пророк храма Аполлона.

Сука і Блядь, кровожерні хімери помсти, богині гівна, мух і менструації, так звані Ерінії.

Клімакс, вісник богів, насилаємий на Суку і Блядь.

А також піонери, куркулі, фашисти, бляді, примари, чорти, дракони, горгони і медузи.

Дія відбувається в глухій сибірській тайзі під час другої світової війни.

ДІЯ ПЕРША

Величний хвойний ліс з мхами, ліанами, ялинами і кедрами. Де по де до них самотньо тулиться берізка. Чути піонерський горн. Через чашобу пробирається піонерський загін. Сховавшись за сосною, на загін зловісно уха здоровенний Філін.

Філін.

Угу-угу-угу-угу...

Павлік Морозов

(підходить до Учителя атеїзму, який веде загін).

Я знаю, це фашист угука на сосні,

Склада він карти наших болотів,

Щоб переслати їх Гудеріану.

Філін.

Угу-угу-угу...

Учитель атеїзму

От падло,

Шкода маузер свій дома я забув!

Філін (іронічно).

Угу...

Павлік Морозов.

Узнатъ він хоче тайни піонерські,

А потім побіжить і закладе

Гудеріану всі секрети наші.

Учитель атеїзму.

Ти перебільшуєш, Павлуша, як завжди.

Скоріш за все, ексгібіціоніст забрався на сосну.

Дівчаток недозрілих наших хоче він

Злякать з сосни зненацька видом хуя.

Чого робити там фашисту, не пойму я?

Філін.

Угу...

Павлік Морозов.

Це знають ще у яслах малі діти,

Що лучше перебдіть, ніж недобдіти.

Катаймо на сосну, стягнем його за яйця

І спитаєм документа. А як не покаже,

То почнемо пиздитъ. Ото натішимся!

Я пиздити люблю! Людей, також жінок,

Курей, свиней, собак... Особенно

Я кошенят люблю топити. Як приємно!

Сидиш собі спокійно на відрі і палиш люльку,

А воно, маленьке і дурне, все тичеться у сраку.

Так хороше, що пісню заспіваєш, а потім

Їх лопатою порубиш на шматочки

Та й викинеш к хуям.
Нет, всьо-такі природу я люблю!
І Родіну, берьозку і рябіну.
Люблю я куст ракіти над рекой...

Філін (з дерева).

Край родной, навек любімый,
Где найдьош ещю такой?..

Учитель атеїзму.

От бачиш — наші там. А ти — кругом шпіони.
Ето снайпер, молодой боец.

Павлік Морозов

(бере в руку здоровенну ломаку).

А як шпіон, тада ему піздец!

Павлік кида снаряд Філіну в голову. Філін пада з страшним стуком, як мішок з гамном. Павлік бере Філіна за ноги.

Павлік Морозов(передразнює вожатого).

Снайпер! Молодой боец!.. А как же,

Прямо ворошиловський стрілок!

Павлік з розмаху пиздить важким Філіном об берізку, якій зовсім недавно признався в любові. Берізка ламається.

Учитель атеїзму (до дітей).

Деті, сейчас ми хором плюнем

На цього Філіна. Раз-два-три!..

Діти хором плюють і сразу же запевают весьолу пісню про кузнечіка. Обряд очищення на цьому закінчується, і загін, ламаючи на своєму путі дерева, суне в тайгу, залишаючи за собою дохлого Філіна, поламану берізку, бички, консервні банки і гандони.

М'якою, тигристою ходою входить генерал Власов. На ньому красиві сині галіфе, шашка і папаха.

Генерал Власов (поміча Філіна).

От блядь, таки мудак нарвався!

І знов я без связного залишився.

А йобаний Канаріс, мудодзвон,

Пиздить в своїй їбучій шифрограмі,

Шо Філіну залізного хреста присвоїв фюрер.

Мабуть, вже посмертно...

Власов підніма філіна за ноги.

Ну шо, падлюка, ще не охладєл?

Філін (*одкрива одне око*).

Канаріс не піздєл?

Генерал Власов.

Шоб ти сказивсь, ушастий долбойоб!

Так налякав, шо я ледь не усравсь

В свої красиві нові галіфе

І нову вещь красиву чуть не спортів.

Докладувай мершій!

Філін.

Я узнав маршрути,

Тих наглих пацанів в коротких штанях,

Шо об берізку пиздили мене.

Вони ідуть на дальнії болота,

В яких усяка водиться гидота,

Учитель атеїзму їх веде,

Шоб довести, шо все це предрассудки,

Шо чорт — це видумки, вампіри — п'яні шутки,

А прівіденія — безстидні проститутки,

Які за руб залізуть в склеп сімейний.

Їм поїбать, шо там жмури лежать —

Безнравственні падорви!

Генерал Власов.

Ну-ну, вже розпиздівсь, пташиний гуманіст,

Жан Жак Руссо... А сам передавив

І виїбав усе, шо в лісі менш за тебе!

Диви, яка пустиня навкруги:

Ні зайчика, ні мишки, ні білочки!

Філін.

Зато гадюки єсть і кровожерна рись.

Жить стало лучше, стало веселее,

Теперь жить стало просто заїбісь!

Генерал Власов.

Ходім, ушаста блядь, за цими мудаками!

Вони шукають те, чого нема,

Шоб довести, шо його не існує.

Так часто містики, доведені до краю
Шуканням чорта, думають,
Що раз його нема, то й нема і бога.
А після цього сруть у алтарі
І дароносицю. Аж тут приходить чорт
У синіх галіфе, і саме час задуматись,
Що раз він появивсь, то і бог десь рядом ходить.
Люди, люди, ці дурні казли!..
Як остопиздили мені містичні бляді,
Обвішані восточною хуйнею,
Що перед тим, як взяти хуя в рота,
Повинна привести себе у резонанс
З ефіром світовим. Кістляві атеїстки,
Що лекції читають кугутам про Марс
І іншу поїбень, а кугути
Їбуть їх довгими сумними вечорами
Десь під коморою, а та тіки сопить,
А крикнути стісняється, падлюка,
Бо з города приїхала в костюмі
І дулю накрутила в голові,
Совсем не в кайф їбать таку колоду
Безчувственну! Та і клікуши тоже хороши —
Стоять на цвинтарі, простягши загірбайла,
А як не даш їм грошей, то січас обматюкають
І плюнуть на пальто, що і хімчистка
Потім не почистить! Куди не кину оком
 стомленим —
Кругом хуйня. Заябують мене питання сучі:
Що лучше — бездуховність, розпатлана самиця
 злоїбуча,
Що верхи на скаженім бугаї
Шаленим чвалом мчить в пампасах предранкових
У нікуда? Або духовність смирна, що перстами,
Покрученими від поліартриту,
Показує нам, де дорога к храму?
В храмі тім залізо ржаве лежить у різних позах
І гнила картопля...
О, блядський смисл життя, якщо ти єсть!..

Філін.

Ти тоже розпиздівся на весь ліс,
Начальник, ну просто романтизмом
Повіяло і Байроном набзділо трохи...
Шо ж ти не пішов в поети,
А подавсь в шпіони?

Генерал Власов.

Справа в тому, шо поети
Разлічними стіхами нам об'ясняли світ,
Но основна задача в тому состоїт,
Шоб світ сей переделалі шпіони!..

Голос з лісу.

Ау-ау!..

Генерал Власов.

То Пелагея. Вона у ліс по ягоди пішла.
Втікла із дома, шоб синок не пиздив.
Він їх обох пиздячить — маму й тата.
Хіба це жизнь? Щодень приходить п'яний
І батька з матір'ю халявами по пиці виховує...

Філін.

Та отруїти нада!

Генерал Власов.

Ха,
Його труїли ми неоднократно.
Та вся отрута в його організмі
Вмить перетворюється на шмурдяк молдавський.
Гівно, яке він їсть, у ту же мить
Утворюється білосніжним салом.

Входить Пелагея Нилівна, Мать з великої букви — ум, честь і совість
нашої епохи, з слідами билой краси на лице і теле.

Пелагея Нилівна (ридаючи, до генерала).

Мій любчику, яка хуйова жизнь!!!
Хотілося б, усе в пизду пославши,
Вдвох милуватися у бані на полиці,
І віничком любовно пиздитись, і сьорбати чайок.
А замість цього у тебе разведка, Філін,
Пиздобол Канаріс, а у мене —

Мій чоловік, алкаш і бабнік,
І два сини — епічних героя,
Бодай би їх побили метастази!..

Філін.

Я знаю, храм стоїть серед болота,
А в храмі — домовина на цепу.
Про це не знає жодная сволота,
Що в домовині тій сліпий пророк живе.
Зовуть його Микола. За життя
Хуйні він різної навигрібав довкола
Так дохую, що світлий Аполлон,
Якому поїбать обично на страждання
Припездяного нашого народу,
Раптово зглянувся і швидко осліпив
Миколу стрілами, щоб той не бачив
Більш пиздоватізму і не страждав
Безсмысленно, як ми усі страждаєм.
Ходім до нього, він скаже, як нам жити.
Бо нема ніякого терпіння,
Так дальше жить ніззя, скрізь долбойоби!..
Навіщо, мамо мудрая сова, мене ти народила?!

Філін б'ється головою об сосну. Сосна ламається.

Генерал Власов.

Ну-ну, майн лібер Совушка, не плачь!
Прийде Гудеріан і з ним дядько Канаріс,
Мішок смачних засмажених мишей
Вони тобі подарять...

Чути страшне рипіння дерев. На галявину, ламаючи дерева, виходить Павел Власов — здоровенний, схожий на Кінг-Конга мужик, з сокирою на поясі. Павел Власов пиздить себе обома руками в груди, які издають звук, ніби в зоні пиздять по рельсу. Всі ховаються.

Павел Власов (страшно ричить).

Мать! Мать! Мать!..

Генерал Власов.

Ну, бля, піздец!..

Пелагея Нилівна.

Тихіше, помовчіть! Бо як побачить,
То з'їсть усіх, а Філіном закусить!

Генерал Власов (з *гордістю*).

А всьо-такі, синок на мене схож.

Його би в ПТУ, чи в інститута...

А так — немає смисла нікакого,

Шо він пиздячить ліс і розриває

Навпіл шатунів, і греблі рве...

Діяльність пиздувата!

Філін (*здогадався*).

Ха, він — лишня людина!..

Павел Власов меланхолійно лама об коліно віковічні сосни. Раптово помічає нашу компанію і іздає страшне кінгконгівське гарчання. Натякані радіхони разом з жирною совою безпорадно бігають у монстра між ніг і від жаху страшно кричать. Причому підступний Власов-батько, відступаючи, заманює сінка до оркестрової ями. Зі звуком скинутого здзвінниці дзвона Павел Власов валиться в яму на фаготи і контрабаси.

ДІЯ ДРУГА

Гидке болото з отруйними випарами і сюрреалістичними міражами. В центрі болота стоїть вдало вкомпонований в пейзаж храм Аполлона. Храм представляє собою древнєгрецький дорічеський ордер, з капітелями, пропілеями і всією положеною поїбен'ю, тільки зроблений, на відміну від грецького, з дерева російським способом «в лапу». Знизу храм Аполлона опирається на дві гидкі, жовті і брудні курячі лапи. На краю болота, в позі мисливців на привалі художника Перова, сидять два розпиздяї: Савва Морозов і його друг Щукін. Обидва тримають в правій руці гранчаки з горілкою, а в лівій — блядей.

Савва Морозов

(*показує гранчаком горілки на болото*).

Дивись, ну где єщо така краса?

То Русь могучая, всього в ній дохуя —

Лісов, полей і рек, болот, пустинь і тундри,

А также і тайги в ній сильно дохуя!..

І всюди Руссю пахнет! Человек

Здесь вольно нюхает тот запах до опиздініння...

Щукін (саркастично).

І шо, нанюхався, а потім сам насре,
Щоб інші нюхали? І шо характерно,
Ніколи сам не убере гавно,
А так лежать полишить.
Необразований, неграмотний мужик!
Нет, всьо-такі нам до Європи
Срать і срать ещьо.

Савва Морозов.

А нравственне начало?
Мужик хоча й дурний, але святий.
Його їбуть, а він вніманія на те не обраща,
І хоч полезного не робить ніхуя,
Но і не злобиться. І любить все кругом:
Растенія, звірят і пташенят,
Також дітей, людей, дівчаток, молодиць
І бога!

Щукін.

Бога не чіпай.
Сидиш собі в болоті із блядами
Та ящиком горілки, кіряєш, як мудак,
І лупиш комарів на товстій пиці.
Не можна говорити
Про бога в такому положенні!
Та крім того, навіщо богу здався ти —
Неграмотний казьол, шо тіки вміє,
Шо кірять та жінку пиздити?
Якби отут січас з'явився бог,
Чи може якийсь святий, шо б ти сказав йому?
Нічого б ти не видумав, окрім:
«Сідай, давай кірнем». Мудило ти!

Савва Морозов (повчально).

Якби з'явивсь щас світлий Аполлон,
То не пришлось б нам пиздїть багато.
Він піздюлеї би нам понакидав фігурних,
Горілку він розбив би, а блядей
Повикидав в болото, і правильно б зробив.

О, як би я

Хотів піти на прощу в гидке болото,
Де бовваніє храм святий серед лілей та жаб!
Покаявся б і гірко зарідав би,
Бо наробив у жізні я багато
Хуйні усякої!..

Щукін.

Чого ж не йдеш?

Савва Морозов.

Боюся! Там страшна випь регоче по ночах,
І сом живе, що давить бугаї,
А люди так ковта.
Альонушка сидить на камні там,
Уся зелена, пазурі в крові,
А посмішка, як в Берії. Когось чека, блядого,
І дивиться у воду, мов дурна...
Їбав я там ходити!

Щукін.

Якщо віриш,
То тіки побажай, і храм прийде
І стане на леваді.
Не треба буде лізти у болото
І бздіти, мов шпіон в тилу врага.
Давай гукнем його, ви, бляді, теж гукайте!

Всі хором.

Еге-ге-гей, ізбушка пацавата!
Катай сюда і з нами третей будь,
Бо ми удвох, а бляді в счѳот не йдуть!

Обидва розпиздяї разом з блядами бігають і кричать, утворюючи на краю болота базар. Раптом храм Аполлона з жахливим рипінням робить поворота і на жовтих курячих ногах пиздує прямо на п'яних шакалів. Обидва від жаху падають мармизами в болотні незабудки. Храм отряхує з ніг болотне гівно, водорослі і жаби.

Храм.

Ви звали, я прийшов!

Щукін.

Пі-пі-піздец.

Двері храму з грюкотом падають в болотне гівно, у проломі дверей видно, як в середині на ланцюгах агресивно гойдається кришталева домовина. Амплітуда гойдання зростає, ланцюги лопаються, і гроб невидимою силою виплювається з храму на леваду. Кришталева кришка відлітає нахуй, із зручної прийомної домовини піднімається Пророк Микола — сліпий проріцатель храму Аполлона, вдягнутий в шинель, із зализинами на лобі, і гранчаком у руці, і з маузером і шашкою на поясі.

Пророк Микола.

Ви звали? Я прийшов. Налийте, підараси,

Бо щас піздюлей вам понакладу!

Шо лежите, як вшивіє матраси?

Савва Морозов.

Ха, то ти із домовини?

Навіщо ж там тобі пістоль і шашка,

Та ще стакан, гранений, як алмаз?

І лаєшся до того ж, як скажених,

На всякого, що він є підарас.

Ти сам такий! Шо більма залупаєш?

Недаром, мабуть, повилазило тобі.

Пиздять, шо ти пророк, — пророчествуй,

ШО ЗНАЄШ,

Або уйобуй! Шось одно із двох.

Таких гандонів часто бачив я,

Шо всім пиздять: я гуру, я учитель,

Несіть мені усі по три рубля.

І мудрості я дам вам дохуя.

А сам читать умеє по складам

І голосно пердити в кампанії дам...

Не бажаючи далі слухати цей потік підсвідомості, Пророк Микола смачно пиздить Савву маузером по мармизі, той падає.

Пророк Микола (до Щукіна).

Ти тоже попиздіти хочеш?

Щукін.

Нє, я нє.

Роздратований Микола хряпає маузером і Шукіна тоже. Попизджені Шукін і Морозов лазять рака, потроху критикуя пророка. Пророк Микола миттю хуяре гранчак горілки. Руба закуску, мимоходом запиздячує

шашкою блядь. Потім скида чоботи і портянки і з насолодою виколупує бруд поміж пальців. Друга блядь з жаху сховалася в домовину і неприємно там усцалась. З домовини ріденькими струмочками тече рудувата сеча.

Савва Морозов (з докором, до Шукіна).

От бач, до чого привело шукання правди!

Якого хуя ти його позвав?

Той жлоб у домовині — не пророк.

Не бачив я пророків у шинелях

Із маузером, то фурія якась, то вурдалак.

Пизділи мирно ми про нашу жізнь

Хуйовую, я нюхав тьоплий воздух,

Відчуваючи, неначе смачним салом повіяло...

Подумав я, шо смалять кабана,

А навкруги сидять друзя, красиві,

Утончьонні, з веселими блядями,

І ніздрі жадібно розширились у мене,

І почало мені здаватись, шо січас

Пойму я жізнь, її закони сложні і красиві,

Її гармонію...

Пророк Микола.

Замовч і не пизди!

Які закони там, де бляді хтиві,

Скупі, невиховані, шо при виді грошей

Напустять на персидський килим слину,

Нахабно сцуть пророку в домовину?

Чому я, молодий, розумний, гарний

Замість того, щоб їздить у круїзи,

Дивлюсь на їхні блядські капрізи

І слухаю, як ви, засранці потні,

Отут пятакаєте? Знаю ваші мислі

Хуйові, про аршин, яким не можна міряти Росію,

Бо ним ви хуя міряли у бані,

І тепер він правильную цифру не покаже,

А потім плакати, як крокодил підступний,

Шо в нас нарід дурний, і п'є багато,

Шо правди ніхуя нема ніде,

А згодом йобнути горілки літрів зо два,

Блювають самозакохаю і пиздити сім'ю:

Жінок, дітей, тварин, ламати фікус —
Растеніє корисне, бити посуд...
О, злі єхідни, знаю мислі ваші!..
Пророчеств мудрих ви від мене ждете?
Так я вам дам моїх піздюлей страшних,
Ніякая Кассандра вас по яйцях
Ногой не впизде влучно так, как я!..

З цими словами пророк Микола пиздить обох славянських гуманістів.
Несподіваний крик зупиняє його невдячну працю. На тлі лісу з трубой і барабаном з'являється піонерський загін з Павліком Морозовим і Учителем атеїзму на чолі.

Павлік Морозов (до дітей).

Стояти всім, їбати вашу мати!

Учитель атеїзму (до дітей).

Дивіться, діти, на болото гидке.

Церковники задурюють нарід

І кажуть, що живуть русалки там,

Чорти і всякі інші бляді мокры.

Я запевняю вас, нема там ніхуя.

Ми тракторами тут пісок навозим,

Акацію посадим, обеліска вколупаєм в баговиння.

На ньому ми напишем, що в майбутнім

Тут буде пам'ятник стояти комуністам порубаним.

Показує на храм Аполлона.

А ця ізбушка скромна —

Капіталістів це трактир развратний.

Сюди, подалі від біди народной,

Блядей водили куркулі і графи.

Тепер в ній буде школа для сиріт,

Дітей і всяческіх дебілів.

Пророк Микола.

Чим так пиздіти на весь ліс розумно,

Ти краще б подивився в болото уважніше.

Справді, порада досить слушна. З болотного баговиння вилазить Альонушка, саме така, як її описував Савва Морозов. Її посмішка дозволяє бачити в неї чималенькі ікла. Без зайвої тяганини вона хапає Учителя атеїзму і, перекусивши йому артерію, з задоволенням реготом тягне жертву

в очерет. Кривавий фонтанчик ще деякий час фонтанірує з болота, звідти ж чути звуки розгризаємих кісток.

Пророк Микола.

Хто ще пиздіти буде, запитую?

Пиздіти більш ніхто не хоче. Павлік Морозов героїськи волохатить собі чуба.

Павлік Морозов.

Він ворог був, мені його не шкода.

Він нас наябував, казав, нема чортів.

Туди йому й дорога, підарасу!

Савва Морозов (до Шукіна).

Це мій синок, епічеській герой.

Він рятувати нас прийшов сюда,

Своїх штурмовиків привів загони.

Спортивні хлопці, ті що знають джіу-джітсу

Прийоми смертоносні, кирпичину

Усяк із них мармизою лама.

Пророк Микола.

Учив я трохи вас, старих шакалів,

Як Родіну любити, та мабуть

Перестарався трохи. Відтепер

Ви знати будете, як храма викликати на леваду,

Плювати в дароносицю, пости

Не соблюдять бездумно. Скажіть спасибі

Альонушці, що вже наїлась трохи.

І цю блядюгу з гроба заберіть,

Вона кришталь гірський мені зіпсує

Своєю мочемою хворою. Від неї

На домовині в стилі рококо

Підуть такі паскудні жовті плями,

А домовину чисту я люблю...

Павлік Морозов.

То ти пророк святий?

Пророк Микола.

Так, я пророк — педант-акуратіст,

Молюся богу я і пизджу фарісеїв.

Але ж його нема. Так в школі я учив,
Що все зробив не бог, а обізіяна.

Сказала це тобі та срака п'яна,
Шо їсть її Альонушка тепер.

Хлопці, наябували нас, бог є!

Всі падають на коліна і пиздять мармизами болотні незабудки. Савва Морозов і Шукін запопадливо пиздять сильніше за всіх. Засцана блядь вилазить з кришталевої домовини і з цікавістю спостерігає величне видовище масового покаяння.

Покайтесь, браття, і не робіть хуйні,
Не бздіть нікого, за нами Аполлон!
Якщо хтось скаже вам, що він — мудак,
Що хтива обізяна сидить на променистій
 колісниці

І чуха сраку арфою співця,
Ви зараз же такому мавпофілу ногою
Бийте в яйця. У цей спосіб
Загітував багато неофітів —
Сказати вам по правді, не люблю я
Тих блядських теревенів, бо не вірю
У силу слова я, а вірю
У силу піздюлей!

З цими словами пророк для профілактики пиздить неофітів ногою по зубах і по печінці.

Учителю, ми за тобою підемо,
Не будемо пиздити всіх тих, кого раніше
Ми пиздили, а тіки тих,
Кого ти скажеш.

Ідіть по світу, діти Аполлона,
І агітуйте бидло безпринципне

Фігурними піздюлями. Не бійтесь,
Коли, священної люттю надіхненні,
Ви зробите калікою когось.
Вас будуть тіки більше поважати,
Підносити дари і пригощати
Портвейном ароматним. Ви об стіну
Побийте ті пляшки, дари до хати
Господаря знесіть, а потім сірниками
Підпаліть його обійстя. Їх сусіди
Тоді полюблять вас і скажуть: «Це святі!
Ідіть сюда, ми чуда хочемо». Халяви
Чобіт своїх від бруда обтрусіть
І йдіть до них вечеряти.

Павлік Морозов.

А чудо?

Пророк Микола.

Чудо в тому полягає,
Що пиздити не будете ви їх.

Савва Морозов.

О, мудрий наш пророк! Старцям потворним
Дозволь піти в свої дома убогі,
Щоб ми могли молитись Аполлону,
Альонушці, зеленим бісам, відьмам.
А сірники тримати на полиці
Ми будемо, чекаючи святих,
Нехай придуть і спалять к їбіням
Майно улюблене, а нам, старцям нужденним,
Повибивають зуби, нам же краще.
Бо легше тим прийти до Аполлона,
В кого нема зубів, відбиті нирки,
Замість очей стирчать криваві дірки,
І рідка волосня нагадує про жізн
Розпусную з блядами і гімназистками!

Павлік Морозов.

Все, батько, напизділи ви! Вам треба
Скоріш додому бігти, бо в лабази
Ви мрієте залізи. У пилюці,
В танцюючому світлі каганця,

Ви з головою зануритесь у гроші,
І, як свиня, в них будете качатись,
І криками дурними кажанів
Лякати під стріхою. **Я** помічав за вами
Уже давно цю пиздувату жадність!
Невидимий, за вами я ходив
З ліхтариком в кишені
Моїх штанів широких. **Я** сокиру
З собою носив, щоб нею запиздячить
Пацюків, що по коморах нишпорять. Як раптом
Спинились ви, і вогник освітив
Потворну вашу пику, хижі зуби
І слину, що котилася із рота
На землю вогку. **Я** вас упізнав,
І так мені зробилися противні
Істинки ваші дикі, що ледь-ледь
Сокиру стримав я. Загавкав тут собака,
Раптово перший півень прокричав,
Ви матюкнулись лайкою брудною
І двері зачинили, мабуть, мамку
Пішли їбати безчужу. Грошима
Ви шаруділи, бавилися хуєм
Через кишеню. Схаменіться, батьку!
Віддайте гроші капостні на храма!..

Павлік Морозов величним жестом показує на пацавату ізбушку на
курячих ножках.

Савва Морозов.

Ага, гандони, грошей захотілось?!
Гамна вам на лопаті, жебракам!

Він робить руками всім зрозумілого жеста.

Пророк Микола.

Я сумно дивлюся на наше покоління,
Жлобів невихованих! Гроші їм дорожчі
За храм святий! Мамоні, а не богу
Возносять ці хуї свої молитви!
Ви тихо задушить його,

Як цуцика. Хто хоче це зробити,
Хай вийде на три кроки уперед.

Всі піонери на чолі з Павліком, не вагаючись ні хвилики, роблять вперед три кроки з криком.

Піонери.

Можна я?

Пророк Микола.

Павлуша — старшенький, то йому й душити,
Бо жінь свою потрібно так прожити,
Щоб соромно не було за роки,
Що прожив ти їх так, як підарас паскудний.
Кінчай скоріш спектакль цей вельми нудний!

Павлуша з насолодою душить батька його ж бородою. Він пхає її Савві в рота і закручує вузлом. Піонери під час акції б'ють в барабани. Зробивши справу, Павлік підходить до пророка Миколі і робить піонерський салют. Два піонери пов'язують пророку піонерський галстук.

Пророк Микола.

Піонери, душити жадних підарасів будьте готові!

Піонери.

Завжди готові!

З лісу з'являється Пелагея Нилівна з генералом Власовим і Філіном. Всі падають на коліна, побачивши храм.

Філін.

Це храм святий, він вийшов із болота!..
До нас, мерзенних, він прийшов, як совість
Приходить уночі до уркагана.
І той прокинеться, заплаче і об стіну
Ударить головою, штукатурку
Обіб'є лобом, долбойоб смердючий.
Не буде більше пиздити бабусь
Сокирою, ширятись ефедріном
І гвалтувати в зоні петухів,
А піде в монастир, і стане діток
Учити слову божему. Я теж
Покину їсти гризунів і пташок,
Хуйове це шпигунство я полишу,

Возделувати буду вінограднік
У поті своєї совиной морди,
І жить не по брехні, як вчитель бородатий
Учив нас — юних і прищавих нігілістів.

Генерал Власов.

Майн лібер Совушка, переворот відбувся
В моїй душі! С тобою разом будем,
Як дві свині, гребтись на полі, гроші
Ми роздаватимем бабусям і калікам,
Нехай вони поїдуть в Монте-Карло
І грають там в рулетку, нам не шкода!
З дітсадочка візьмем сиріт і заберем котів
Із інститута научного, де з них здирають шкіру
І роблять зомбі аспіранти п'яні...

Власов, як і Філін, пада на коліна.

Пелагея Нилівна.

А я куди?

Генерал Власов.

Блядей з собою ми не беремо.
Нема чого тобі робити з козаками
І в гріх вводити нас. Іди в сім'ю
І більше не гріши з воєнними! Молись
І чоловіку смирно догоджай,
Із бороди йому вичісуй мандавошки,
Терпи його тортури п'яні, ноги
Йому цілуй, щоб він тебе простив.
З тобою тіки можем ми дебілів
Робити, ти стара для цих розваг...
Іди з очей, розпусна Мессаліна!

Пелагея Нилівна.

Шпигун німецький, щоб сказився ти!
Канаріс щас тобі не допоможе,
Він в світлім кабінеті у гестапо
Зажав у дверях яйця комуністів
І сьорбає какао, прислухаясь
Із насолодою до їхніх завивань.
Тобі піздец! Гей, піонери юні,
Біжить сюда, я шпигуна спіймала!

Пелагея хапає генерала Власова, Філін обережненько ховається за сосною.

Філін.

Цих хлопців пацаватих знаю я.
Вони природи рідної не люблять,
Ні фауни, ні флори, ні пташок,
А люблять тіки пляшки і гандони,
І ще консервні банки, фотографії
Паскудні із «Плейбоя».

Піонери хапають генерала і підводять до Павліка Морозова, який сидить на піонерському барабані в позі Бонапарта.

Павлік Морозов.

Ну шо, спіймався? То кажи тепер,
Хто вербував тебе, де штаб, ключи від шифру,
Явки, ставки, уся твоя шпигунська поїбень?

Генерал Власов.

Простіть мені, дітдомівські сирітки,
Коти бездомні, мені вибачайте!
Я грішно жив, їбався я з жінками,
Утричі старшими за мене, і з совою
Я жирною дружив, плодив дебілів,
Таких страшних, що навіть в Голлівуді
У фільмах жажів таких нема. Я не скажу нічого
Тобі, байстрюк поганий! Хай живе
Манштейн, Гудеріан і рідний Гітлер,
Фашистська батьківщина хай цвіте!!!

Генерал Власов мужньо харкає Павліку в пику.

Павлік Морозов.

Утопіть фашистського фанатіка в болоті!

Піонери прив'язують генералу Власову на шию кирпичину, як Герасім до Муму, і топлять у болоті. Альонушка вилазить з очерету і з цікавістю дивиться на видовище, її очі горять червоном вогнем.

Пелагея Нилівна.

Шо ж ти зробив, проклятий уркагане?
Якого хуя ти в болоті гидкім
Втопив красивого, усатого мужчину?

Павлік Морозов.

Мамаша, помовчіть,

І вас втоплю, як будете пиздять!

Пророк Микола.

Сімейка блядська, заїбали в пень!..

Оцю хуйню повинен день у день

Я слухати. Я б краще петухом

Ламбаду танцював би на параші!

Пророк розлючено плює. Погляд його випадково падає на хижку Альонушку, яка хтиво клацає іклами і пускає слину з рота.

Пророк Микола.

А ти що робиш тут, змія їбуча?

Ти, мабуть, думаєш, що тут кіно знімають

Рекламного про пасту для зубів?

Роздратований Микола жбурляє каменюку в Альонушку, яка з хижим гарчанням лізе назад в очерет, при цьому вона робить еротичні знаки Павліку Морозову і принадно вихиляється тілом. Павлік без зайвої рефлексії біжить за зеленою бляддю в болото. Пелагея Нилівна розставляє руки, як в картині Маковського «Не пушу».

Пелагея Нилівна.

Не лізь, синок, вона тобі не пара!

Від неї ти підхопиш враз сіфона!

Павлік роздратовано пиздить Пелагею Нилівну по мармизі. Пелагея падає довго і велично, як це личить епічній героїні.

Пелагея Нилівна.

Убив!

Хор піонерів.

Убив, убив...

Пророк Микола.

Піздець!..

Сінхронно з його пророчими словами болото охоплюється жахливим мороком з громом, блискавкою, смерчем і всім, чим положено в такому випадку. По небу в цей час вихором проносяться медузи, горгони, чорти, дракони і просто якісь лярви. Натопт збивається в купку, як безпорадне стадо, з жахом спостерігаючи катаклізми. Тіки Пророк лишається

незворушним. Спокійно лягає він в кришталеву домовину, яка відразу ж починає світитися синім вогнем, і невидимою силою влітає назад в храм. Двері храму з грюкотом зачиняються, і з жадливим рипінням ритуальна споруда робить поворота і на жовтих курячих ногах пиздує в болото, розбризкуючи грязюку. За ним, як шури за Гамельнським шуриловом, мовчки ідуть загипнотизовані Щукін, Альонушка і піонери. На сцені лишається тільки Павлік, який стоїть в античній позі над тілом матері, і Філін, який сховався за сосною і від жаху тихенько підвива.

ДІЯ ТРЕТЯ

КАРТИНА ПЕРША

На галявині, серед величного сибірського лісу, біля туристичної палатки сидять Сука і Блядь — богині помсти, гівна, мух і менструації, так звані Ерінії, вбрані туристками 60-х років. На обох неоковирні спортивні штани, кольору шкільних чорнил, потворні туристичні черевики і амебної форми рюкзаки. Довершують гардероб гидотні чорні крильця, якими ці бридкі створіння час від часу вимахують. Обидві богині — це здоровенні, масласті, невизначеного віку агресивні чуви. Одна з Еріній слухає по портативному приймачу романтичні пісні про геологів, друга колується в зубах виделкою.

Сука.

Хотіла б я пацанчиків красивих
Зустріти в цім їбучім турпоході,
Бо замість них тут тільки блядські рисі,
Ведмеді, змії, сови безпокойні
Вночі кричать, неначе їх гвалтують.

Філін (з дерева).

Угу-угу-угу...

Блядь.

Нема січас пацанчиків хороших,
А ті, шо єсть, не їздять в турпоходи,
А як поїдуть здуру на турбазу,
То не вилазять, падли, з ресторану,
Аж поки гроші не попропивають,
В той час, коли нещасні молодиці,
Які купили льготніе путьовки,
Шоб поїбатись трохи у поході

Спортивному, лікуються від нервів
І клімаксу вонючею водою,
Регочуть істерично, скавучать,
Як цуценята, темними холодними ночами
Під ковдрою казеною, самотні,
В убогих номерах на десять койок,
Де радіо пиздить вночі і вдень,
Бо хтось зламав його і виключить ніззя,
Де блядь командіровочна вночі
Приходить і сідає в умивальник
У сраку п'яна, і тепер до ранку
Ви слухаєте, як вона ікає,
Де об'явлення висить в фойє засранім:
«Товаріщі! Не кидайте в вікно
Резинові ізделія, бо гуси
Їх їдять і ними давляться».

Філін.

Угу-угу-угу...

Блядь.

Сміється з нас цей йобаний хижак.

Кида в Філіна палку. З дерева чути крик

Філін.

У, блядь, ти шо, сказалась?

Сука.

А може там пацанчикі сидять,
Студенти-першокурсники красіві?

Вони із нами шуткувати хочуть,
А ти ломакою упиздила по ним!..

Голос з неба.

От курви, я вам зараз дам студентів!

На галявину на величних чорних крилах планірує Клімакс — вісник богів. Шось середнє між Бетменом, Медузою-Горгоною і дельтапланом. Сказати, шо він страшний, — це не сказать нічого. Коли він говорить, у нього з рота виривається вогонь. Він весь обмотаний зміями. Обидві бляді, побачивши Клімакса, з жахом падають долілиць і навкарачках повзуть в куші.

Сука (з жахом).

Клімакс, це Клімакс!!!

Клімакс.

Так, не фрайер я, а Клімакс змієносний!

Отож тремтять, паскудні німфоманки,

Що замість того, щоб глядять онуків,

Виябуєтесь перед пацанами

З профтехучілища і переймаєте

У них їх сленг дебільний,

І пхаєте свої квадратні сраки

В лосіни молодьожні! Вам студентів

Захотілось? Ось вам студенти!..

Клімакс бере в кожную руку по товстій змії і зміями пиздить нещасних профур, які від жаху виють і лазять рака. З високої сосни долинає уже знайоме нам «угу». Клімакс катує блядей.

Оце вам за лосіни синтетичні,

Оце за першокурсників, а це —

Вже за геологів, гітару, тайгу

І прочу поїбень...

Кожний пункт обвинувачень Клімакса супроводжується ляпасом важкою змією.

Оце за ті похабні ваші пісні,

Що ви їх виєте ночами,

Сичів лякаючи! Оце за блядські вірші,

Де про любов написано, що їх

Ви під подушкою тримаєте, насправді ж

Вам хочеться, щоб п'яна шоферня,

Яка й не знає толком, як читати,

Їбала вас в брудному гаражі!

Сука і Блядь.

О, Клімаксе, нехай же цеглепад

Впаде на нас, мерзенних, хай гамно

Затопить нашу хату аж по крокви

І із труби полізе замість диму!

Нехай нам повилазе, щоб ніколи

Ми хуя не побачили в житті,

Якщо ми будем лізти к пацанам,
До ранку з ними лузгати насіння
І реготать придурошно, вдавати,
Шо ніби-то лоскотки боїмось!
Не будем більше ми!..

Клімакс.

Ну, не клянись, то гріх!

Клімакс сіда на пінька, дістає «Беломор», закурює, так шо стає схожий на справедливого начальника дитячої колонії. Він пригощає цигарками блядуг, як це звичайно роблять на допитах кмітливі менти. Раптово гостро примружившись, як це віртуозно робив Берія, щоб приголомшити ворога, питає.

Ви Зєвса знаєте?

Сука і Блядь (з жахом).

Ми знаємо.

Клімакс.

Він шойно наказав
Пошматувати вас обоїх на катлети,
Якщо ви вже сьогодні не засмажите Павла Морозова
І не подасте йому о сьомій на вечерю.
Він сказав, шо любить,
Шоб шкіру не знімали,
А перед тим, як подавать на стіл,
Побризгали на неї трохи коньяком,
А з рота шоб стирчала цибулина,
Та тіки свіжа, а не тогорічна.
Гадьониш цей вже заїбав богів!
Він запиздячив всю свою сім'ю.
Тепер він може на Олімп полізти,
У світлії палати до богів,
Шоб звідти їх на землю постягать.
А потім сам на крісло Зєвса сяде
І буде видавать укази, цього ми
Не можемо терпіти!
Підрозділ блядський,
Щас шикуйсь, кругом,
Вперьод за орденами! Сука старша,
Шо не ясно?

Сука і Блядь по-воєнному виконують накази.

Сука.

Докладає старший сержант Сука. Діверсійна група в складі старшого сержанта Суки і єфрейтора Бляді в наряд заступила.

Клімакс.

Праве плечо вперед, бігом!

Обидві профури вихором зникають в тайзі. Клімакс з цигаркою в роті, з вогнем і димом стартує вертикально вверх, як це робить на Байконурі ракета.

КАРТИНА ДРУГА

Павлік Морозов мандрує тайгою, несучи на плечах мішок з мертвою Матір'ю. Мандруючи так, він зненацька влазить в лігво Сфінкса, який годіу здоровенними цицьками маленьких сфінксенят.

Сфінкс.

Ага, людиною воняє смачно як!

К обіду ти мені з'явився вчасно,
Давно пацанчиками я не ласувала...

І як мені ти не відповіси
На три мої загадки хитрожопі,
То з'їм тебе негайно!..

Павлік Морозов.

Не бздю нікого я, давай загадки, сука
із цицьками!

Розгадував я не такі кросворди,
Складали їх євреї хитромудрі,
Хотіли наїбать — не получилось,
Із ними не рівнятися тобі,
Потвора ти дрімуча!

Сфінкс.

Так слухай, що це таке:
Не буряк, не морковка,
А червона головка?

Павлік Морозов (не хвильки не вагаєсь).

Піонерка в червоній хустинці.

Шо, з'їла, сука?

Сфінкс.

Хвалитись постривай. Скажи, що це таке:
Літає і смертю засіває?

Павлік Морозов.

Фашистський літак.

Сфінкс.

І тут вгадав, паскуда. Слухай же останню.
Що це таке: орел літає, народ визволяє?

Павлік Морозов.

Радянський літак.

Сфінкс.

І тут вгадав. Іди своїм шляхом.
Розумний ти, а я їм тіки дурнів.

Павлік Морозов.

Ні, постривай, бо зараз моя черга
Загадувать. І як ти щас мені
Не зможеш відповісти, то тебе
З гамном змішаю я
Разом з твоїми цуценятами!
Що це таке, відповідай негайно:
Сичав, сичав та й замовк,
Вигляда з нори як вовк?

Сфінкс.

Та може це сказана барсучиха?

Павлік Морозов.

Тупа пизда, це Гебелс!

Павлік з страшною силою епічного героя пиздить Сфінкса мішком з мертвою Матір'ю. Сфінкс пада мертвий. Павлік з насолодою душить маленьких сфінксенят, які жалібно славують. На нього ніким не помічені позирають Сука і Блядь. Обличчя у них розмальовані грязюкою, як це роблять на бойовому завданні американські рейнджери в джунглях Індокитаю.

Блядь.

Який він гарний, сука!

Сука.

Ах, я не можу на нього дивиться,
Бо я усцуюсь в труси!..

Павлік в цей час здирає з Сфінкса шкуру і надягає на себе, як Геракл. Потворна шкура щільно облягає його могутню постать, так що сфінксові цицьки гойдаються на плечах, як здоровенні еполети.

Павлік Морозов (до Еріній).

Не треба там ховатися, дівчата.

Все бачу я. Ви краще йдіть сюда.

Скажіть мені, чи любите ви секс?

Блядь (виступає вперёд).

Канечно.

Сука (пошепки).

Ти, блядь дурна, забула ти про Зевса,

Він на катлети порубає нас!

Блядь.

Я Пушкіна читала на турбазі.

Там сказано, що краще менше жити, но їбатись,

Ніж жити дохуя таким життям убогим,

Як ми живем з тобою, подружка сизокрилая моя!..

Яка в нас жізнь: щодень приходить Клімакс

І пиздить кобрами отруйними по попереку хворому.

Казав, крилатий гад,

Шоб ми про пацанів не сміли й думать!

Та я їбала жізнь таку, подружка!

У дике лігво це я раком щас полізу,

І хай весь світ накриється пиздою,

Безсмертніє боги, Олімп і Океан,

І небо все нехай к хуям розпроєбється

Разом з амбалом тим, що його підпира!!!

Блядь, хтиво вихиляючись сракою, залазить до сфінксового лігва. За нею лізе Павлік Морозов, чіпляючись сфінксовими цицьками за вхід.

Сука.

Оце подружка втнула! Так мені

Січас зробилося завідно...

Колись і я, дівчатком молоденьким,

Курила план, ширялася потроху,

А потім, сидячи на теплих трубах

У подворотні ззаді гастронома,

Я цілувалася з хіпками і співала про Мішел...

К хуям війну, робіть любов, дебіли!

Сука лізе у вонюче лігво, з якого негайно долинають тваринні звуки, чавкання, рипіння і таке інше.

Через галявину сумно мандрує храм Аполлона на курячих ногах, очевидно, у пошуках істини. За ним ідуть загіпнотизовані піонери, Щукін і Альонушка. Альонушка веде на мотузку свого брата Іванушку. Іванушка — біленький, з маленькими ріжками, ратицями і хвостиком. Альонушка і Іванушка з цікавістю прислухаються до тваринних звуків, а потім не вагаючись залазять в середину. Судячи з задоволеного мекання, їх зустрічають гостинно. Храм Аполлона сумно зникає в тайзі разом з учнями. Філін, який весь цей час вів з дерева свої шпигунські спостереження, м'яко планує на галявину.

Філін.

Мовчать боги... Принишки океани...

Везувії таять в собі свій попіл,

Каміння і вогонь священний... Храми

Стоять, зарослі будяком і хмизом.

В хмизі тім скульптури охуєнних розмірів

Лежать, розкидані,

І дивляться незрячими очима

В безодню неба...

Замовкло все, чекаючи коней

Із вершниками, з косами й вісами...

Та шось не йдуть, прокляті!

Або б уже сказали, що не прийдуть,

Або скажіть, коли, бо вже нема

Ніякого терпіння їх чекати!

Так дальше жить ніззя, скрізь долбойоби!..

Навіщо, мамо мудрая сова,

Мене ти народила?!.

Філін за своїм звичаєм хоче битися головою об сосну. Раптом несамовите рипіння дерев і нелюдське гарчання вривається на ідилічну галявину. З'являється Павел Власов в усій своїй красі. Він одразу ж помічає блядство в своїх володіннях і слоноподобними ногами розчавлює бридке лігво Сфінкса. Бляді з пострахом розбігаються.

Філін (радісно кричить).

Ага, ага, прийшли!..

І лобом колотиться в сосни, утворюючи лісоповал. Павлік Морозов сміливо вилазить з-під вонючої груди кізяків, скелетів і сухого бадилля, з яких було побудовано цю звірячу берлогу.

Павлік Морозов.

Якого хуя ти, амбал невмитий,
Прийшов сюда мішати моїм заняттям?
Тепер своїм улюбленим прийомом
Зроблю з тебе навіки імпотента!

Павлік пиздить Павла Власова ногою по яйцях. Роздається звук, ніби вдарили в дзвона.

Павлік Морозов.

Шо, не подобається?

Павел Власов.

Ні.

З цими словами він пиздить Павліка по голові. Звук, абсолютно ідентичний першому, результатів ніяких.

Павлік Морозов.

Тоді знайомся із моїм мішком смертельним,
Із Матір'ю могутньою моєю!
Я її вбив, вона ж тебе уб'є!..

Павлік пиздить мішком Павла Власова, який страшно кричить.

Павел Власов.

Мать, мать!..

Він хапа ротом повітря і падає на Павліка Морозова з страшним стуком. Очевидно, при падінні він припиздив Павлушу своїм здоровенним кінгконгівським тілом. Павлуша не ворухиться, його кишки смачно бризнули на мармизи блядей, які спостерігають величне видовище, тремтячи від жаху. Маленьке козенятко Іванушка залазить на трупи Титанів і жалібно мекає. Тіки Філін продовжує істерично битися лобом в стовбури на своїй лісосеці.

Філін (істерично повторюючи).

Прийшли, прийшли! Та тіки коні де?

Де коні, блядь, де коні?!.

В жахливій тиші страшно падають віковічні дерева.

Завіса

ЗМІСТ

ШО НЕ ЯСНО?

Відвага, наснага і звитяга

Леся Подерв'янського (Ігор ЛАПІНСЬКИЙ) 5

**ГАМЛЕТ, або ФЕНОМЕН
ДАТСЬКОГО КАЦАПІЗМУ 13**

**КАЗКА ПРО РЕПКУ,
або ХУЛІ НЕ ЯСНО? 21**

**П'ЯТЬ ХВИЛИН
НА РОЗДУМИ 33**

ДАНКО 35

СНОБИ 38

КАЦАПИ 43

ЙОГИ 49

ДОХУЯ МАСЛА 53

ЦІКАВІ ДОСЛІДИ 56

ХВОРОБА ІВАСИКА 59

ПАЦАВАТА ІСТОРІЯ 63

МНОЖЕННЯ В УМІ, або ПЛИННІСТЬ ЧАСУ	70
ПІЗДЕЦ	73
ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ повість перша	81
ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ повість друга	85
ВАСІЛІСА ЄГОРОВНА І МУЖИЧКІ	91
МІСТО ВСТРІЧІ ІЗМЕНИТЬ НІЗЗЯ, БЛЯДЬ!	97
СВОБОДА	104
УТОПІЯ	105
ОСТАНОВІСЬ, МГНОВЕНЬЄ, ТИ ПРЕКРАСНО!..	109
НІРВАНА, або Альзо шпрех Заратустра	116
ДІАНА	123
ПАВЛІК МОРОЗОВ	131

Подерв'янський Лесь

П 44 Герой нашого часу. — Видання друге, стереотипне. —
Львів: Кальварія, 2001. — 166 с.

ISBN 966-663-013-3

ББК 84.4 УКР 6-6

Літературно-художнє видання

Подерв'янський Лесь
ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ
П'єси

Видання друге, стереотипне

Автори проекту
Олександр Кривенко
Петро Мацкевич

Відповідальний редактор
Петро Мацкевич

Художнє оформлення
Михайла Александрова

Технічне редагування
Олександра Шевцова

Підписано до друку 28.08.01.
Формат 60х84/16. Друк офсетний. Гарнітура Ньютон.
Ум. друк. арк. 9,68. Обл.-вид. арк. 6,51.

© Лесь Подерв'янський, 2000, 2001

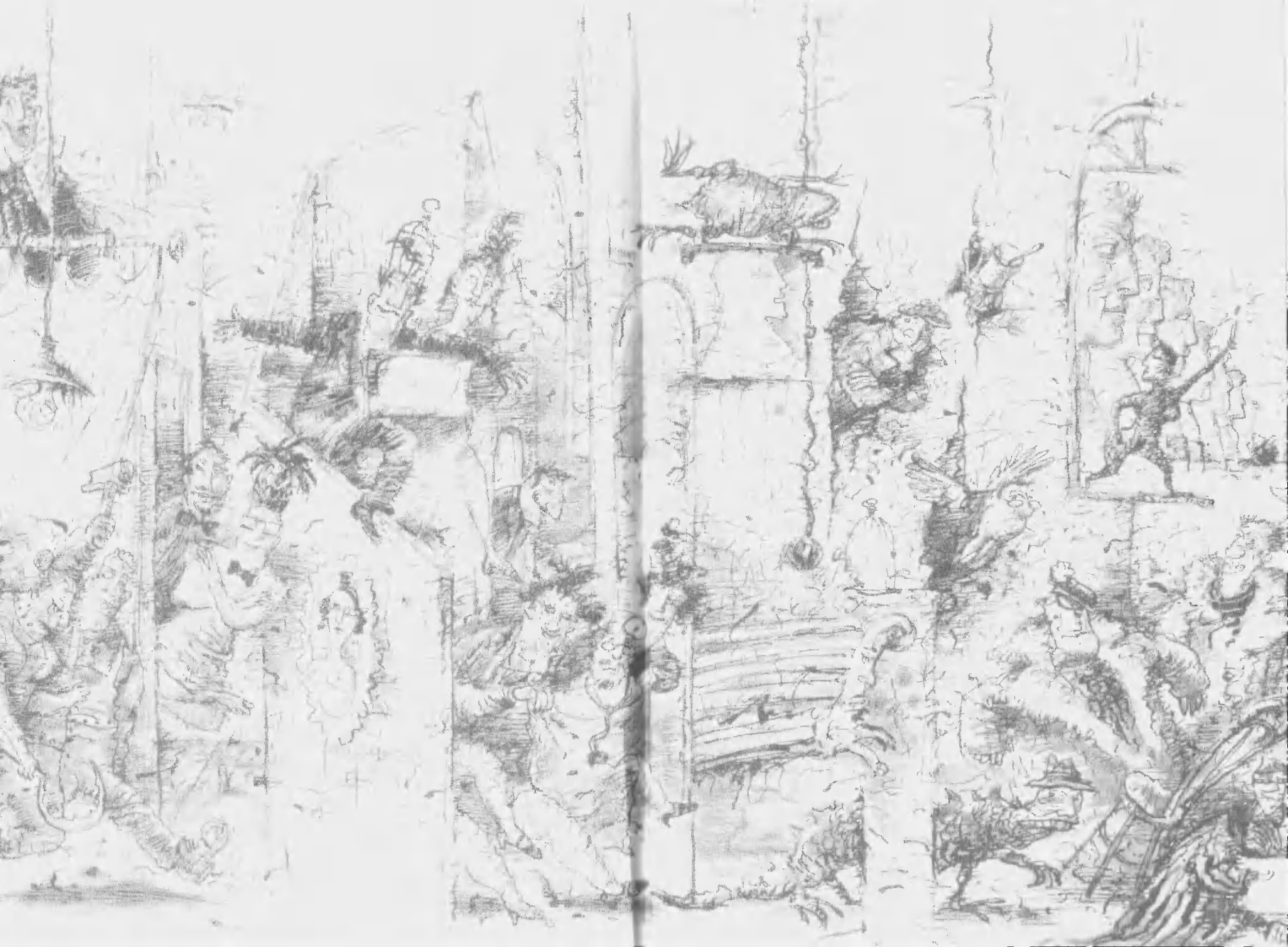
Усі права застережені. Переклади, відтворення або передача будь-якої частини цього видання у будь-якій формі та будь-яким способом категорично заборонені без письмової згоди Автора.

Видавець: «Кальварія», м.Львів, вул.Глінки, 1а
Для зауважень і побажань: а/с 328, м.Львів, 79000, Україна
тел./факс (+38-0322) 98-00-39. E-mail: calvaria@mail.icmp.lviv.ua

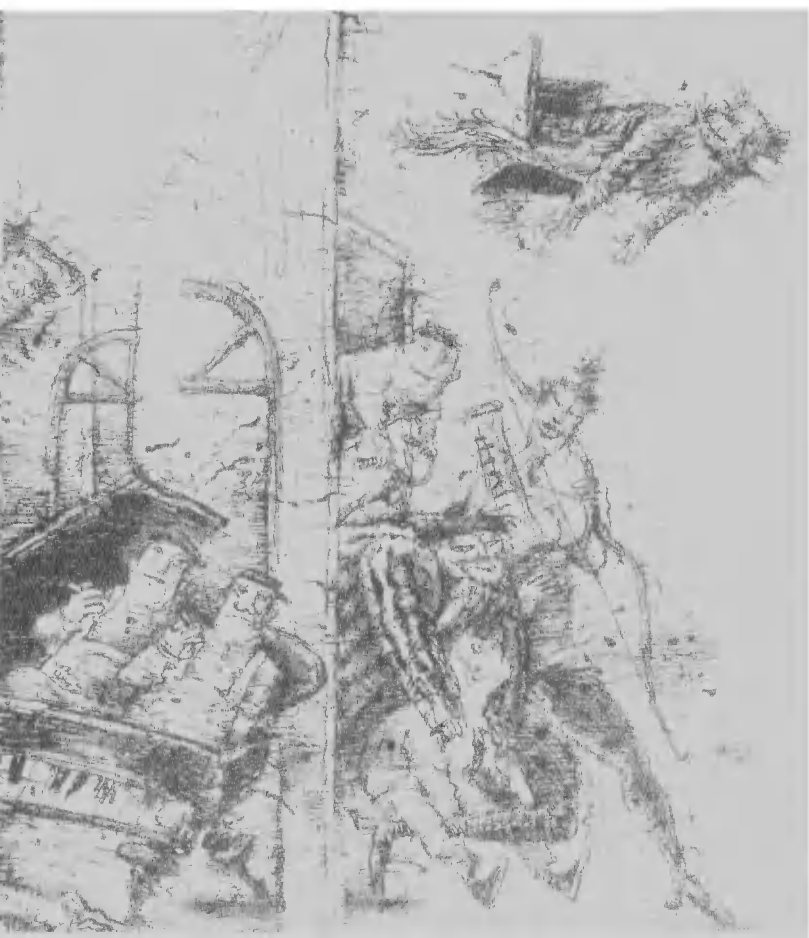

ISBN 966-704-66-8

9 789667 092665 >

 Кальварія

